

James Hadley



Chase

Mai bine sârac



EDITURA
S&C

ISBN 973-96126-1-X

I WOULD RATHER STAY POOR – James Hadley Chase

© Harvey Raymond Esq.

Editura S & C 1993

Toate drepturile rezervate Editurii S & C

JAMES HADLEY CHASE

MAI BINE SĂRAC

Traducere de Irina LIȘCA

ROMAN TRADUS PENTRU PRIMA DATĂ ÎN LIMBA ROMÂNĂ

EDITURA S & C
București, 1993

Următoarele apariții în aceeași colecție:

LINIA ALBĂ	– José Louis Bocquet
UN HIPPIE PE AUTOSTRADĂ	– James Hadley Chase
CAVALE	– Eva David
CARNEA ORHIDEEI	– James Hadley Chase
NEBUNII ȘI CASTELELE LOR	– Jean-Pierre Manchette
CINE RÂDE LA URMĂ	– James Hadley Chase
LA VÂNĂTOARE DE ÎNGERI	– J. B. Pouy
ZLĂTĂRII	– Thierry Jonquet
PUNCTUL SLAB	– James Hadley Chase
DUBLA LOVITURĂ	– Laurent Fetis

Au apărut:

COȘMARUL	– James Hadley Chase
----------	----------------------

Editor: SORIN COSMA
Consilier literar: IRINA LIȘCĂ
Tehnoredactor: EUGENIA CERNEA

Partea întâi

CAPITOLUL I

Henry Marthy, directorul Băncii federale și naționale din San Francisco, apăsă pe un buton al interfonului:

- Calvin, spuse o voce în aparat.
- Ai putea veni, Dave?
- Imediat, domnule.

Marthy apăsă din nou pe buton, luă o țigară și o aprinse. Dave Calvin intră în momentul când directorul băncii puneă bricheta pe birou.

- la loc, Dave, spuse Marthy.

În timp ce Calvin se îndrepta spre un fotoliu, Marthy se uită la el gânditor și ușor intrigat; așa făcea de fiecare dată când Dave intra la el în birou.

Calvin constituia un fel de enigmă. În ciuda celor șaptesprezece ani de colaborare, Marthy își dădea seama că nu știa nimic despre viața particulară și gândurile subordonatului său. Asta îl enerva, pentru că despre ceilalți salariați știa aproape tot, cu toate că intraseră la bancă mult în urma lui Calvin. Începea să se întrebe dacă nu cumva personalitatea lui Calvin era mai complexă decât părea; în materie de psihologie, Marthy era un conservator și se ferea de lucruri și ființe complicate.

Calvin avea 38 de ani. Părul îi era de un blond auriu, ochii albaștrii, cu o privire liniștită dar pătrunzătoare. Avea o față un pic cam rotofeie, însă plăcută; după înfățișare ai fi zis că ucrează în aer liber. Zâmbetu-i larg și gesturile-i degajate îi aduceau numeroși prieteni. Era unul dintre cei mai apreciați membri ai Country Clubului. Juca excelent golf și tenis și înota foarte bine. Făcuse și un război foarte frumos.

Asta, referitor la activ. Demobilizat în 1946, și-a reluat de-ndată micul post pe care-l ocupase la bancă înainte de război. După câțiva ani, devenise casier III, ceea ce nu era

oâtuși de puțin o reușită pentru un bărbat de vârsta lui. Mai mult n-a avansat. Tocmai asta îl nedumerea pe Marthy. Calvin nu era slab profesional, dar nici foarte bun nu era. Îi lipsea entuziasmul în meserie și totalmente simțul răspunderii. Filozofia lui părea să se rezume la următorul adagiu: „Mai bine lasă pe mâine ce poți face azi”. O asemenea atitudine nu l-a ajutat în carieră. La bancă, lupta pentru posturile cheie era nemiloasă. Nu reușeau decât cei mai eficace. De mai multe ori, Marthy fusese obligat să-i promoveze pe colegii lui Calvin și, de fiecare dată, asta l-a iritat și l-a necăjit pentru că ținea la el. Apoi, după patru ani, Calvin divorțase: o poveste destul de misterioasă. La doar optsprezece luni după căsătorie, soția l-a părăsit brusc și a obținut divorțul, acuzându-l de cruzime mintală. La urechile lui Marthy nu ajunseseă niciodată detaliile acestei întâmplări; de altfel, i-ar fi fost greu să-și imagineze că un om atât de fermecător și atât de îngăduitor cum era Calvin putea fi și dur. Uneori, e-adevărat, o licărire curioasă strălucea în ochii pătrunzători ai lui Calvin; o remarcase și Marthy, în rarele ocazii când trebuise să-i facă observații. Era ca un fulger brusc, care te ducea cu gândul la o criză de mânie, repede depășită, dar de o intensitate neliniștitoare.

Toate acestea defilau prin mintea lui Marthy, în timp ce Calvin se instala în fotoliu.

– Îți încredințez o misiune, Dave, spuse el. Tocmai am primit un telefon de la Pittsville. Bietul bătrân Lamb a avut un atac de cord. Aș vrea să mergi să-l înlocuiești până se va restabili.

Calvin își împunse obrazul cu unul din degetele-i groase; ochii săi albaștri se întunecară; păli ușor.

– Pittsville, spuse el rar, e un cătun neînsemnat, nu? E de durată?

– Nu știu, răspunse Marthy încrucișându-și picioarele. Totul depinde de Lamb, evident. (Făcu o pauză, apoi reluă.) Nu se poate spune că Pittsville e un cătun neînsemnat. E un oraș în plină dezvoltare. Sunt acolo mai multe uzine mari. (Apoi adăugă zâmbind.) Nu cred că vei suferi de surmenaj acolo, dar sper că asta nu-ți displace, nu? Dacă Lamb nu se va restabili – cu un atac, nu poți ști niciodată – ai putea deveni directorul acestei sucursale. N-ar fi chiar atât de rău. Ai locui într-o vilă destul de plăcută și ai câștiga treizecișicinci de dolari în plus. Aici nu ai nici un viitor, nu?

Calvin își privi mâinile mari și puternice, își înălță capul și zâmbi.

– Nu, într-adevăr, spuse el. Am înțeles, domnule. Voi putea prelua postul lui. E bine?

– Afacerea-i urgentă. Îmi pare rău, dar trebuie să pleci imediat. Miss Craig, care-l secondează pe Lamb, are toate cheile. Lamb a avut atacul acum o oră. Ea nu poate părăsi banca înainte de-a-ți înmâna cheile. Dacă ai pleca imediat? Nu sunt decât 320 de kilometri. O să mergi cu mașina?

Un fulger scurt străbătu ochii albaștrii ai lui Calvin, fulgerul de mânie pe care Marthy îl surprinsese deja, dar care dispăru atât de repede încât se întrebă dacă nu visase.

– Am un meci important azi după amiază, răspunse Calvin. Aș putea fi acolo pe la opt. E bine?

Marthy își arată contrarietatea încruntându-și sprâncenele.

– Știu bine că azi e sâmbătă, Dave, dar munca trece înaintea sportului. Nici nu poate fi vorba de-a o lăsa pe Miss Craig închisă în bancă pentru că dumneata trebuie să te duci să joci golf, ce zici? Trebuie să pleci acum, adăugă aruncând o privire ceasului de la mână. Dacă te grăbești, ajungi acolo la ora trei.

Calvin se ridică. Arboră un zâmbet larg plin de farmec, dar ușor forțat.

– Dacă așa stau lucrurile, am înțeles, spuse el. Plec în clipa asta.

Zece minute mai târziu, părăsi banca, îndreptându-se spre locul unde își parcase mașina, un Mercury vechi de cinci ani. Demară și, după trei kilometri, ajunse în fața imobilului în care locuia. Luă ascensorul, se opri la etajul trei și pătrunse în garsonieră. Închise ușa și rămase un moment nemișcat. Se uită în jurul lui, apoi se îndreptă spre canapeaua-pat și se așeză.

Camera era destul de mare și frumos mobilată, dar nu găseai în ea cărți, fotografii, bibelouri. Avea anonimatul unei camere de hotel.

Calvin luă telefonul de pe noptieră și și-l puse pe genunchi. Formă un număr și, așteptând, își aprinse o țigară.

– Alo? răspunse o voce de bărbat la celălalt capăt al firului. Aici Benson.

– Salut, Tom, spuse Calvin. Ascultă, îmi pare rău, dar trebuie să renunț la meci. Trebuie să plec într-o misiune.

– Glumești? mormăi Benson.

– Nu te enerva. N-am nici o vină.

– Chiar așa? Adică ai găsit o pipiță și-ți faci de cap în week-end.

– Mi-ar fi plăcut, dar iăsând gluma la o parte, banca e de vină. S-ar putea să lipsesc o lună.

– Asta-i bună! reluă Benson furios. Iată-mi week-endul dus pe apa sâmbetei. N-am ce spune...

– Of! Încetează! conchise Calvin punând receptorul în furcă.

Trase un fum și-l slobozi pe nări. Reluă telefonul și formă numărul lui Janice Hedder.

Răspunse imediat.

– Alo? Aici Dave.

– O, bună ziua, iubitele! (Părea fericită și surprinsă.) Mă bucur că ai sunat. S-ar putea să întârzii puțin. Ai putea veni la șase și jumătate în loc de șase?

– Cade, spuse Calvin, cu o voce neutră. Nu pot veni din cauza băncii. Plec pentru o lună.

– O, Dave!

– Da, știu, te-am încurcat, dar asta e. Trebuie să mă duc să conduc banca din Pittsville. Dobitocul care se ocupa de ea a binevoit să facă un atac.

– Dar, dragul meu, e sâmbătă.

– S-ar putea să te surprindă, spuse Calvin contemplând plafonul, dar cunosc și eu zilele săptămânii. Știu că-i sâmbătă. Trebuie să iau cheile acum, că idiotul acela vrea s-o mierlească, iar în acea bancă afurisită nu mai e decât o secretară. Așa că trebuie să plec azi.

După o pauză, ea reluă:

– Deci, nu putem face nimic, nu?

– Nu neapărat. Dacă ai veni tu aici? Mai dispun de două ore. Ne-am putea antrena în vederea week-endului următor. Ce zici?

– Să ne antrenăm? întrebă ea, surprinsă.

Zâmbi și luă o țigară.

– Da, să ne antrenăm. Vrei să-ți fac un desen?

– Îți arde de glume.

– La acest capitol, sunt întotdeauna serios, draga mea. Vino, pierdem minute prețioase. Nu dispun decât de o oră, două, înainte de plecare.

– E imposibil.

Un fulger scăpără din ochii-i albaștri și chipul i se întunecă.

– De ce?

– Pentru că la ora unsprezece dimineața nu mă dedau la asemenea activități.

Oftă lung și, brusc, deveni răutăcios.

– Ascultă, fetițo, nu-i nimeni aici. Poți urca direct, nimeni n-o să te vadă.

– Îți repet că la ora unsprezece dimineța nu mă dedau la asemenea activități, răspunse ea, cu o voce de gheață; părea ofuscată.

Strânse cu atâta forță receptorul, încât falangele i se albiră.

– Dar le faci la unsprezece seara, deci nu văd diferența, Dumnezeule mare!

– Dacă nu înțelegi, cu atât mai rău pentru tine! La revedere, Dave! zise ea și închise.

Calvin așeză încet receptorul, apoi puse telefonul pe masă. Înciudat, își contemplă pumnii strânși. Rămase câteva clipe nemișcat; gâfâia; apoi se ridică, se întinse de-i trosniră oasele. Privi pe fereastră, nemișcat. Nu trecu mult și licărul sălbatic, care i se aprinsese în ochi, dispăru, apoi ridică din umeri. Se îndreptă spre un dulap și scoase din el o sacoșă veche. Își înșirui îmbrăcămintea pe pat, apoi trecu în baie, de unde își luă mașina de ras electrică și ustensilele de toaletă.

Își făcu meticulos și metodic bagajul, închise fermoarul sacoșei, mai aruncă o privire prin garsonieră și se îndreptă spre ușă. Se uită la ceasul de mână; era ora unsprezece și zece. Va fi la Pittsville pe la patru. Intră în ascensor și apăsă pe buton. În timp ce cobora, începu să fredoneze. Fredona întotdeauna când se așeza la volan. Ajunse pe autostradă.

Ken Travers, adjunctul șerifului din Pittsville, se afla în Packardul vechi pe care i-l încredințase primarul. Mesteca gumă și cugeta cu tristețe la proiectele-i de viitor total compromise. Travers era un băiat înalt, slab și brunet. Avea o bărbie voluntară, ochi căprui inteligenți și o ambiție devorantă. Dorea să-și facă o situație care să-i permită să se însoare, să crească copii și să aibă o casă confortabilă.

Ce păcat că trebuia să-ți spui că așa ceva nu va deveni posibil decât în ziua când șeriful se va pensiona sau va muri! Șeriful Thomson, pe care Travers nu numai că-l admira dar îl și iubea, avea aproape 66 de ani. Travers considera că bătrânul, cu ciuda inteligenței și competenței sale, ar fi trebuit să fie plătit bine la pensie pentru a-i permite lui să moștenească acel post bine remunerat. Ca șerif, având un salariu bun, Travers ar putea să se însoare cu Iris Loring, o frumoasă de 19 ani căreia făcea curte de mai bine de un an și de care era al naibii îndrăgostit!

Dar Travers nu avea numai aceste preocupări. Era furios pentru că trebuia să-și petreacă după amiaza de sâmbătă în fața băncii din Pittsville, în loc să fie cu Iris: îi dăduse întâlnire, apoi, după ce se telefonase la biroul șerifului că Joe Lamb tocmai avuse un atac, a trebuit să anuleze.

Șeriful Thomson, care hotărâse să-și îngrijească trandafirii, își însărcină adjunctul cu paza băncii.

– Îmi pare rău, dragul meu, îi spuse zâmbindu-i afectuos, dar trebuie să mă ocup de niște lucruri importante. O să păzești tu banca; nu se știe niciodată. S-ar putea să aibă loc o spargere, iar Miss Craig e singură înăuntru. Știu că ai întâlnire cu Iris, dar slujba-i mai importantă. O să ai tot timpul s-o vezi sâmbetele următoare. Înțeles?

Travers era în mașină de zece ore și jumătate. Acum era patru fără un sfert și pierduse orice speranță de-a o mai vedea pe Iris. Începuse să-și facă gânduri când văzu sosind un Mercury prăfuit, dotat cu o placă de înmatriculare de San Francisco. Încetini în fața băncii și opri în parcare municipală. Din automobil coborî un bărbat înalt și solid, care apucă pe drumul spre bancă.

Travers se uită la el foarte interesat. „Ce atlet!” îi spuse. Individul în chestiune mergea cu pași mari, avea umeri largi, iar mersu-i elastic îi permitea de bună seamă să înghită kilometri fără să obosească. Travers nu mai apucă să se gândească la mai multe, pentru că străinul se angaja deja pe aleea care ducea la bancă. Travers coborî din mașină și se îndreptă și el într-acolo.

– Ei! strigă el ca să se facă auzit. O clipă, vă rog.

Individul se întoarse și se uită în jurul lui. Din patru sau cinci pași, Travers fu lângă el.

– Bancă-i închisă, spuse el întorcându-și reverul vestonului pentru a-i arăta insigna. Ce doriți?

Apropiîndu-se de necunoscut, remărcase ochii albaștri pătrunzători, gura cu buze subțiri, bărbia pătrată și brutală, dar impresia de duritate se schimbă într-un farmec absolut în momentul când fața i se decontractă într-un zâmbet larg care-i împlânzi trăsăturile. Travers se întrebă brusc de ce, la început, îl detestase pe acest om.

– Mă numesc Calvin, spuse el. Sunt noul director al băncii.

– Mă numesc Travers, sunt adjunctul șerifului, răspunse Travers zâmbind. Aveți un document de identitate?

Calvin îi întinse actul:

– E de-ajuns? Banca-i păzită bine, după câte văd.

Travers examinează actul, apoi îl întinse proprietarului.

– Șeriful s-a gândit că-i mai bine să n-o lase pe Miss Craig singură, spuse el. De aceea am stat aici. Dar acum că ați ajuns, o să-mi văd de-ale mele.

Calvin îl examina cu ochii-i pătrunzători, arborând un zâmbet amical.

– Ce mai face domnul Lamb?

Travers ridică din umeri. Nu-l simpatizase niciodată pe Lamb, care i se părea mărginit și puritan. Iar de când cu atacul, care îl obligase să-și anuleze întâlnirea, antipatia față de bătrân era și mai mare.

– Foarte rău. Medicul nu-i prea optimist. Vom afla mâine dacă-și va reveni sau nu.

Calvin emise niște sunete de milă.

– Ar fi mai bine s-o văd pe Miss Craig. Se va bucura că poate merge acasă.

– Și încă cum, zise Travers. (Parcurse aleea alături de Calvin.) Treaba asta a năucit-o. L-a găsit pe jos, în biroul lui.

În momentul când cei doi bărbați au ajuns la intrare, ușa băncii se deschise; o fată își făcu apariția. Calvin o cântări dintr-o privire rapidă: avea 25 sau 26 de ani; era de statură mijlocie și cu un fizic fragil. Purta ochelari fără rame, ceea ce-i lădea un aer de fată bătrână. Era îmbrăcată cu o bluză albă și cu o fustă bleumarin plisată. Nu era frumoasă, dar tenul îi spunea că-i o fată sănătoasă. Părul șters era impecabil coafat.

– Vi-l prezint pe domnul Calvin, zise Travers. M-am gândit că e mai bine să stau pe aproape până la sosirea lui.

Tânăra femeie se uita la Calvin. Se înroși încurcată. Calvin îi zâmbi. Zâmbetu-i amical și sigur, privirea-i albastră impresiona în general femeile. Îmbinarea celor două avu un efect copleșitor asupra lui Alice Craig.

– Îmi pare rău că v-am făcut să așteptați, Miss Craig, zise Calvin, conștient de impresia ce o făcuse asupra tinerei femei. Dar am fost anunțat destul de târziu, iar drumul e lung.

– Oh!... e-n regulă, băigui ea. Nu... nu vă așteptam... Pofțiți, atrați.

– Ei bine, zise Travers, eu o să vă las. Încântat să vă cunosc, domnule Calvin. Nu ezitați să mă chemați, indiferent de ce-ați avea nevoie. Sunt în față, în biroul șerifului.

Calvin îi strânse mâna, apoi o urmă pe tânăra femeie până înăuntru. Travers se întoarse la mașină.

Calvin închise ușa de la intrare și cercetă locul. Banca era dintre cele mici. Casa, protejată cu zăbrele, preceda un birou despărțit prin geamuri. Într-o parte se deschidea una din uși, iar o a doua era situată în spatele casei. Clienții dispuneau de un scaun și de o măsuță, pe care erau așezate reviste și o vază cu flori.

Alice Craig îl urmărea. Eforturile ei de a alunga roșeața ce-i invadase fața se dovedeau inutile.

– Îmi pare rău pentru domnul Lamb, zise Calvin. Trebuie să fi fost o lovitură dură pentru dumneavoastră. Dacă mi-ați da cheile înaintea de plecare? Nu vom putea face nimic până luni.

Ea păru surprinsă.

– Nu vreți să faceți un bilanț?

– Nu imediat, zise Calvin zâmbind. Mă voi ocupa de toate astea luni.

Trecu pe lângă ea fără s-o privească, deoarece jena ei începea să-l irite. Deschise ușa care dădea spre biroul directorului. Era o încăpere mică, în care se găseau: un covor, un fotoliu, un birou frumos și încă un fotoliu cu spătar înalt. Înconjură biroul și se așează. Alice se opri în prag și îl privi încurcată.

– Stați jos, spuse el, arătând spre fotoliu. Doriți o țigară?

– Nu, mulțumesc. Eu... eu nu fumez, zise ea înaintând încurcată, să se așeze pe unul din brațele fotoliului.

Își lăasă privirile pe mâinile-i fine și frumos modelate.

„Ce ciudată e!” își spuse Calvin. „Are minte cât o păsărică și sexappeal cât o călugăriță.”

– Ei bine, zise el pe un ton binevoitor și amical, cheile?

– Sunt în sertarul de sus, din stânga, spuse fără să-l privească.

Deschise sertarul și scoase legătura de chei. Erau toate perfect etichetate.

– Care sunt cheile care rămân la dumneavoastră? întrebă el.

– Am... am cheia de la intrare, ca și dumneavoastră, și o cheie de la seif, pentru că sunt două. Una o iau eu și una dumneavoastră.

– Astfel, spuse el zâmbind, nu pot fura nimic fără îngăduința dumneavoastră, nici dumneavoastră fără a mea. Nu-i așa?

Îi zâmbi crispat, dar își dădu seama că nu-i plac deloc glumele.

Urmă un moment de tăcere, apoi întrebă:

– Ați putea să-mi dați adresa domnului Lamb?
– Locuiește în „Bungalow“, pe Connaught Avenue. E a patra casă pe dreapta din șosea.

– Mulțumesc, spuse el notând adresa într-un carnetel care era pe birou. Hotelul cum e?

– Mediocru, răspunse ea după o ezitare. Cel mai bun loc și cel mai confortabil este unde locuiesc eu: pensiunea doamnei Loring; aici mâncarea e foarte bună și nu e scump.

Calvin își dădu seama că greșise punându-i această întrebare. Nu avea nici un chef să locuiască în vecinătatea ei, dar i-ar fi fost imposibil să nu-i urmeze sugestia.

– Perfect. Mi-ați putea da adresa?

– Este ultima casă pe alea Macklin. La vreo doi sau trei kilometri de aici, nu departe de drumul spre Downside.

– Găsesc eu, îi zise punându-și cheile în buzunar. (Se ridică.) Cred c-o să mă duc să-i fac o vizită domnului Lamb, apoi voi merge la pensiune. (O privi intrigat.) Cum se face că nu ocuiți cu părinții?

O văzu tresărind.

– Nu-i mai am, zise ea. Au murit acum cinci ani într-un accident de mașină.

– Îmi pare rău. (Lui Calvin îi era ciudă pe el. Avea impresia că pune exact întrebările care nu trebuiau. Se îndreptă spre ușă.) Puteți închide, reluă el. Despre afaceri vom vorbi luni.

Îl urmă până la ușă. El se opri și afișă aerul lui curtenitor.

– Sunt sigur că ne vom înțelege bine, zise.

Simțea o plăcere răutăcioasă văzând-o roșind. Se uită la ea o clipă înainte de-a se angaja pe alee, apoi pe trotuar ca să ajungă în parcare:

O luă pe Connaught Avenue și se opri în fața bungaloului unde locuia Joe Lamb. Era o casă de cărămidă și lemn, cam veche.

Calvin rămase câteva minute în mașină; se uită la bungalou. Casa aparținea băncii și era posibil să locuiască și el aici. Dacă noare Lamb, va trebui să se instaleze în maghernița asta tristă. Eși din mașină, împinse porțița de lemn și înaintă pe alee. Îi leschise o femeie între două vârste. Era toată în lacrimi, părea pierdută. Se holbă la el stupid, în timp ce el se prezenta.

Petrecu o jumătate de oră cu ea într-un salon pretențios și minustru, plin de mobile deprimante. Când plecă, era sigur de excelenta impresie ce i-o făcuse și asta-i flata orgoliul; nu egretă timpul petrecut cu ea. Aflase că Lamb e într-o stare

dintre cele mai grave. Vor trece luni de zile până să-și poată relua slujba.

Calvin se instalează în mașină și o luă pe șosea fără să se grăbească. La ieșirea din oraș, se opri într-un bar unde comandă un scotch mare. Cum nu era încă ora șase, barul era gol. Se așează pe un taburet, își sprijini capul în mâini și începu să contemple bulele care se spargeau la suprafața băuturii.

„Luni și luni de zile!” își spuse. Risca să se blocheze în prăpăditul ăsta de cătun; iar dacă Lamb murea, nu-i va fi ușor să plece. O să îmbătrânească lângă Alice Craig, care și la cincizeci de ani va continua să roșească sub privirea bărbaților. Mai bine cincisprezece ani în închisoare!

Își bău whiskyul, făcu semn barmanului și ieși.

Aleea Macklin se găsea la 1 500 de metri de intersecție. Când ajunse în fața pensiunii, avu o surpriză plăcută. Casa, pătrată, cu două etaje, se înălța în mijlocul unei grădini bine întreținute, de unde vedea o panoramă de coline. Înăuntru era luminată. Casa părea solid construită; avea un aer elegant și se diferenția total de micile construcții și de vilele ieftine pe care le zărise în oraș.

Își lăasă mașina pe alee și urcă cele patru trepte de la intrare. Sună și așteaptă.

Doar o clipă. Ușa se deschise și apărură o femeie. Lumina o contura din spate.

– Sunt Dave Calvin, zise. Miss Craig v-a...?

– A, da! Intrați, domnule Calvin. Alice mi-a anunțat venirea dumneavoastră.

Pătrunse într-un vestibul spațios în mijlocul căruia se găsea, așezată pe un covor în culori vii, o masă cu o vază plină de trandafiri. Lumina estompată era plăcută. Din extremitatea cealaltă a vestibulului se auzea muzica de la un televizor.

O privi cu interes pe femeia care închidea ușa.

Purta o bluză stacojie și o fustă neagră. Se vedea că erau cusute de ea. Era încălțată cu papuci roșii, cam ponosiți, fără ciorapi, iar picioarele-i erau foarte lungi. Părul, necoafat, îi cădea pe umeri. Un păr șaten; mai bine îngrijit, ar fi fost frumos. Avea trăsături fine, nasul nițel cam lung, gura mare și ochi luminoși și scânteietori. Fără a fi uluit, Calvin fu imediat sensibil la senzualitatea care emana din ea și care o stârnea pe a lui.

– Mă numesc Kit Loring, zise ea zâmbind. (Avea dinți frumoși, albi, foarte ordonați.) Conduc această pensiune. Aș fi foarte fericită să vă instalați aici.

Calvin nu făcu economie de farmec.

– Și eu, zise el. Habar n-am cât voi sta în acest oraș. Asigur interimatul cât timp e bolnav domnul Lamb. E departe de-a fi bine, după câte mi s-a spus.

– Da, știu, zise ea. (Își ridică părul cu un gest viguros al brațelor, ceea ce-i înălță sânii.) Îmi pare rău pentru doamna Lamb.

– Am trecut s-o văd... Ce nenorocire!

– Sunteți, de bună seamă, obosit. Veniți. O să vă arăt camerele. Am două libere la etaj. Aveți posibilitatea s-o alegeți pe cea care o preferați.

O urmă. Avea un mers plăcut, grațios chiar. Îi urmărea undularea șoldurilor sub pliurile fustei. Se întreba ce vârstă să aibă... treizecișicinci, treizecișisase de ani, poate chiar mai mult; îi plăceau femeile mature. Purta o verighetă, era deci măritată.

Ajunseră pe palier. Îl conduse pe un culoar în care dădeau mai multe uși. Se opri la capătul culoarului, deschise o ușă și aprinse lumina.

– E cea mai bună cameră, dar nu are cea mai bună vedere, spuse ea făcându-i loc să intre. (Această încăpere era mult mai rumos mobilată decât garsoniera lui. Avea un pat, un birou, două fotolii, un dulap, un radio și o chiuvetă.)

– E frumos, dar care-i prețul? În zilele noastre, directorii de bancă nu se scaldă în aur.

– Patruzeci de dolari pe săptămână, cu mic dejun și cină, răspunse ea. Camera de deasupra e mai mică și, bineînțeles, mai ieftină.

– Aș putea s-o văd? o întrebă zâmbindu-i. Cu cât o închiriați?

Îl privi îndelung. Un frison ciudat parcursese spinarea lui Dave. O senzație pe care nu putu să și-o explice.

– Treizeci de dolari, zise ea. Dacă veți rămâne mai mult timp, o să vă fac o reducere.

– Aș putea s-o văd? repetă el.

O urmă la etajul superior. O luă pe coridor. Trecu prin fața două uși și o deschise pe a treia.

Camera era mai mică, dar la fel de frumos mobilată ca cea pe care o văzuse. Patul era mai mare și o a doua ușă se deschidea în perete. În fața patului, era o fereastră mare cu o rășerie. Ea traversă camera și trase draperia.

– Veți avea o priveliște frumoasă, zise ea.

Se duse lângă ea, în fața ferestrei, și privi dealurile îndepărtate și luna plină care se legăna pe cerul albastru al nopții.

– Într-adevăr, spuse el, întorcându-se pentru a examina ansamblul încăperii.

– Aici veți fi liniștit, spuse ea. Sunt oameni care au nevoie de calm.

Arătă cu degetul înspre ușa care se găsea lângă pat.

– Alături, e baia? întrebă el.

– Baia e a două ușa pe culoar. Ușa de aici dă în camera mea. (Își dădu seama că este privit cu atenție.) Am rezervat pentru mine acest etaj, dar uneori consimt să găzduiesc un client.

Inima lui Dave începu să bată puțin mai repede ca de obicei.

– Prefer camera asta, dacă nu vedeți nici un inconvenient, zise el. Țin la priveliște și prefer liniștea.

Când ea surâse, el notă expresia ironică a privirii.

– Ei bine, de acord, spuse ea aruncând o privire la ceasul-brățară. Trebuie să merg să pregătesc cina. O să-i spun lui Flo să vă aducă bagajele.

– O, nu. N-am decât o valiză și pot s-o urc singur. Aș putea să-mi las mașina pe alee?

– E un garaj în spatele casei. Servim cina la ora opt. Dacă aveți nevoie de ceva, chemați-mă.

Îi zâmbi, apoi se îndreptă spre ușă și dispăru.

Calvin rămase nemișcat câteva secunde, apoi, cu un pas hotărât, se îndreptă spre ușa comună și apăsă pe clanță. Era încuiată.

Își duse un deget la obraz, se uită la ușă, apoi ieși fredonând și coborî scara pentru a merge să-și ia valiza.

CAPITOLUL II

În afară de Alice Craig, nu mai erau decât doi pensionari: o oarecare Miss Pearson și un comandant Hardy. Miss Pearson era o femeie scundă, vioaie ca o păsărică, apropiindu-se de șaptezeci de ani și care se ocupa de dispensarul din Pittsville. Comandantul Hardy, care și el avea mai bine de șaptezeci de ani, era secretarul clubului de golf din Downside.

Lui Calvin i-au fost prezentați, când coborî la cină.

Conversația se desfășură pe subiectul Joe Lamb și boala lui. Alice povesti cum îl găsisese pe bătrân pe jos în biroul său. Din când în când, Calvin mai plasa câte un cuvânt potrivit și se întreba, din ce în ce mai enervat, când o să servească cina.

După ce-au epuizat subiectul, trecură la masă; servitoarea, Flo, o negresă voluminoasă foarte energică, le servi o mâncare excelentă. Calvin fu puțin decepționat să constate că Kit Loring nu cina cu ei. Cu farmecul și amabilitatea lui, nu i-a fost greu să-i cucerească pe cei doi pensionari care nu-și mai luau privirea de la buzele lui. Până și Alice Craig părea mai destinsă când vorbea cu el. Avu grijă să nu i se adreseze direct pentru a nu o stânjeni, dar făcea astfel încât să participe și ea la conversație.

După masă, Alice urcă în camera ei să scrie niște scrisori, iar Miss Pearson se duse să vadă o emisiune-concurs la televizor.

Calvin și comandantul Hardy trecură în salon.

Calvin îi permise comandantului să-i pună întrebări referitoare la anii de război, performanțele la golf, meseria de bancher iar bătrânul își văzu satisfăcută curiozitatea. Calvin se gândi că era rândul lui să întrebe.

– De-abia am sosit, începu el întinzându-și picioarele lungi și musculoase. Miss Craig a avut amabilitatea să-mi recomande

această pensiune. Cine-i doamna Loring? Întrebă el zâmbind. Ce s-a întâmplat cu soțul ei?

Comandantul, un bătrân slăbănog cu fața ridată, se grăbi să răspundă.

– Doamna Loring, zise el, e o femeie remarcabilă. În întreg ținutul, nu gătește nimeni mai bine ca ea. O cunosc de zece ani. Pe soțul ei îl chema Jack Loring. Era agent de asigurări, foarte apreciat în regiune. Numai că au făcut greșeala să se căsătorească. Nu erau făcuți unul pentru celălalt. Loring își petrecea timpul umblând după fete. (Comandantul clătină din cap și se opri să-și șteargă nasul acvilin cu o batistă de mătase.) În fine, au avut un copil, o fetiță. Loring a murit într-un accident de mașină. Doamna Loring s-a trezit cu o sumă frumușică, a cumpărat casa asta, făcând din ea o pensiune de familie, și și-a trimis fiica la colegiu. A avut mult de suferit și încă nu s-a sfârșit.

– Fiica ei locuiește cu ea? Întrebă Calvin.

– Bineînțeles. E o fată încântătoare, muncește și ea din greu. E casieră la cinematograful din Downside. Lucrează noaptea. (Comandantul zâmbi cu înțeles.) Îl frecventează pe tânărul Travers, adjunctul șerifului. Lucrează și el în tura de noapte, chiar mai des decât îi vine rândul. Așa că Iris preferă să aibă zilele libere. Cu siguranță nu o veți întâlni. Se întoarce acasă pe la ora două dimineața și rar se trezește înainte de ora zece.

Continuară cu trăncăneala până la ora zece și jumătate, apoi Calvin declară că merge să se culce. Urcă în camera lui, se întinse pe pat și începu să fumeze contemplând tavanul. Nu citea niciodată. Din când în când, mai răsfoia câte o revistă, dar cărțile nu-l interesau. Gândul îi fugi câteva clipe la Janice Hedder. Își imaginează ce i-ar fi făcut în acel moment, dacă n-ar fi fost parașutat la Pittville. Janice nu era o senzuală, dar uneori reușea să o stârnească și atunci nici vorbă de plictiseală.

După un timp, Calvin se sătură de visările lui erotice. Avea obiceiul să-și adreseze discursuri și începu să-și vorbească liniștit, stând întins pe pat, cu o țigară între degete.

„Încă un an ratat“, își zise. Am treizecișiopt de ani, doar cinci sute de dolari economii și o grămadă de datorii. Dacă nu mă apuc odată de treabă, nu voi face nimic niciodată. Marthy știe că-s nul. O citesc în privirea lui și, bineînțeles, are dreptate. Sunt o nulitate și așa voi fi mereu pentru bancă, dar asta nu înseamnă că nu-s bun în altă parte... dar unde? Doar dacă aș

găsi o comoară. Fără capital, nu voi reuși niciodată. De șaptesprezece ani aștept ocazia. Am avut-o, dar, în ultima clipă, îmi fac mereu scrupule. Ca în ziua în care doamna Gregson mi-a dat carnetul de cecuri ca să-i completez unul. O ramolită, pe jumătate oarbă și plină de parale. Nu aveam decât să scriu o cifră triplă celei pe care o voia și să păstrez diferența. N-ar fi bănuț niciodată, dar atunci, mi-am zis că dacă ar muri brusc, avocatul ei, care nu-i idiot, și-ar fi dat seama. De fapt, nu merita osteneala. Iar o altă dată, chiar că era cât pe ce să pun mâna pe o adevărată comoară. Atunci când colonelul Lessing, bătrânul bețivan, se făcuse criță: m-a făcut moștenitor unic. Știam că-și va schimba dorința, era doar o chestiune de săptămâni. În ultimii cinci ani, își lăsase averea mai multor necunoscuți. Dar dacă, așa cum plănuisem, i-aș fi dat un brânci pe scări, și-ar fi frânt gâtul și aș fi pus mâna pe bani. Dar, și atunci, am ezitat. Nu ideia de a-l omorî m-a oprit. Dar nu reușeam deloc să mă conving că o să scap ușor. A mai fost și tânăra moștenitoare care-mi sărise de gât. Era bogată precum Cesus. Aș fi putut să mă însor cu ea, dar, tâmpit cum sunt, m-am culcat cu ea înainte. Adio moștenire... De ce dracu' le-o fi frică la toate refulatele când mă culc cu ele? O văd și acum, ghemuită lângă perete, cu fața congestionată de groază. Mare noroc am avut că n-a sculat tot hotelul. În orice caz, după o noapte ca asta, a trebuit să-mi iau adio de la banii ei și numai din vina mea. Dar acum, trebuie cu adevărat să fac ceva. Nu mai e de ezitat. Ce-aș putea face în cătunul ăsta prăpădit? Probabil nimic. Dacă-i să-mi asum niște riscuri, atunci trebuie să merite osteneala, să dau lovitura. Dar n-am impresia că s-ar găsi-averi mari la Pittsville."

Auzii zgomot de cealaltă parte a peretelui și, brusc, își întrerupse monologul. Ciuli urechile ca să asculte.

Kit Loring umbla prin camera ei. O auzi deschizând ușa dulapului și și-o închipui dezbrăcându-se. Câteva minute mai târziu, începu să curgă apa unei băi.

Luă o țigară. Pe când și-o aprindea, o auzi pe Kit trecând în baie; papucii îi lipăiau sub călcâie. Se ridică din pat, deschise încetișor ușa și scoase capul pe culoar: ușa de la baie tocmai se închidea. Înaintă în vârful picioarelor și aruncă o privire în camera vecină.

Era o încăpere frumoasă mobilată: un pat mare pe care erau aruncate o rochie, un chilot roz, ciorapi și un sutien; două fotolii mari, un birou, un televizor și un dulap. Pe un perete era

agătată o reproducere bună după un tablou de Picasso din perioada albastră.

Se întoarce în camera lui și închise ușa. Stătu nemișcat câteva clipe, cu privirea atîntită spre peretele din față. Apoi se așează pe pat și așteaptă.

După vreo douăzeci de minute, Kit Loring ieși din baie, intră în cameră și încuie ușa cu cheia. Și-o închipui așezându-se în pat; auzi declicul comutatorului: stinsese lumina.

O găsea interesantă. Avea pe vino-ncoa' și poate va reuși să-l facă să-și uite munca plictisitoare. Îi făcea impresia că e ușor de cucerit, dar nu era foarte sigur. Expresia aceea ironică, pe care o surprinsese în ochii ei, îl determinase să nu forțeze lucrurile.

Strivi chiștocul, apoi se bagă în pat. Stinse lumina.

Când îl învălui întunericul, penibilul sentiment al eșecului său, urgenta nevoie de bani, convingerea că nu mai are nici o șansă dacă nu-și schimbă obiceiurile, începură să-l obsedeze.

Își interzise să se miște și luptă pentru a-și învinge disperarea spunându-și: „Nu ești bun de nimic și niciodată nu vei fi bun de ceva. Îți faci iluzii uneori, dar de fapt nu ești bun de nimic.”

Numai după ce-și aprinse lampa de pe noptieră reuși să se cufunde într-un somn agitat și neliniștit.

Următoarele patru zile s-au desfășurat după un program pe care Calvin se constrânse să-l suporte: un program plictisitor, fără nimic interesant. În fiecare dimineață servea micul dejun împreună cu Alice, Miss Pearson și comandantul Hardy. Conversația se învârtea în jurul faptelor diverse publicate în ziarul local. Cei trei pensionari sperau, pare-se, că-l va interesa viața aceluia ținut, iar Calvin, disimulându-și indiferența totală, le dădu impresia că era efectiv interesat. La ora nouă, o ducea pe Alice cu el la bancă. Tânăra femeie se simțea jenată, singură cu el în mașină, dar nu avea de ales. Trăia în aceeași pensiune ca și ea; nu putea merge la bancă în mașină și pe ea s-o lase să ia autobuzul.

Munca la bancă era plictisitoare și lipsită de interes. Clienții, adoptându-l imediat, îi spuneau tot felul de lucruri neinteresante, care-i sporeau iritarea, dar se ferea s-o arate. Dacă n-ar fi aspirat la mai mult, munca asta ar fi putut fi agreabilă. Își dădea seama că un om ca Joe Lamb putea fi fericit în acel oraș. Dar nu el. Tot timpul pe care și-l petrecea la bancă tratând

diferite probleme financiare se gândea la nevoile lui bănești și la necesitatea de a scăpa de monotonia cotidiană.

Banca se închidea la ora patru. Termina lucrul, cu ajutorul lui Alice, după închidere. La ora cinci și jumătate părăseau amândoi banca și se întorceau la pensiune. Calvin stătea în camera lui, fumând și uitându-se în tavan, până la ora cinei. Se ducea apoi în sufragerie, lua masa cu ceilalți trei, îi asculta descărcându-se, apoi petrecea o oră în fața televizorului înainte de a se retrage în camera lui.

În decursul celor patru zile începuse s-o cunoască puțin pe Alice Craig. Era o secretară bună și, primul moment de jenă depășit, o colaboratoare agreabilă. Înțelese că poate să-i paseze majoritatea afacerilor curente și nu se sfii să profite. Mulțumea cerului că era atât de lipsită de sexappeal, dar atât de eficace. Nu ar fi petrecut fără pericol atâtea ore în compania ei, dacă ar fi fost altfel. Calvin era întotdeauna atent să nu se încurce cu colegele.

În cele patru zile o văzuse rar pe Kit Loring. O auzea culcându-se în fiecare seară și prinse mania de a sta întins pe pat privind intens la ușa ce dădea în camera ei, ca pentru a o forța să se deschidă. De fiecare dată când îi vorbea, o găsea mai atrăgătoare, dar nu făcu nici o tentativă efectivă pentru a o cunoaște mai bine.

Miercuri seara, pe când își termina lucrul, cu dosarele încă pe birou, Alice bătuse la ușă și intră. O privi și îi zâmbi.

– În legătură cu ziua de mâine, domnule Calvin... zise Alice ezitând să intre.

– Ceva deosebit? Intrați, luați loc.

Se cocoță pe brațul fotoliului.

– Vor sosi banii pentru salarii.

– Ce salarii?

– Salariile muncitorilor de la cele patru uzine. Banii sosesc într-o mașină blindată la ora șase, explică Alice. Șeriful Thomson și domnul Travers păzesc drumul și supraveghează depunerea banilor în seif. A doua zi, la ora nouă, contabilii celor patru uzine vin să-i ridice.

Calvin își freca obrazul privind-o.

– Curioasă manieră de-a opera. Despre ce sumă este vorba?

– Trei sute de mii de dolari, spuse calm Alice.

Lui Calvin i se zbârli brusc pielea. Se aplecă înainte și se uită la tânăra femeie cu un aer neîncrezător.

– Cât?

Păru surprinsă de reacția lui.

– Trei sute de mii de dolari, repetă ea.

Calvin se forță să pară calm. Se lăsa pe spate în fotoliu.

– E o sumă frumoasă! zise. Dar de ce dracu' e lăsată aici în timpul nopții?

– Banii sunt trimiși din Crackley. Dacă operația s-ar face vinerea, nu ar ajunge aici la timp. La ora nouă, încep să dea salariile muncitorilor. De fapt, noi nu avem nici un amestec în asta. Banca doar păstrează banii pe timpul nopții. Contabilii acestor uzine se ocupă de rest.

Calvin examinează extremitatea roșiatică a țigării sale; mintea îi lucra. **Trei sute de mii de dolari!** Merită să riști ca să pui mâna pe o asemenea sumă!

– Și comedia asta durează de mult timp?

– Da, de cinci ani.

– Deci, ce trebuie să facem? Noi răspundem de bani cât se află aici? E destul de riscant, am impresia. Orice hoț care-și bagă în cap să-i ia, o poate face. Nu avem un sistem de protecție infailibil.

– Suntem destul de bine organizați, zise Alice. Din cele două chei de la seif, una e la dumneavoastră și una la mine. În plus camera este protejată cu un dispozitiv special. Nimeni nu poate lua banii fără să fie imediat reperat.

Calvin își trecu mâna prin păr.

– Bun, asta mă liniștește. Ce tip de dispozitiv e?

– Un ochi electronic instalat de una dintre uzine. Odată declanșat, orice apropiere de acea cameră este semnalată în biroul șerifului și în biroul federal din Downside.

– Bine gândit. Deci nu e cazul să ne facem griji; noi nu avem nici o răspundere?

– Nu. Le împrumutăm camera, dar nu răspundem noi de bani.

– Dar joi trebuie să rămânem aici destul de târziu?

– Întocmai.

– Am impresia că eu voi mai rămâne și astă seară. Mai am de lucru vreo jumătate de oră. V-ați terminat lucrul?

– Da.

– Perfect. Ei bine, puteți pleca. Voi închide eu.

– Nu vă pot ajuta?

– Nu, mulțumesc, spuse zâmbindu-i. Trebuie să întocmesc un raport despre domnul Lamb. Ne vedem la cină.

Zâmbi crispat și ieși din birou. După câteva minute, reveni. Își pusese pălăria și pardesiul.

– Ei bine, eu plec, zise ea.

„Ce prost se îmbracă!” își zise Calvin ridicându-se. Pardesiul de culoarea muștarului, cu un guler verde îi dădeau o mină de om bolnav. Pălăria îi ascundea jumătate din față.

– Vă conduc până la ușă, zise el. Preveniți-o pe doamna Loring că nu voi întârzia la cină.

O urmări cu privirea până ajunsese în stația de autobuz, apoi, în momentul când să închidă ușa, brusc, realizează că biroul șerifului se afla în fața băncii. Zărise pălăria cu galoane a șerifului agățată într-un cuier: fereastra mare, luminată, era mată numai până la jumătate, pentru a proteja biroul de priviri indiscrete. Pălăria aceea, simbolul Legii, îl hipnotiză pe Calvin. Se uită la ea îndelung, după care încuie ușa. Rămase cu mâna pe clanță, gândindu-se. Apoi trecu în spatele casei de bani, deschise ușa care ducea la subsol și coborî cele zece trepte până la încăperea blindată și rece ca gheața. Ajunse în fața ușii, prevăzută cu două încuietori complicate. Nu putu descoperi nici o urmă de ochi electronic. Cercetă ușa câteva clipe, apoi, fredonând, urcă, închise ușa cu cheia și se duse în birou.

Se așeză în fotoliu și privi cu un aer absent raportul pe jumătate scris.

Trei sute de mii de dolari! Asta să fie ocazia pe care a așteptat-o șaptesprezece ani interminabili? O asemenea sumă merita cu prisosință să riști, dar care sunt, de fapt, acele riscuri?

„Mă aflu aici pentru cel puțin șase luni”, își spuse: „Nu trebuie să forțez lucrurile. Am tot timpul. Trebuie să aflu cum funcționează acel ochi electronic. Trebuie să descopăr dacă nu există pe undeva un punct slab în sistemul de securitate care a fost instalat pentru protejarea banilor. Dacă îi fur, trebuie să mă asigur că nimeni nu mă va bănuși. Așa eșuează toate furturile bancare. Din momentul în care agenții federali află cine a furat banii, tipu-i terminat. Măiestria, în afacerea asta, constă în a-i împiedica să mă bănuiască. Dacă reușesc, dacă am răbdare să nu cheltuiesc nici un bănuț din ei înainte ca afacerea să fie clasată, am nouăzecișinouă la sută șanse să scap. Când e vorba de trei sute de mii de dolari merită să încerci!”

Își impuse să nu se mai gândească la asta și termină raportul despre Joe Lamb. Apoi stinse lumina și părăsi banca.

În timp ce-și parca mașina în spatele pensiunii, o zări pe Kit în mașina ei.

– Bună ziua, spuse el. Vă întoarceți sau plecați?

Purta o jachetă de piele și un pantalon negru. Coborî din mașină și, sprijinindu-se de portieră, îl privi cu răceală.

– Am fost la cinema. Trebuie să mă grăbesc, e ziua liberă a lui Flo.

Se apropie de ea, luă pachetul de țigări și îi oferă una. Și le aprinseră.

– Mă pricep la bucătărie, îi spuse pe un ton șăgalnic. Pot să vă ajut? O să-mi facă plăcere. Mă plictisesc stând și așteptând în cameră.

Îl privi dintr-o parte, fixându-l cu ochii ei căprui; avea un aer ironic care îl irita puțin. Părea că dorește să-l facă să priceapă că era conștientă de farmecul ei.

– Nu refuz niciodată un ajutor. Veniți, deci, să mă ajutați să pregătesc cina.

O urmă prin spatele casei și intrară în bucătăria modernă.

– Vom avea supă, rinichi prăjiți și plăcintă cu mere, zise ea. Știți să curățați cartofi?

– Știu să pregătesc o supă. Vreți să vă demonstrez? Ce-mi dați?

Deschise frigiderul.

– Oase de vită, legume, smântână și făină. Mai doriți ceva?

– Nu, e de-ajuns.

– Prea bine. Atunci faceți supa. Urc să mă schimb. Nu durează decât un minut.

Îi aruncă un șorț și ieși din bucătărie. O privi în timp ce se îndepărta. Îi aprecia formele. După ce dispăru, rămase o clipă nemișcat, cu un zâmbet pe buze, apoi se consacră preparării supei.

Când ea reveni, îmbrăcată într-un ansamblu negru cu roșu, el era gata cu pregătirea legumelor. Ea scoase tacâmurile și se duse în sufragerie să pună masa. La revenirea ei, oala minune era pe foc. El scoase rinichii din frigider și începu să-i curețe, de parcă numai asta făcuse toată viața.

– Unde ați învățat să gătiți? îl întrebă apropiindu-se de el.

– Poate să pară o tâmpenie, spuse el, absorbit de ceea ce făcea și fără s-o privească, dar m-a învățat mama. Zicea că, în cazul în care m-aș îndrăgosti de o fată care nu știe să gătească, ar fi mai bine să mă pot descurca. Și chiar așa s-a întâmplat. Ea nu știa să gătească, așa că mi-a prins bine. (Ridică nasul și se uită la ea.) Asta nu ne-a împiedicat să divorțăm. Cred că mama își făcea iluzii, ca toate mamele de altfel.

Kit își ridică, cu un gest inconștient și grațios, părul care-i șerpuia pe umeri.

– Ce s-a întâmplat?

– Of, ca întotdeauna! Ne-am separat și am obținut divorțul.

– Eu am avut mai mult noroc. N-a trebuit să divorțez. Soțul mea a murit. Ce încurcătură, nu-i așa, când dispăre dragostea?

– Da... o adevărată încurcătură. (Calvin luă rinichii și-i puse în cratiță.) Aveți niște coniac?

– Da... dar nu-i foarte bun.

– N-are importanță. Puteți să mi-l dați? O să fac un sos cu coniac. Asta o să dea gata și cele trei fire de păr de pe capul comandantului.

– Sunteți un adevărat maestru! spuse ea surâzând.

– N-am spus-o eu. De ce ați cumpărat această casă? Vă descurcați financiar cu ea?

O clipă, păru surprinsă, apoi se îndreptă spre bufet, de unde scoase o sticlă de coniac pe jumătate plină.

– Nu vi s-a întâmplat niciodată să greșiți? Întrebă ea punând-o pe masă. Eu m-am înșelat. Am făcut o investiție proastă. Aveam niște bani, m-am îndrăgostit de casa asta și i-am devenit sclavă.

Se îndreptă spre masa pe care pusese sticla de coniac. Se apropie de ea. Ea nu se mișcă, iar el o îmbrățișă cu un gest foarte firesc. Măinile lui puternice îi cuprinseră umerii și o trase spre el. Nu opuse rezistență. Gura i se strivi de a ei. Rămaseră așa îmbrățișați, mai mult timp apoi, brusc, ea se desprinse. Se priviră tăcuți. Dorința îi întuneca privirea. Când întinse din nou brațele, ea se eschivă ridicând mâinile.

– Așa n-o să mai terminăm cina, zise ea, tulburată. Vă ocupați de rinichi sau mi-i lăsați mie?

Scoase un oftat lung, apoi reuși să-și adune un zâmbet în colțul gurii.

– Mă ocup eu, spuse el, luând sticla de coniac. Sunteți foarte atrăgătoare și știți asta. (Puse puțin unt în cratiță și o așeză pe aragaz.) Sunt uimit că v-ați înmormântat în acest cătun. De ce ați făcut-o?

Se sprijini cu coapsa de masa din bucătărie și își încrucișă brațele la piept.

– Vă repet, am făcut o greșală. Casa asta era foarte ieftină, iar eu n-aveam prea mulți bani... (Ridică din umeri.) Bani! Încă de mică, numai la bani mi-era gândul. Aștept de mai bine de douăzeci de ani; îmi petrec vremea așteptând.

Cu o lingură de lemn, el întoarse rinichii în cratiță.

– Da... nu sunteți singura. Și eu am probleme cu banii, zise el. Sunt oameni care moștenesc și care nu știu ce să facă cu ei. Alții îi câștigă, dar ăștia habar n-au cum să-i folosească. Dar mai sunt și oameni, ca dumneavoastră și ca mine, care nu au bani, dar ar ști cum să-i cheltuiască. E trist, nu?

– Sunt și oameni care au ocazia să-și procure bani mulți, dar căroră le e teamă de riscuri, spuse Kit. Sunt oameni, ca mine, căroră nu li se oferă o ocazie, dar care ar accepta riscurile, numai să merite.

Calvin îi aruncă o privire intensă; ochii începură să-i strălucească.

– Riscuri? Ce fel de riscuri? întrebă el.

– Orice fel de riscuri, spuse ea zâmbind. Dacă aș fi în locul dumneavoastră, director de bancă, știu că aș fi teribil de tentată să fur banii care mi-ar trece prin mâini.

O cerceta cu privirea; îl străbătu un fior.

– Ați face o foarte mare greșeală, zise el. E ușor să furi banii dintr-o bancă, lucrând acolo, dar e cu totul altceva, dacă vrei să nu fii prins. E aproape imposibil, vă asigur. La ce bun să furi dacă ești prins și dacă nu-i poți cheltui?

– Da... dar dacă ești destul de isteț și te gândești serios la așa ceva, trebuie să existe un mijloc.

Turnă puțin coniac în cratiță și îl aprinse. După flambarea rinichilor, stinse aragazul.

– E gata, zise. Serviți supa?

După ora nouă, bătrânii se instalară în fața televizorului cu Alice, iar Calvin se întoarse la bucătărie. Kit spăla vasele. Luă și el o cârpă și începu să ștergă farfuriile.

– Ar trebui să aveți o mașină de spălat vase, spuse el. Aveți nevoie de așa ceva.

– Sunt o grămadă de lucruri de care am nevoie, replică ea fără să-l privească. De bani, mai ales, am nevoie.

Trebăluiră în liniște câteva minute, apoi brusc:

– Salariile... spuse ea, trei sute de mii de dolari! Asta e o sumă!

O privi cu ochii mari, gata să scape o farfurie.

– Ce știți în legătură cu salariile?

– Tot ce știu toți oamenii din Pittsville despre acest subiect. Banii sosesc joi seara, sunt depozitați la bancă, sunt trimiși la cele patru uzine vineri dimineață și o mulțime de norocoși își primesc partea. (Scoase dopul pentru a da drumul la apa din

chiuветă.) Ca mulți oameni, visez și eu, în fiecare joi seara, la acești bani și-mi imaginez schimbările care s-ar produce în viața mea dacă i-aș avea.

– V-ați imaginat vreodată schimbările care s-ar produce dacă ați fi închisă într-o celulă timp de cincisprezece ani? Întrebă liniștit Calvin.

Își scoase șorțul și-l agăță pe perete.

– Da. M-am gândit chiar și la asta, spuse ea întinzându-se și bombându-și pieptul. Sunt obosită, adăugă căscând. Mulțumesc pentru ajutor. Mă duc să mă culc... Noapte bună!

O privi îndepărtându-se, apoi privi cu nonșalanță salonul gol. Aprinse o țigară și răsfoi o revistă fără s-o citească. Din încăperea din capătul vestibulului, ajungea până la el un vacarm de revolvere și de voci aspre metalice. Un film cu gangsteri la televizor. Miss Pearson și comandantul Hardy erau mari amatori de acest gen se spectacole. Se uită prin revistă vreo douăzeci de minute, apoi se ridică și urcă în cameră.

Pe sub ușa lui Kit nu se zărea nici o urmă de lumină. Se spală pe dinți, se dezbracă, își puse pijamaua. Apoi se îndreptă tăcut spre ușa comună, convins că nu era închisă cu cheia.

Își spusese că va merge ușor și instinctul nu-l înșelase. O femeie nu se lasă sărutată așa cum se întâmplase, fără a fi dispusă să meargă până la capăt.

Inima îi bătea foarte tare. Degetele-i puternice se încleștară pe clanță. Apăsă încet și împinse. Fu surprins să constate că ușa rezista. Era închisă cu cheia.

Se dădu înapoi și o examină. O lumină rea se aprinse pentru o clipă în ochii lui albaștri, apoi ridică din umeri și se vârî în pat. Stinse lumina.

Stătu întins, în întuneric, cu mintea preocupată.

„Nu-i chiar atât de ușor cu ea” își spuse. „Ei bine, asta-i! Toată viața mea a trebuit să aștept. Ceea ce nu am azi, o să am mâine.”

„Dacă aș fi în locul dumneavoastră, director de bancă, știu că aș fi teribil de tentată să fur banii care mi-ar trece prin mâini”, spusese ea. Să fi glumit? Dacă ar putea găsi un mijloc sigur pentru a pune mâna pe salarii, i-ar trebui un complice. S-ar putea bizui pe ea?

Devorat de nerăbdare, aprinse lumina ca să-și ia o țigară. Era o chestiune la care trebuia să reflecteze.

CAPITOLUL III

Cu câteva minute înainte de ora cinci și jumătate după amiază, Calvin ieși din biroul său și se duse la casă; Alice, așezată pe un taburet, își făcea socotelile.

– Mai aveți mult? întrebă el observând-o cu ochii lui albaștri.

„Dacă n-ar purta ochelari“, își spunea, „dacă s-ar coafa mai bine și dacă n-ar avea acest aer stupid, de speriată, ar fi acceptabilă.“

Ea îi răspunse printr-un zâmbet timid:

– Tocmai am terminat, domnule Calvin.

– Dacă am coborî la subsol ca să-mi explicați mecanismul? sugeră el. N-aș vrea să fiu nepregătit când vor sosi banii.

– Da, bineînțeles.

Deschise un sertar sub casa de bani și luă o cheie.

– Aveți cheia dumneavoastră? întrebă ea părăsindu-și taburetul.

– Da.

O urmă pe scara care cobora la subsol. Jos era răcoare. Privi în jurul lui. Pe trei laturi ale încăperii, lădițe negre de oțel, puse una peste alta, căptușeau pereții până la plafon: fiecare purta un nume scris cu litere mari albe. Aceste lădițe conțineau documentele personale, testamentele unui mare număr de clienți. În față, se deschidea ușa de oțel a camerei blindate.

– Dispozitivul ăsta e cam învechit, nu? spuse el arătând lădițele. Ar trebui să avem adevărate seifuri pentru fiecare client.

– Aceste lădițe nu conțin obiecte, răspunse Alice. Doar hârtii. Clienții preferă să-și lase documentele aici, în caz de incendiu.

Atenția lui Calvin reveni la lădițe. Erau mai mult de două sute. Un embrion de idee i se fixă în minte, idee la care va reveni mai târziu.

– Cum funcționează ochiul electronic? întrebă el. Unde-i?

Ea arată spre un grilaj de oțel care semăna cu un ventilator, sub plafon, în fața seifului.

– După grila aceea.

Calvin se dădu înapoi și examinează gânditor minusculul grilaj. Era încastrat într-un cadru de oțel prins în beton. Își dădu imediat seama că nu putea fi ușor, și că umblând la el, se declanșează automat semnalul de alarmă.

– Nimic nu-l împiedică pe un hoț să taie firele electrice, zise el. Dispozitivul acesta nu-mi pare deloc sigur.

– Firele electrice sunt prinse în betonul pereților și sub pământ, îi răspunse Alice. Sunt alimentate de un dinam special care se găsește în seif. (Deschise una din încuietori.) Vreți să o deschideți pe cealaltă, vă rog?

Se execută, iar ușa seifului cedă. Acesta avea dimesiunile unui dulap mai mare. În partea de jos, se găsea un dinam mic, dar puternic.

– Firele trec pe sub planșeu și, prin perete, ajung la ochiul electronic, explică Alice. Acesta e atât de sensibil încât, dacă cineva ar încerca să taie firele, ar declanșa semnalul de alarmă.

– De ce acest semnal nu funcționează acum, în clipa asta? întrebă el.

O văzu că ezită.

– La urma urmei, pot să vă spun, domnule Calvin. Dumneavoastră sunteți acum patronul. Mi s-a interzis să vorbesc despre asta. Dispozitivul intră în funcțiune numai când se sting luminile. Cât timp e cineva în bancă și luminile sunt aprinse, semnalul nu poate funcționa.

Calvin își trecu mâna prin păr.

– Nu-i o idee prea strălucită.

– Asigurările au acceptat-o. Șeriful sau domnul Travers văd dacă-i lumină la bancă: ori unul ori celălalt e mereu în față. Înțelegeți?

– Ce se întâmplă vara, când nu-i nevoie să se aprindă lumina?

– Păstrăm în permanență o lumină aprinsă. Ea se vede, plafonul fiind de culoare închisă.

– Dumnezeule, dacă asigurările se mulțumesc cu atât... spuse Calvin ridicând din umeri.

Lăsară ușa de la seif deschisă și urcară la parter ca să aștepte salariile.

După câteva minute, auziră o mașină care se opri în fața băncii.

– Trebuie să fie șeriful Thomson, zise Alice îndreptându-se spre ușa de la intrare pentru a-i deschide.

Calvin o urmă.

Trecuseră câteva zile de când se afla la Pittsville, dar nu-l întâlnise încă pe șerif și era curios să vadă cum arată. Zări un bărbat înalt și corpulent, purtând o pălărie de cowboy și un costum de culoare închisă, ieșind dintr-o mașină Packard. Șeriful Thomson nu-și arăta vârsta. Era încă bine legat; fața-i, bronzată de soare, era uscată, ochii luminoși. Avea o mustață stufoasă și părul alb, lung. Semăna cu un erou de western.

Înaintă pe aleea ce ducea la bancă, Travers talonându-l.

„Nimic primejdios“, își zise Calvin. „Bătrânul nu pare prea inteligent. Celălalt e cu caș la gură. Nu ăștia doi mă vor încurca dacă mă voi decide să înșfac banii.“

Alice îl prezentă șerifului; își strânseseră mâinile. Travers rămase la mijlocul aleii, cu pistolul în mână. Făcu un semn din cap spre Calvin.

– Mașina blindată va sosi curând, domnule Calvin, spuse șeriful.

Acesta începuse să se uite atent la vlăjganul cu fața plină care se găsea în fața lui. Puțin surprins, îl cerceta cu un aer inchizitor. „Mă întreb câte parale face băiatul ăsta“, își spunea el. „E ceva la el... gura asta... ochii ăștia ficși... trebuie să fie dat naibii cu femeile.“

– Aveți vești de la domnul Lamb? întrebă el.

– Din păcate, nimic încurajator, spuse Calvin începând brusc să zâmbească. (Începuse să-și dea seama de aerul intrigat al șerifului.) Nu intri, șerife?

Acesta fu surprins de brusca metamorfoză a lui Calvin. Când acesta din urmă începu să zâmbească, ca și Travers, se întrebă de ce se simțise stânjenit de prima lui privire; zâmbetul franc și amical îl cucerise.

– Rămân aici, zise el. (O privi pe Alice.) Totu-i în regulă, Miss Craig?

– Da, mulțumesc. răspunse înroșindu-se.

Continuară să vorbească, în timp ce Travers supraveghea circulația. Apoi, apăru mașina blindată, însoțită de doi motocicliști.

Calvin putu să-și dea seama că fiecare era în gardă. Făceau această corvoadă în fiecare săptămână de cinci ani și operația decurgea perfect. Șoferul deschise partea din spate a mașinii, motocicliștii și Travers erau cu mâna pe pistoale. Când ușile de oțel se deschiseră, din mașină ieșiră doi bărbați și ei înarmați; cărară rapid, străbătând aleea, două lăzi grele de lemn. Trecură pe lângă Calvin, prin spatele casei de bani și coborâră la subsol.

Șeriful închise ușa de la intrare, iar Alice răsuci cheia încuind-o; apoi coborâră cu Calvin la subsol; cei doi bărbați puseseră lăzile în seif, lângă dinam.

Cel mai înalt dintre cei doi se aplecă deasupra dinamului, apăsă pe un buton și aparatul începu să toarcă.

– E totul în ordine, spuse el; cei doi bărbați urcară la parter.

Alice și Calvin încuiară fiecare camera blindată, în prezența șerifului. Operația se termină în mai puțin de trei minute. Cei doi bărbați și mașina blindată dispărură.

Șeriful îi adresă un zâmbet de satisfacție lui Calvin.

– Destul de bine, nu? Cei rău intenționați nu prea au șanse, nu credeți? Acum puteți închide. În ceea ce vă privește, domnule Calvin, puteți dormi liniștit.

Dar lui Calvin numai de somn nu-i ardea. Nu reuși să închidă ochii. Era prea preocupat ca să poată dormi. Își spunea că nu era încă timpul să se gândească la afacerea aceea; trebuia mai întâi să asiste la operația integrală. Până aici, și dacă era adevărat că ochiul electronic funcționa bine, nu putea descoperi nici o fisură în sistemul de securitate. Dar un lucru era sigur: dacă banii ar dispărea, agenții federali și-ar da seama că furtul era o afacere pregătită din interior. Bănuielile i-ar viza imediat pe Alice și pe el. Nici o minte sănătoasă nu și-ar imagina o femeie atât de timorată ca Alice capabilă să fure trei sute de mii de dolari. Toate bănuielile s-ar îndrepta neîndoielnic asupra lui. Agenții federali ar descoperi neîntârziat că are datorii, că nu-i era ușor să-i verse pensia alimentară soției, iar cariera lui bancară era departe de-a fi strălucită. O să-l hărțuiască într-atât încât, până la urmă, o să-l facă să cedeze. Chiar dacă s-ar ține tare, chiar dacă n-ar reuși să-i dovedească vinovăția, n-ar îndrăzni să-i cheltuiască. Nu i-ar da pace și, de îndată ce ar începe să se atingă de bani, l-ar hărțui din nou.

Nu o văzuse pe Kit toată seara. Cina a fost pregătită și servită de Flo. Întrebând-o de pe culoar unde se afla Kit, ea îi

răspunse zâmbindu-i că doamna Loring se dusesese la Downside, marele oraș vecin, la cincizeci de kilometri distanță.

La orele două dimineața, o auzi pe Kit intrând în camera ei. Fu tentat să bată în ușa comună, dar reuși să se abțină. „Nu servește la nimic să grăbesc lucrurile”, își zise. „Am tot timpul.” Rămase întins și o ascultă cum umblă prin cameră. După un timp stinse lumina. Se gândi la Kit, întinsă în patul ei la trei metri de el. Se întrebă dacă și ea se gândea la el.

A doua zi dimineață, la ora nouă, mașina blindată se opri din nou în fața băncii. Coborâră patru contabili; erau de la uzine și veneau să ia banii. Erau însoțiți de patru gardieni; mecanismul era bine pus la punct. Șeriful îi prezentă lui Calvin pe cei patru bărbați apoi, însoțiți de Alice, coborâră cu toții la subsol; gardienii rămaseră în fața băncii cu ochii și urechile la pândă. Calvin și Alice deschiseră zăvoarele de la camera blindată și doi contabili își scoaseră cheile pentru a deschide lăzile de lemn.

Vederea grămezii aceleia de bani, în bancnote mici de bancă, îl înmărmuri pe Calvin. Simți cum i se usucă gura. Se uita la cei patru bărbați care numărau banii, împărțindu-și suma în funcție de nevoile fiecărei uzine și-i băgau apoi în servietă.

Șeriful stătea în capul scării. Motocicliștii și cei doi gardieni păzeau intrarea de la bancă în compania lui Travers. În mai puțin de un sfert de oră, contabilii își luară banii și plecară.

În timpul zilei, Calvin nu încetă să se gândească la acea problemă, dar orice își imagina se izbea de același inconvenient: dacă ar fura banii, ar deveni imediat suspectul numărul unu. Nu putea face nimic.

În seara aceea, în timp ce Alice, Miss Pearson și comandantul erau instalați în fața televizorului, iar Flo se ducea acasă la ea, el intră în bucătărie.

Kit călca o rochie. Îl privi și îi zâmbi.

– Nu vă interesează televizorul? Întrebă ea întinzând rochia pe scândura de călcat.

– Televizorul mă interesează rar, spuse el rezemându-se de perete și privind-o. Vă deranjez?

– Bineînțeles că nu.

– Măine e sâmbătă, zise el privind-o fix. Ce se poate face într-un cătun ca ăsta, sâmbăta?

Ea ridică din umeri și puse cârpa udă peste rochie.

– Nimic amuzant... Sunt vreo două, trei filme la Downside, dacă nu vă deranjează să mergeți așa departe.

– Vreți să veniți cu mine? o întrebă el. Nu-i vesel să mergi la cinema de unul singur.

Îndoi cârpa și o puse la locul ei.

– Mulțumesc, dar mâine nu sunt liberă. (Îl privi fix; ochii ei căpătară iar expresia ironică ce-l irita.) În plus, directorul băncii nu are nimic de câștigat să fie văzut în compania mea la Downside. Oamenii vorbesc foarte mult.

– Serios? făcu el încruntându-și sprâncenele. La asta nu m-am gândit. Îmi închipui că o să reușesc să-mi omor timpul într-un fel sau altul. E vrun teren de golf prin zonă?

– E unul destul de bun la Downside. Cel puțin așa pretinde comandantul Hardy... Eu nu mă pricep.

– Mă voi duce, poate, să arunc o privire.

Ținu rochia într-o mână, o examinează cu un ochi critic, apoi o îndoi și se îndreptă spre ușă. Când trecu prin fața lui, o prinse blând cu mâna de braț.

– Ați spus alaltăseară că v-ați lăsa tentată. Am o idee care s-ar putea să vă tenteze.

Își trase brațul; o licărire străluci brusc în ochii ei căprui.

– Ce idee?

Ezită. Putea avea încredere în ea?

– Vreți, cu adevărat, acei bani? întrebă el privind-o cu un aer sigur.

– Da, răspunse ea. De ce mă întrebați?

– Ezită din nou, apoi reluă, fiind convins că nu se va putea descurca singur în afacerea aceea.

– Vorbesc de salarii, zise el. Nu mi-ați spus dumnevoastră că dacă ați fi în locul meu ați fi tentată să le furați?

Se uită la el o bucată de vreme, cu fața golită de orice expresie, apoi spuse liniștit:

– Serios? Chiar trebuie crezut tot ce spun oamenii?

– De ce nu? Când spuneți ceva... și credeți ceea ce spuneți, nu?

– Nu-i obligatoriu. (Băgă scândura de călcat într-un dulap.) Mai am de lucru. Am multe de făcut înainte să mă culc.

Se îndreptă spre ușă.

– Să vorbim astă seară, zise ei. Vreți să veniți la mine în cameră?

Ea se opri în pragul ușii, îl privi intrigată, păru că ezită un moment, apoi dădu afirmativ din cap.

– De acord, spuse ea.

leși din bucătărie. El mai rămase câteva clipe, apoi urcă în cameră. Se așeză, își desfăcu cravata, aprinse o țigară și începu să reflecteze.

Încă mai medita când o auzi pe Kit urcând scara și intrând la ea în cameră. Urmă un moment lung de tăcere; el așteptă, plin de speranță. Clanța de la ușa comună se mișcă și ușa se deschise.

Intră și închise ușa în urma ei. Calvin, așezat, nu se mișcă și o privi în timp ce se așeza într-un fotoliu.

– Ei bine? Întrebă ea privindu-l. Despre ce e vorba?

– Vreți bani, zise Calvin. Puteți să-mi spuneți de ce?

– Nu-i greu. Vreau să scap din cătunul ăsta. Să nu mai muncesc ca o sclavă, câte zile mi-au mai rămas. Fiica mea să poată duce o viață plăcută, în loc să fie casieră la un cinematograf de mână a treia. Vreau s-o scot de-aici, pentru a evita să facă prostia să se mărite cu un biet polițai fără viitor, care nu-și va câștiga decent existența niciodată, să poată să-și cumpere rochii frumoase și să trăiască într-un mediu în care va găsi un soț bogat.

– De ce nu s-ar căsători cu adjunctul șerifului? Întrebă Calvin.

– Ca să rămână aici până la moarte, înconjurată de oameni mărginiți, care-și petrec timpul bârfind? Să economisească fiecare bănuț, așa cum am făcut eu, pentru că am fost atât de tâmpită să mă mărit cu un om de pe-aici? Eu știu ce înseamnă asta. O s-o duc de-aici. Măcar atât să fac pentru ea.

– S-ar putea să nu dorească să plece. Poate vrea să se căsătorească cu acel băiat. Poate că-i îndrăgostită de el.

Kit făcu un gest de respingere.

– E prea tânără ca să știe ce vrea. Odată plecate de aici și după ce-i voi arăta ce e lumea, va pierde orice dorință de a se mărita cu acel băiat.

– Până unde ați merge pentru a pune mâna pe o adevărată comoară? Întrebă Calvin.

– Vreți să spuneți, salariile?

Calvin încuviință cu un gest.

– V-am spus... Aș face orice, făcu Kit. Dacă credeți că pot să vă ajut și dacă partea mea este destul de mare, puteți conta pe mine.

Calvin scoase un oftat lung.

– Va trebui să ne acordăm mutual încredere, zise el.

– Vă e frică de mine? Întrebă ea zâbind.

– De ce nu? zise el aplecându-se înainte, ochii strălucindu-i. Nu vă cunosc. L-ați putea preveni pe șerif că am de gând să fur banii pentru salarii. Unde-aș ajunge?

– Dar eu, eu unde aș ajunge? întrebă ea izbucnind în râs. N-aș face niciodată așa ceva. Mi-am petrecut viața așteptând, sperând, rugând Cerul să întâlnesc pe cineva ca dumneavoastră... Un bărbat care să nu se teamă de riscuri.

Q.privi, avu deodată intuiția că se poate încrede în ea.

– Foarte bine. Atunci, ați găsit omul în chestiune, zise el. Cu ajutorul dumneavoastră; am putea pune mâna pe acei bani... Trei sute de mii de dolari!

– Dar cum?

– Nu știu încă. Nu va fi simplu. Eu voi fi primul suspect.

– Deci, nu aveți nici măcar o idee, fără a mai vorbi de un plan?

– Nu încă, dar acum am o complice; e cel mai important. Dacă vrem să reușim, nu trebuie să precipităm lucrurile. Când vom opera, va trebui să fim siguri de noi.

– Sunt gata să-mi asum riscurile.

– Atunci, să ne gândim. Va trebui să punem toate șansele de partea noastră.

Se ridică și se îndreaptă spre dulap. Se întoarce cu o sticlă de whisky.

– Să sărbătorim asta, zise el.

Îl privi, apoi examinează sticla pe care el o ținea în mână. Expresia ei îl intrigă..

– Eu nu beau, spuse ea sec. Nu beau niciodată.

Trecu pe lângă el și ajunse la ușă. El lăasă sticla și o prinse de braț. Se priviră un moment, apoi ea își trase brațul.

– Pentru nimic, nu dau nimic, spuse ea. Nu complicați lucrurile.

Se retrase la ea în cameră, închise ușa și o încuie.

Calvin ridică din umeri. Își turnă o doză bună de whisky.

„O să aștept.“, își spuse el cu jumătate de voce. „Ceea ce nu am azi, o să am mâine. Iar ea merită din plin.“

Pentru prima oară, după ani de coșmaruri, dormi fără ajutorul luminii. Acum era liniștit; nu mai era singur.

Sâmbătă după amiază, Calvin se duse cu mașina la terenul de golf din Downside. Îl convinse pe gerant să facă o partidă de optsprezece găuri cu el. Acesta nu era câtuși de puțin încântat. Plănuise să-și petreacă altfel după amiaza și nu într-o dispută

de golf, pentru că se temeă de Calvin, acesta lăsându-i vag impresia că urma să facă față unei partide dificile.

Calvin era într-o formă ucigătoare. De la primele lovituri celălalt fu înmărmurit. Pur și simplu, nu era de forța lui Calvin; la cea de-a noua gaură a acestuia, el era deja în urmă cu cinci. Au jucat totuși până la a optsprezecea gaură, dar nu făcea față lui Calvin care, în plină formă, izbea în minge ca un sălbatic; iar aceasta zbura frumos drept în găuri.

Când partida s-a încheiat, gerantul zise:

– Ați avea șanse bune la campionat. V-ați gândit la asta?

– A fost o chestie de noroc, spuse Calvin. Ar trebui să mă vedeți când nū sunt în formă. Infect. Pe curând, adăugă, strângându-i mâna.

Se duse la mașină și se întoarse la Pittsville.

Făcuse o partidă excelentă pentru că mintea îi era absorbită de problema banilor. Jucase fără să se gândească la ceea ce făcea. De fiecare dată când ridicase mingea, lovise fără să se întrebe dacă aceasta se va agăța, va devia sau va zbura. Dar ea zbura mereu drept la țintă. Executase și lovituri razante, la fel de reușite. Mingea ar fi putut să treacă la câțiva metri de gaură, dar cădea mereu în ea.

Nu-și pierduse după amiaza. Acum avea o idee pe care se grăbea s-o discute cu Kit. Când intră în garaj, văzu că furgoneta nu era acolo, ceea ce-l irită. Urcă în camera lui, se dezbracă, făcu un duș, apoi își trase pe el o cămașă și un pantalon de bumbac. Își apropie fotoliul de fereastră, pentru a reflecta la ideea lui. Puțin după ora șase, auzi zgomotul televizorului. La șase și jumătate, furgoneta intră în garaj.

Era obligată să pregătească inevitabila cină. Deci, pe puțin trei ore nu se putea vorbi cu ea. Coborî.

Îi ieși în cale pe când ea intra grăbită. Se opriă și se priviră.

– Ați jucat golf? întrebă ea.

– Am făcut o partidă... un rezultat destul de bun. Mi-a venit o idee, continuă el uitându-se drept în ochii ei. Putem vorbi astă seară?

Ea făcu semn că da.

– Pe la zece? întrebă el.

Ea acceptă.

Se duse în salon. Alice cosea un nasture la o bluză. Cei doi bătrâni, în încăperea alăturată, se uitau la televizor.

Calvin își dădu drumul într-un fotoliu. Zâmbi când Alice își ridică nasul. Ea se înroși și își întoarse repede privirea.

– Doamne, cât sunt de obosit! spuse el. Am jucat golf toată după amiaza. Dumneata ce ai făcut?

– Nimic, zise ea stânjenită... Ba... am făcut croitorie...

– Nu ți se pare plicticoasă viața, aici? Întrebă el privind-o.

Această fată searbădă, slabă și palidă devenise dintr-o dată esențială pentru proiectele lui financiare.

– Nu... nu, nu mi se pare deloc plicticoasă, zise ea. Iubesc acest oraș.

– Nu te duci niciodată să dansezi?

– Nu, răspunse ea înroșindu-se violent. Dansul nu-mi spune nimic.

– Dar ar trebui, spuse el amabil, dând din cap. Ești tânără, doar n-o să-mi zici că nu ai un prieten.

– Nu... nu am, spuse înroșindu-se și mai tare.

– Apropo, reluă el după un moment de tăcere, voiam să-ți vorbesc despre contul doamnei Reeve. N-am putea să-i sugerăm să-și investească banii în valori ceva mai interesante decât acele plasamente cumini?

Aflase ceea ce voia să știe și schimbă în mod deliberat subiectul. Alice, ca prin farmec, pierdu orice timiditate. Timp de o jumătate de oră discutară despre investițiile doamnei Reeve, întrerupți fiind de Miss Pearson și de comandantul Hardy care văzuseră programul de la ora șase și care doreau să discute cu tânăra generație.

După cină, Alice și cei doi bătrâni se uitară la televizor. Calvin se scuză, pretinzând că are de scris ceva și se duse în camera lui.

Se întinse pe pat, aprinse o țigară și examinează ideea care-i venise pe terenul de golf. Cu cât o aprofunda, cu atât se convingea de rentabilitatea ei.

În fine, puțin după ora zece, ușa dintre cele două camere se deschise. Kit intra în camera lui, se îndreptă spre unul din fotolii și se așează.

– Ei bine, ce idee v-a venit? Îl întrebă uitându-se la el.

Calvin zăcea nemișcat, pe pat, și contempla o pată imaginară pe tavan.

– Veți fi poate surprinsă aflând că Alice cu amicul ei se gândesc să fure salariile uzinelor din Pittville. Ce ziceți de asta?

– Nu prea înțeleg, răspunse Kit încruntându-și sprâncenele. Ce vreți să spuneți?

– Ați înțeles perfect. Dacă banii vor dispărea, agenții federali își vor da seama că lovitura s-a făcut din interiorul băncii. O vor bănuî pe Alice, ori pe mine. Ei bine, Alice va plăti oalele sparte.

– Nimeni nu va crede niciodată că ea e în stare de un asemenea lucru, spuse Kit cu un gest de nerăbdare.

– Așa e, dar vor putea crede că prietenul ei a convins-o să-i împrumute cheile și să-i explice funcționarea ochiului electronic... În acest caz, vor crede tot.

– Dar nu are nici un prieten; nu-i genul ei. Ce v-a apucat?

– O să aibă unul, spuse Calvin surâzând, și încă unul nostim. O să înșface cei trei sute de mii de dolari și se va volatiliza.

– Explicați-vă, zise ea sec. (Era încordată și îl pândea.)

– Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât sunt mai sigur că Alice poate s-o facă. Nu uitați că a trebuit să păstreze cele două chei de la camera blindată după ce Lamb a avut atacul. A avut tot timpul, înainte ca eu să ajung, să-și facă o dublură după cheia mea. Nu avea nevoie decât de o bucată de săpun. Dă matrița amicului ei care face o copie. Îi explică și funcționarea ochiului electronic. Șpilul e că dispozitivul nu funcționează dacă luminile din bancă sunt aprinse. Așa că amicului nu-i rămâne decât să scoată toate becurile, în afară de cel de la subsol și să apese pe comutatoare. Din stradă nu se vede lumina de la subsol când e aprinsă, iar sistemul de alarmă nu poate funcționa.

– Numai că Alice nu are un amic și nici nu prea o văd în stare să-și găsească vreunul, obiectă Kit dezamăgită.

– Va avea în curând unul și ei doi or să umfle banii.

– Dar cum veți proceda ca să-i găsiți un iubit? Întrebă Kit.

– O viclenie, reluă Calvin ridicându-se din pat. (Se duse la dulap și luă o sticlă de whisky.) Sigur nu vreți? o întreba arătându-i sticla.

– V-am spus doar că nu beau. O viclenie? Ce înțelegeți prin asta?

Calvin își turnă un pahar, apoi se așează pe marginea patului.

– Alice nu va ști că are un iubit, și totuși va avea unul. De fapt, nici nu va exista, dar, după ce banii vor dispărea, poliția va fi absolut convinsă că amicul ei a făcut-o.

– Și cum veți proceda? Întrebă Kit, ai cărei ochi căprui manifestau un real interes.

– Nu avem decât două persoane de convins, pe comandantul Hardy și pe Miss Pearson. Când poliția îi va interoga, ei o să povestească întâmplarea cu acel iubit. Și, bineînțeles, noi doi care îl vom fi văzut. Noi vom ști că e un mit, dar bătrânii vor fi convinși că el există.

– Sunt ei bătrâni, dar nu și nebuni.

– Știu, știu. Nu spun că o să fie ușor, dar dacă ne dăm silința, o să mergă.

– Tot nu-mi dau seama ce avem de făcut.

– Avem timp, zise Calvin. (Bău un pic de whisky, așeză paharul și își aprinse o țigară.) Avem tot timpul, ceea ce-i formidabil. Cât timp Lamb e bolnav, eu conduc banca. El nu va putea lucra încă luni de zile. Mai întâi trebuie să creăm personajul iubitului. O să-i mărturisim lui Miss Pearson descoperirea: Alice are un iubit. O să-i spunem că ați văzut-o cu el; Miss Pearson o să-i spună comandantului. Că doar trângănesc toată ziua. O s-o convingeți pe Miss Pearson să nu-i vorbească despre asta lui Alice, care e așa de timidă. Cum amândoi o iubesc foarte mult, nu le va fi greu să tacă.

– Dar nu iese niciodată seara, zise Kit exasperată. Stă tot timpul în fața televizorului. Cum o să înghită treaba cu băiatul, când ea nu iese niciodată cu el?

– M-am gândit la asta, spuse Calvin. Veți fi surprinsă să constatați până unde m-am gândit la afacere asta. Peste câteva zile, Alice nu se va mai uita la televizor. Va avea de învățat pentru un examen profesional. Va petrece cinci seri pe săptămână în camera ei. Asta nu va fi un secret pentru nimeni. Dar, din când în când, în timp ce bătrânii se uită la televizor, Alice va coborî tiptil și va ieși să-și întâlnească prietenul.

– Cum așa?

– Cu toții ne lăsăm hainele în vestibul. În timp ce Alice va fi în cameră, pregătindu-se pentru examen, o să-i luați pălăria și pardesiul. O să le spunem bătrânilor că Alice a ieșit; dovada? Pălăria și pardesiul dispar. Apoi, le veți pune la loc. Bătrânii vor avea impresia că Alice s-a întors. Simplu ca bună ziua.

Kit rămase nemișcată câteva clipe. Reflecta. Apoi, brusc, aprobă.

– Asta ar putea să țină, bineînțeles. E o viclenie și ar putea să mergă. Comandantul Hardy și Miss Pearson vor ști că Alice are un iubit pentru că eu le voi spune... E de-ajuns?

– Nu. Va trebui ca ei să-l vadă. Asta se poate aranja. Deocamdată nu vă dau decât tema ideii mele. De detalii, ne

vom ocupa mai târziu, dar sunt convins că vom reuși să inventăm un iubit convingător.

Kit întinse mâna să ia o țigară din pachetul de pe masă. O aprinse, aruncă chibritul în scrumieră și trase lung în piept. Se uita la peretele din spatele lui Calvin. Expresia îi trăda intensitatea concentrării.

Calvin o observa și bănuia ce se întâmplă în mintea ei.

– Sunt poate tâmpită, dar... totuși! spuse ea brusc. Admit că putem inventa un iubit plauzibil, chiar dacă el nu există. Admit și că ar fi putut s-o convingă pe Alice să-l ajute să fure banii. Admit că poliția poate să accepte această eventualitate. Dar ce se va întâmpla cu Alice? Dacă aruncăm pe ea toată răspunderea, cum o vom convinge să fugă? Și cât timp le va trebui s-o prindă? După care o vor interoga; își vor da repede seama că ea nu are nici în clin nici în mănecă cu furtul și că n-a avut în viața ei vreun prieten.

Calvin își scutură scrumul de la țigară. Privirea i se pierdea undeva, departe.

– Nu o vor prinde niciodată. De fapt, aici e șmecheria. O s-o găsească poate, dar nu o vor prinde niciodată.

Kit își ridică părul cu un gest enervat.

– Dar mai terminați cu enigmele! Dacă o vor găsi, asta înseamnă că o vor prinde.

– Nu neapărat, răspunse el fără s-o privească. O s-o găsească, dar ea nu va mai fi în măsură să... cum să zic!... să vorbească.

O tăcere grea se lăsă în cameră. Calvin continuă să privească în pământ, fredonând. Kit se cutremură, strângându-și pumnii între genunchi; era albă ca varul.

– Asta depinde de cât de mult doriți să obțineți acei bani, spuse în sfârșit Calvin. Eu îi vreau. Sunt hotărât. Nimeni nu mă va împiedica să-i iau. Nimic nu mă va opri.

Ea nu se clintise. Se sufoca. Încât el se întrebă dacă nu cumva se înșelase în privința ei. „Dacă nu are curajul să meargă până la capăt”, își spuse, jenat, „o să-mi creeze probleme. S-ar putea să am două crime pe conștiință... Alice și ea. N-o să renunț la acest proiect numai pentru că ea nu are curajul să mă ajute. Va trebui să-mi găsesc un alt complice, dar mai întâi va trebui s-o reduc la tăcere.”

– Cred c-o să bea un pahar, zise Kit cu o voce răgușită.

Turnă whisky în paharul lui, care era gol, și i-l întinse. Își dădu seama că-i tremura mâna când luă paharul. Bău whiskyul

dintr-o-nghițitură, se scutură și se lăsă pe spate în fotoliu. Strânse paharul cu atâta putere că i se albiră falangele.

– Trebuie să existe o altă cale, zise ea.

– Perfect, dacă credeți, spuse Calvin observând-o; numai să mi-o spuneți. Pentru că ei vor ghici imediat că banii au fost furati de cei de la bancă. Adică eu sau Alice. Altă variantă nu există.

– Trebuie să existe o altă posibilitate, repetă ea. Două pete mici roșii îi colorau obrazii. Se uita la sticla de whisky de pe noptieră. Calvin se ridică, luă sticla și-i turnă cu generozitate.

– N-o să aveți nimic de făcut, zise el. De Alice mă voi ocupa eu. (O privi golindu-și paharul. Ar trebui s-o luați mai încet, zise el brutal. Vreți să vă îmbătați?)

– N-o să mă îmbăt.

Puse sticla la loc și se duse să se așeze pe pat.

– M-am gândit la asta, spuse el. Nu-i altă cale. Trebuie să vă hotărâți dacă Alice contează mai mult decât trei sute de mii de dolari. Doar atât. Nu va fi primul meu omor. Am asasinat o grămadă de oameni în timpul războiului... și nu numai soldați, ci și civili care mă încurcau. Am așteptat ani de zile ocazia de-a pune mâna pe o sumă mare de bani fără nici un risc. Dumneavoastră mi-ați dat ideea. (Se opri, apoi continuă pe un ton incisiv.) Vă înșelați dacă credeți că mai puteți da înapoi. Sper că vă dați seama.

Ea se ridică și se îndreptă spre sticla de whisky. Se servi din belșug.

– E o amenințare? întrebă ea.

– Spuneți-i cum vreți. Suntem amândoi în aceeași barcă. Dați-mi o idee care să ne permită, mie și lui Alice, să nu fim bănuți. Vă ascult. Dar nu pierdeți din vedere că v-am spus prea mult ca să mai dați înapoi. Sunt un om înțelegător. Sugerati-mi o idee care să vă satisfacă scrupulele fără a mă expune și vă urmez.

– Am să mă gândesc la asta, spuse ea cu o voce neutră ajungând la ușă.

– Măine o voi convinge pe Alice să înceapă să se pregătească pentru examenul de la bancă, zise Calvin. Avem timp, dar nu e cazul să-l risipim.

Fără să-i privească, Kit intră în camera ei luând și paharul de whisky. Calvin o auzi răsucind cheia.

El stătu câțva timp pe marginea patului. Fuma și fredona. Se ridică brusc și începu să se dezbrace.

Își trase pe el pijamaua, își puse halatul de casă și se duse la baie să-și facă toaleta. Când reveni în cameră, își aprinse o țigară; apoi contemplă ușa comună; după un timp, stinse țigara. Fără să facă zgomot, se duse la ușă și apăsă încetișor clanța. Ușa cedă și o deschise larg. O lampă de carte era aprinsă. Kit era în pat.

Se privi. Intră și închise ușa în urma lui. Un val de triumf și de satisfacție îl inundă. Găsise modalitatea de a-l face să priceapă că-i adopta planul.

Când ajunse lângă pat, ea stinse lumina.

CAPITOLUL IV

– Va trebui să decidem, spuse Calvin, ce vom face cu banii după ce-i vom avea.

Era singur cu Kit în bucătărie. Casa era pustie. Bătrânii și Alice se duseseră la biserică. Flo era liberă duminică și Kit pregătea masa de prânz. Calvin se așează pe un taburet, mai departe de ea, cu o țigară în colțul gurii.

– În ceea ce mă privește, totu-i clar, zise Kit. Știu ce am de făcut cu partea mea.

– E o sumă de trei sute de mii de dolari. Îi vom împărți pe din două... O sută cincizeci de mii fiecare.

– Da... Întotdeauna am visat să am o asemenea sumă.

– Poate că ai visat, zise el, lăsând să cadă scrumul de la țigară. Dar nu cred că te-ai gândit îndeajuns de mult.

Tonul vocii lui o făcu să-și ridice capul. Îl privi întrebător:

– Ce vrei să spui?

– Adevărata problemă va apare de-abia după ce vom avea banii. Tot bănetul ăsta e în bancnote de hârtie. Și sunt multe. E de la sine înțeles că nu le putem depune în vreo bancă. Chiar și într-un seif ar fi primejdios. Agenții federali au dreptul să scotocească și prin seifuri. Va trebui să fim foarte atenți să nu cheltuim din ei... fără discernământ. Dacă nu vrem să atragem atenția agenților federali.

– Eu am intenția, spuse ea cu un gest de nerăbdare, să vând casa și să părăsesc cătunul ăsta. Banii din vânzarea casei o să-mi permită să plec și să-i cheltuiesc cum îmi place.

– Aici te înșeli. Nu-i așa de ușor de plecat. Dar nu asta-i problema. Chiar dacă tu pleci, eu oricum nu plec. Am da de bănuț dacă am părăsi orașul amândoi în același timp.

– Nu înțeleg de ce. Nu suntem obligați să plecăm împreună. Ai putea pleca și tu câteva luni mai târziu. Nimănui nu i s-ar părea ciudat.

– În dimineața asta, zise Calvin, ți-e creierul nițel încetățat. Sunt directorul băncii. Nu am alte resurse. Nu voi putea demisiona de pe o zi pe alta și să părăsesc orașul. Agenții federali vor fi curioși să știe ce voi face, cum îmi voi câștiga existența. Asta îi va interesa cu atât mai vârtos după ce banca, al cărei salariat sunt, va fi atacată. Pricepi?

– Asta-i treaba ta, spuse Kit. Eu știu ce am de făcut.

– Dacă ești așa de tâmpită să crezi că vei putea cheltui atâta bănet fără să-ți pese, o să dai repede de belea. În fiecare oraș e câte un agent federal care se ocupă de noii veniți. El se va interesa de unde ai banii. Va face o anchetă și va descoperi că vii din Pittsville, oraș unde a fost atacată o bancă. Va face o anchetă... vei intra într-o încurcătură... și eu la fel...

– O să mă descurc eu. Nu mi-e frică. Tot ce vreau sunt banii.

– Dacă nu ne putem folosi de bani, e inutil să-i furăm, spuse el liniștit.

– Unde vrei să ajungi? întrebă ea întorcându-se spre el, iritată. Ce-i cu tine?

– Nu-i decât o cale ca noi să scăpăm, după ce vom avea banii. Și spun *noi*, căci suntem în aceeași oală, neputând fura banii unul fără celălalt. E normal ca tu să te gândești la tine și eu să mă gândesc la mine, dar cum nu o putem scoate la capăt unul fără celălalt, trebuie să lucrăm împreună.

Ea se așază la masa din bucătărie. Își încrucișase brațele pe piept și își legăna picioarele lungi.

– Ce-ar fi să-mi spui ce-ți coace mintea? De ce tot bați câmpii? Ce e?

– O să ne căsătorim, zise Calvin arborând zâmbetul lui irezistibil. E singura soluție.

Ea încremeni; ochii îi trădară surpriza și sila:

– Oh, nu! Nu mă mărit cu tine. Mi-a fost de-ajuns un soț.

– Nutresc exact aceleași sentimente ca și tine, dar e singura cale de-a o scoate la capăt. Nu suntem obligați să rămânem căsătoriți mult timp. Doar cât va fi necesar.

Îl urmărea, meditând. Învățase să-i admire resursele minții și reluă calm:

– Nu am nici un chef să mă mărit cu tine, dar te ascult. De ce așa e mai sigur?

– Ar părea foarte firesc dacă eu, locatarul tău, m-aș îndrăgosti de tine și aș vrea să mă căsătoresc cu tine. Trebuie să ne asigurăm că toate actele noastre par firești. Tot ce vom face va fi analizat, judecat. Și apoi, e normal ca după căsătorie să vinzi casa și eu să demisionez. Putem oricând pretinde că nu avem nici un viitor la Pittsville, ceea ce e adevărat. Vom utiliza capitalul tău și micile mele economii ca să ne ducem în Sud, unde sperăm să găsim o pensiune mai rentabilă și pe care o vom gestiona împreună. Această poveste e cât se poate de plauzibilă și ne-ar permite să plecăm fără a stârni vreo bănuială.

– Foarte bine, făcu ea ridicând din umeri. Dar nu cumva asta vrea să însemne cumpărarea altei pensiuni? Eu nu-mi asum riscul unui furt de bani pentru a mă trezi patroana unei noi pensiuni... Trebuie să-ți între bine în cap treaba asta.

– Putem merge să ne petrecem luna de miere la Las Vegas, răspunse Calvin dând din cap. E un oraș în care te distrezi, unde mergi să-ți petreci luna de miere. Am acolo un amic bun care-i patronul unei case de jocuri. Nu l-am mai văzut de ani de zile, dar știu că mă pot bizui pe el pentru că-mi e foarte îndatorat... l-am salvat viața în timpul războiului. O să folosesc o parte din capitalul nostru la joc și voi câștiga. Va avea grijă amicul meu de asta. De fapt, voi câștiga o sumă frumoasă. Ne vom trezi dintr-o dată cu mai mulți bani decât aveam la plecare și asta ne va schimba gândurile. În loc să cumpărăm o pensiune de familie, vom cumpăra ceva mai important, un motel în Florida. Cunososc și pe unul care are un motel de vânzare. O să-l cumpărăm de la el. Nu-i un palat, dar dacă ne apucăm de treabă, o să ne aducă bani. Căci falsificarea contabilității e specialitatea mea. Încetul cu încetul, punem banii furați la bancă, lăsând să se creadă că e vorba de beneficiile motelului. În trei sau patru ani, vom avea destui bani în bancă pentru a trăi din dobândă. În acel stadiu, vom fi liniștiți. Ne vom putea despărți și dispune fiecare liber de banii lui fără a-l pune pe celălalt în pericol.

– Ai spus trei sau patru ani? întrebă Kit cu o voce ascuțită.

– Da.

– Dacă tu crezi că eu voi aștepta trei sau patru ani pentru a cheltui acești bani...

– Dacă nu poți aștepta atât de mult, o întrerupse Calvin, atunci mai bine renunțăm. E vorba de trei sute de mii de dolari, destui să ne asigurăm liniștea până la moarte. Dacă facem cea

mai mică greșeală, amândoi ajungem pe scaunul electric. Nu uita asta!

Se ridică, părăsi încăperea și urcă în camera lui fredonând, fiind sigur că-l va asculta.

Noaptea lor de dragoste a fost mai mult decât o decepție. El conta pe un temperament sălbatic și pasionat. Iar ea s-a comportat ca o prostituată. Avea sentimentul că i s-a abandonat numai din cauza whiskyului pe care îl băuse. S-a desprins de lângă ea, scârbit și s-a întors în camera lui. Fusese aventura cea mai lamentabilă din câte trăise vreodată.

Nu avu ocazia să stea de vorbă cu Alice decât după cină, în timp ce bătrânii își făceau siesta și Kit spăla vasele. O găsi în salon citind ziarul de duminică; el intră și se așază. Se simți imediat încurcată, îi oferă ziarul, apoi, după ce o refuză politicos, Calvin deschise revista pe care o adusese; ea făcea eforturi zadarnice de a-și continua lectura; îi era imposibil să se concentreze.

El se prefăcu că-i absorbit de lectură până în momentul când și-a dat seama că se va ridica și va pleca. Atunci lăsa în jos revista:

– M-am gândit mult la dumneata, Alice, spuse el calm. Aș putea să-ți vorbesc o clipă despre cariera dumitale?

Se înroși, păli, scutură capul, lăsa să-i alunece ziarul și îl privi cu ochi speriați, ca un iepure luat prin surprindere.

– Munca dumitale m-a impresionat mult, reluă Calvin, pe un ton de director. Îți pierzi timpul la Pittsville. (Apoi deveni curtenitor.) Ar trebui să fii mai ambițioasă.

Sorbindu-i cuvintele de pe buze, Alice continuă să-l privească cu ochii holbați.

– Nu... nu înțeleg, domnule Calvin, zise ea.

– O fată ca dumneata ar trebui să lucreze la centrală. Au nevoie permanent de colaboratori inteligenți și harnici. Îmi dai voie să le vorbesc la centru despre dumneata?

În spatele lentilelor strălucitoare ale ochelarilor, ochii lui Alice se făcură cât niște farfurii.

– Dar nu mă vor angaja niciodată, spuse ea, cu respirația tăiată.

– Ba cum să nu, răspunse el. (Apoi se opri; capcana era pusă; reluă.) Dar trebuie mai întâi să dai un examen de promovare. Ceea ce nu-i greu. E de-ajuns să te înscrii la cursul fără frecvență. Asta nu te costă nimic. De asta se ocupă

administrația. (Zâmbetul lui înflori.) Evident, va trebui să lucrezi seara, câte două sau trei ore. Te-ai deranja așa ceva?

– O, nu! Bineînțeles că nu! spuse ea cu un entuziasm patetic.

– Foarte bine, o să mă ocup de asta, făcu el cu un gest larg. Va trebui să renunți la televizor. O să fie greu?

Făcu semn că nu.

– Ar fi minunat, spuse ea, să trăiesc la San Francisco.

– Perfect. Ei bine, mâine rezolv treaba asta.

Zâmbi, se ridică și ieși. „Hotărât, merge prea bine“, își zise urcând scara. Acum terenul era pregătit și Kit putea s-o pună la curent pe Miss Pearson că Alice urma să dea un examen bancar și că-și găsisese un iubit.

Fredona când ajunse în capătul scării; observă brusc că o fată îl privea și aștepta să treacă. Se opri și o privi; un fulger îi străluci în ochi.

Fata era tânără și drăguță, ba chiar frumoasă. Era într-un maieu alb și un pantalon scurt alb. Sub braț avea o rachetă. Ținuta ei îi permise lui Calvin să-i aprecieze liniile; își plimbă privirea pe trupul tânăr, fără să încerce să-și ascundă admirația.

– Îmi pare rău, zise el. (Arboră zâmbetul curtenitor.) Nu v-am văzut... Sunteți Miss Loring, desigur?

– Chiar ea. Trebuie să fiți domnul Calvin. Mi-a spus Kit că locuiți aici.

Îi zâmbi, iar el înțelese imediat că-i făcuse impresie bună. Urcă ultimele trepte și îi făcu loc.

– Vă duceți să jucați tenis? întrebă el, pe când ea cobora scara.

– Da... Nu se întâmplă des... De fapt, duminica e singura zi în care pot să mă relaxez.

– Mi s-a spus că lucrați seara. De aceea nu ne-am întâlnit până acum.

Nu-i venea s-o lase să plece. Acea tinerețe și prospețime avea ceva plăcut și excitant.

– Așa e, zise ea, ridicând racheta în semn de salut.

Ea coborî scara. El o urmări, iar privirea lui întârzie pe silueta tânără. Când ieși din casă și închise ușa în urma ei, simți un sentiment brusc de plictiseală și de singurătate. Se gândise să facă o partidă de golf, dar asta nu-i mai spunea nimic. Se duse în camera lui, se așeză și privi pe fereastră.

Probabil că ar fi fost flatat dacă ar fi putut citi în gândurile lui Iris Loring pe când aceasta se urca în furgonetă și demara.

„Dumnezeule... ce bărbat!” își spunea ea. „Seamănă cu un artist de cinema. Ce privire! Am avut senzația că mă dezbracă, dar nu vulgar. Era mai degrabă ceva excitant. (Începu să râdă.) Iată un bărbat care știe ce vrea... Ce zâmbet!... Bărbat, nu glumă!”

Ken Travers o aștepta la Country Club. Jucară două seturi în viteză, apoi se așezară sub un pom să mai stea de vorbă.

– Ken... Sunt neliniștită, zise brusc Iris. Poate că mă înșel, dar am impresia că Kit a început iar să bea.

– Of, fi-r-ar să fie! zise Travers, necăjit. Ce te face să crezi asta?

– Când era în criză... acum mai bine de doi ani... avea privirea fixă și sticloasă. Așa ghiceam atunci că băuse. Azi dimineată, când a venit la mine în cameră, avea aceeași privire.

– Și ce-o să faci?

– Nu știu. Nu-mi vine să cred că o va lua de la capăt, după cât a pățimit. N-aș mai avea curajul să re trăiesc acea oroare. •

– Dar trebuie să faci ceva, spuse Travers pe un ton energic. S-a sacrificat pentru tine. Recunosc că nu am nici un motiv s-o apreciez pe maică-ta. Nu mă iubește și se opune căsătoriei noastre, dar o admir totuși pentru ceea ce a făcut pentru tine. Acum, că are nevoie de tine, n-o poți abandona. De ce n-o întrebi?

– Nu va recunoaște niciodată. Cred că ar trebui să-i vorbesc doctorului Sterling. El cunoaște toată povestea. Tot ce-aș putea eu să spun nu va servi la nimic. Și e posibil să mă-nșel. Dar toată dimineata numai la asta m-am gândit; trebuia să-ți vorbesc.

– Ei bine, supravegheaz-o, spuse el punându-și mâna pe mâna ei. Dacă tu crezi că iar bea... ei bine, doctorul Sterling îi este prieten. Ai putea să-i vorbești

– Să văd cum se prezintă astă seară. Hai să luăm un ceai. Poate că mă-nșel. Sper să nu fie așa, zise ea ridicându-se. Numai gândul că acea perioadă îngrozitoare ar putea să reînceapă. .

Se îndreptară tăcuți spre salonul de ceai. După ce au fost serviți, au luat-o prin scare corbindu-și ceaiul și se uitară la un meci de dubiu pe un teren vecin.

– L-ai văzut pe Calvin? Întrebă deodată Travers.

– Am dat peste ei, azi dimineată, tocmai când ieșeam din casă. Ce bărbat!

– Da, zise Travers aruncându-i o privire incisivă. Nu știu ce să cred. Există ceva în tipul ăsta care-mi displace profund... Mă întreb ce poate fi.

– Eu știu, spuse ea râzând. E tipul de bărbat pe care toți ceilalți sunt geloși. Îmi amintește puțin de Cary Grant. Parcă-i actor de cinema.

– Crezi? întrebă Travers zâmbind încurcat. Nu-i chiar așa de frumos. Nici șeriful nu știe ce să creadă. Zice că trebuie să fie al naibii cu femeile.

– Vezi, ești gelos. Pariez că a tulburat-o pe biata Alice. Gândește-te, să stai închisă în bancă douăsprezece ore pe zi singură cu acest Don Juan!

– Atâta timp cât tu nu ești tulburată! spuse Travers calm.

– Iris se uită la el; ochii-i scânteiară.

– Asta te necăjește? întrebă ea.

– N-aș zice. Tu nu-l vezi des, nu-i așa? zise Travers luându-i ceașca goală. Vrei să mai facem un set?

– De acord. Ken,... chiar dacă aș avea vreo șansă să-l dau gata, tot pe tine te-aș alege.

– Îi zâmbi încântat, apoi, luând-o de braț, o antrenă spre un teren liber.

La sfârșitul săptămânii, Alice își începuse cursul la fără frecvență, iar Kit insinuase față de cei doi bătrâni că o zărise pe Alice la brațul unui băiat frumos. Bătrânii fură încântați și-i promiseră lui Kit să nu-i pomenească nimic lui Alice, ca nu cumva să se simtă prost.

Iris nu mai știa ce să creadă de bănuielile pe care le avusese în privința mamei sale; o supraveghease toată săptămâna fără să observe nimic care să-i confirme că aceasta începuse din nou să bea.

Își dăduse seama că mama ei era alcoolică la puțin timp după ce împlinise șaptesprezece ani, la câteva luni după moartea tatălui ei. Într-o seară fierbinte de vară, întorcându-se de la colegiu, o găsi pe Kit stând nemișcată, cu fața cadaverică, cu privirea sticloasă, la o masă, cu o sticlă de whisky goală în față. Iris nu putuse să uite niciodată acea scenă. Kit era incapabilă să vorbească sau să se miște. Însălmăritată, Iris îi telefonase doctorului Sterling, medicul familiei de la instalarea lor la Pittsville. O ajutase pe Iris s-o pună pe maică-sa în pat și o conduse pe fiica speriată la parter, pentru a-i vorbi.

Își va aminti cât va trăi ceea ce-i spusese doctorul Sterling, cu vocea lui blândă și calmă.

– N-ai de ce te teme, draga mea. Mama dumitale a dus o viață foarte grea, a fost nefericită. Ești destul de mare ca să știi. Tatăl dumitale n-a fost foarte șic... ca să nu spun mai mult. Acum că-i mort, mai bine să nu mai vorbim despre el. Dar pot să-ți spun că n-a fost un soț bun. N-a ajutat-o deloc pe mama dumitale, iar ea a făcut tot ce-a putut ca să-și păstreze căminul. Dacă nu te avea pe dumneata, s-ar fi putut recăsători. Dar bărbaților nu le place să se trezească cu o fată vitregă de șaptesprezece ani pe cap. De aceea, în lunile din urmă, a încercat să câștige suficienți bani ca să-ți poți termina studiile. S'a surmenat. Noaptea, când dumneata dormeai, lucra într-un bar de noapte ca să mai facă rost de ceva bani. Iar în meseria asta, trebuie să bei. Unii oameni suportă băutura, alții nu. E și cazul mamei dumitale. Alcoolul e primejdios. Poate să te dea gata. A doborât-o pe mama dumitale. Alcoolismul nu-i o crimă. Publicul are idei greșite în legătură cu acest subiect. E o boală precum diabetul și, în general vorbind, tocmai asta nu s-a înțeles încă. Anumite persoane, când absorb alcool, trebuie să continue să bea, iar această nevoie se agravează întruna. E ceea ce i s-a întâmplat mamei dumitale. Poate fi vindecată. Ți va fi greu, dar e timpul s-o ajuți puțin. Măine, o voi convinge să meargă la sanatoriu. Sunt deja câteva luni de când știu ce i s-a întâmplat. Recunosc că ar fi trebuit să acționez mai repede. Cât va lipsi, va trebui să începi să muncești ca să câștigi niște bani. Nu va fi greu. O fată ca dumneata, care a făcut studii, poate găsi de lucru, iar eu te voi ajuta. Dar prima urgență este ca mama dumitale să ajungă într-un sanatoriu. (Sterling îi zâmbi.) Nu-i cazul să fii atât de speriată. Asemenea lucruri se întâmplă zilnic, iar bolnavii se vindecă. Un lucru totuși... După ce se vindecă, nu mai are voie să bea niciodată alcool. Trebuie să înțelegi asta. Poți s-o ajuți. Nu va mai avea voie să absoarbă nici o picătură de alcool. Altfel, va începe să bea din nou.

Kit stătuse două luni în sanatoriu. Iris devenise casieră într-un cinematograful din Downside. La rândul ei, Kit cumpăraseră pensiunea de familie cu banii pe care îi lăsase soțul ei. Iris și-a supravegheat mama luni de zile. Kit părea vindecată; iar acum, când de-abia se liniștise, Iris se alarma din nou. Continuă s-o supravegheze; dar, prima alertă depășită, nu mai văzu nimic care să-i fi dovedit că Kit începuse iar să bea.

Într-o seară (era la o săptămână după ce făcuse prima aluzie la iubitul lui Alice), Kit intră în camera lui Calvin. Era cât pe ce să țipe.

Un bărbat înalt, bine clădit, purtând o pălărie cu boruri largi și un palton bej cu martingală, se privea în oglindă. Avea mustață și favoriți negri. Vederea acestui necunoscut o cutremură; se opri în prag.

– Ce căutați aici? întrebă ea.

Necunoscutul se întoarse și îi zâmbi; îl recunoscuse pe Calvin.

– Sunt Johnny Acres:.. iubitul lui Alice, zisea el. Cum ți se pare?

Își scoase pălăria și o aruncă pe pat, apoi își deslipi mustața și favoriții falși. În timp ce ea îl urmărea scotându-și pardesiul și punându-l în cuier, el zise:

– În amurg, nimeni nu mă va recunoaște. Acum trebuie să vedem cum facem ca domnul Acres să fie zărit de Miss Pearson.

Kit se îndreptă clătinându-se spre fotoliu și se așează.

– Trebuie ca domnul Acres să aibă o mașină, zise Calvin. (Deschise dulapul și luă o sticlă de whisky.) Hei! Nu mai e aproape deloc, zise el aruncându-i o privire incisivă. Tu mi-ai băut scotchul?

– E așa de grav? întrebă ea pe un ton morocănos.

– Dumnezeu, ai putea să-ți cumperi whiskul pe care-l bei, nu? spuse el cu mânie. (Își turnă ce mai rămăsese și azvârli sticla în coșul de hârtii. Ea îl privea pe furiș.) Deci, cum spuneam, Acres trebuie să aibă o mașină. Ca să câștige bani mulți, trebuie să știi să și cheltuiești puțin. Am trei sute de dolari. Am nevoie de încă pe-atât. Îi ai?

Ea ezită, apoi aprobă.

– Pot să-i obțin, zise ea.

– Bun. Măine seară ne vom duce la cinema la Downside. Nici un secret în asta. E timpul ca bătrânii să afle că nu-i vorba numai de o idilă sub acest acoperiș. Pe fiica ta ai anunțat-o?

Kit păli.

– Nu, spuse ea.

– Ei bine, trebuie să te grăbești.

Nu răspunse nimic.

– În timp ce tu vei fi la cinema, voi merge să cumpăr o mașină de ocazie, deghizat în Johnny Acres. O voi parca în spatele băncii până în ziua în care vom avea nevoie de ea.

– Ești sigur că nu-i riscant? întrebă ea morocănos.

Fața lui puternică se înăspri.

– Aștept de prea mult timp ocazia asta. Nu-mi pot permite nici cea mai mică neglijență.

În seara următoare, Fred Oakes, unul dintre vânzătorii târgului de mașini de ocazie „Triumph”, văzu înaintând, sub proiectoarele care luminau sutele de mașini de vânzare, un bărbat bine clădit, purtând o pălărie cu boruri largi și un palton bej. Trecea fără grabă, de la o mașină la alta, examinându-le atent. Sâmbăta era ziua cea mai încărcată din săptămână, iar Oakes se afla acolo de dimineată. Îl dureau picioarele, era obosit. Spera ca noul venit să fie un client serios și să nu semene cu toți fluieră-vânt care se perindaseră pe acolo toată după amiaza. Se îndreptă spre bărbatul care tocmai examina o mașină Lincoln veche, evaluată la nouă sute de dolari.

– Asta-i o afacere bună, spuse el apropiindu-se. O ocazie care nu-i de ratat, la prețul ăsta.

– Porniți-o, răspunse bărbatul. Dacă se dovedește a fi în stare bună, m-ar interesa.

Oakes porni motorul. Remarcase, în trecere, că interlocutorul său, destul de chipeș, purta mustață și favoriți negri. Îi trecuseră patruzeci de persoane prin fața ochilor în ziua aceea, încât aspectul acelui om nu-l frapă în mod deosebit, dar reținu un detaliu: necunoscutul fredona întruna, când nu vorbea. Pe Oakes, mania asta îl agasa, așa că, mai târziu, îi reveni repede în minte.

Clientul îl sâcâi zece minute până să cumpere mașina. Discuția cea mai aprinsă se purta în jurul prețului, dar Oakes era decis să facă o reducere serioasă; vânzător și cumpărător căzură de acord pentru suma de șase sute de dolari.

– Faceți-i plinul, zise cumpărătorul, care plăti în bancnote de zece dolari. Sunt grăbit.

– Să pregătesc actele, zise Oakes. Doar câteva minute. Îmi puteți spune numele și adresa dumneavoastră?

– Mă numesc Johnny Acres, răspunse celălalt. Locuiesc pe șoseaua Californiei 1447, în Los Angeles.

– Deci nu sunteți de pe aici? zise Oakes zâmbind.

– Nu, sunt într-o călătorie de afaceri. Am obiceiul să cumpăr o mașină când ajung într-un loc nou. După ce-mi voi regla afacerile pe-aici, o să vi-o aduc înapoi.

– Comerțul trebuie să meargă. Iar noi îl ajutăm, domnule Acres, prin vânzare și cumpărare.

Oakes se duse în birou, întocmi documentele, apoi se întorse la Acres, așezat deja la volan. Îi întinse actele, îi strânse mâna și-l privi îndepărtându-se la volanul Lincolnului. Afacerea cea mai ușoară și cea mai simplă pe care o făcuse în ultimele luni.

Câteva zile mai târziu, comandantul Hardy îl zări pentru prima dată pe iubitul lui Alice. Pendula bătuse ora 11, iar comandantul terminase o problemă de cuvinte încrucișate înainte de-a se duce la culcare. Miss Pearson urcase deja; la fel și Kit. Comandantul era singur. Știa că Alice ieșise, pentru că pardesiul și pălăria ei nu mai erau în vestibul. De fapt, Alice era în pat, citea *Manualul băncii* și lua notițe, dar comandantul nu avea cum să știe. Nici nu se gândea că Kit, după ce-și pusese pălăria și haina lui Alice, ieșise pe ușa din dos ca' să-l întâlnească pe Calvin, deghizat în Johnny Acres, care o aștepta la capătul aleii, în Lincolnul abia cumpărat.

Comandantul auzi o mașină oprind pe șosea și, întrebându-se cine putea fi, se duse la fereastră. Văzu o femeie, pe care o crezu Alice, coborând din mașină, apoi un bărbat bine clădit, îmbrăcat într-un pardesiu bej, care o însoțea. Îi văzu foarte bine pentru că cei doi au trecut prin fața farurilor; se sărutară tandru și comandantul aprobă dând din cap. Apoi femeia, pe care o credea a fi Alice, alergă pe alee; o auzi deschizând ușa de la intrare în timp ce însoțitorul ei urcă în mașină și demară.

Ca să n-o pună în încurcătură, comandantul nu se mișcă. O auzi pe pretinsa Alice urcând scara, apoi stingând luminile și intrând la ea în cameră.

A doua zi dimineată, după plecarea lui Alice și a lui Calvin la birou, povesti ceea ce văzuse lui Kit și lui Miss Pearson.

– O să fie un cuplu frumos, zise comandantul.

Relatându-i lui Calvin cele povestite de comandant, Kit adăugă:

– Nu bănuiește nimic. Mi-a fost frică, dar tu ai avut dreptate.

– O să mai repetăm figura, zise Calvin. Data viitoare va trebui să ne vadă bătrâna. După aceea, nu mai trebuie să ne batem capul. O să fie doi martori convingători.

După vreo trei zile, se întâmplă ca la televizor să nu fie nimic care să-i intereseze pe cei doi bătrâni. Miss Pearson și comandantul se hotărâră să joace cărți.

Calvin și Kit repetară scena pe care o mai jucaseră în fața comandantului și și-au dat seama, în timp ce se săru-

tau la lumina farurilor, că cei doi bătrâni îi priveau de după perdele.

– Nu mai avem mult și scăpăm de griji, declară Calvin puțin mai târziu. (Era întins pe pat, fuma și privea fix în tavan. Kit stătea în fotoliu și-l urmărea.) Avem acum doi martori care vor putea atesta existența lui Johnny Acres. Banii pentru plata următoare a salariilor vor sosi în ultima zi a lunii. Alice și cu mine vom lucra târziu în după amiaza aceea, pentru că va trebui să încheiem luna. (Își ridică încet capul și se uită la Kit.) Atunci vom încerca să dăm lovitura. Sper că nu te-ai răzgândit.

– Și Alice? Întrebă Kit privindu-l.

– Nu-ți mai bate capul cu asta, zise Calvin. Vreau să știi numai dacă ești gata să dăm lovitura.

– O să ai tu grijă de ea? Vorbești serios? Ca și cum nici n-ar conta?

– Cel puțin, eu sunt cinstit, spuse Calvin răsucindu-și buzele într-un rânjete de disperare. O sacrific pe Alice pentru trei sute de mii de dolari. Pentru mine, ea sau un iepure de tăiat e tot una. În schimb, tu faci o întreagă dramă din asta. Vrei sau nu banii?

Kit se înfioră. Privirea îi era sticloasă, broboane de sudoare îi inundară fața.

– Ești diabolic, spuse ea. Da, vreau banii, dar o să mă gândesc mereu la sărmana fată. Asta-i! Inutil să-ți bați joc de mine. Oricum, nu m-aș putea hotărî, fă-o, iar eu voi profita de rezultat.

– În sfârșit, o vorbă cinstită, zise Calvin pufnind. Bine. La sfârșitul lunii acționăm. Pană atunci, anunțăm logodna. (O privi.) Ai vorbit cu fiica ta?

– Nu încă, spuse ea întorcând capul.

– Spune-i astă seară. Trebuie să afle prima.

– O să-i spun.

– Să recapitulăm, spuse el. Dacă ți se pare că am comis vreo greșeală pe undeva, spune-mi. (Expiră fumul pe nas adunându-și gândurile.) Joia aceea va fi ultima zi a lunii. Alice și cu mine vom rămâne la bancă și după ce banii vor fi aduși; vom avea o scuză legitimă pentru asta: va trebui să lucrăm târziu pentru închiderea de lună. Noi vom rămâne la bancă, iar banii fiind depuși acolo, șeriful sau Travers îi vor păzi. Ei știu că atâta timp cât banca-i luminată, seiful nu este protejat de ochiul electronic. Nu-și vor face probleme, pentru că ei știu că dacă cineva încearcă să pătrundă la subsol ca să ia banii, eu pot

declanșa alarma apăsând pe un buton de sub biroul meu; în plus, poți fi sigură că vor fi cu ochii-n patru. În spate este o ușă care nu-i folosită niciodată. Dă spre o curtică unde am parcat Lincolnul. Această ușă este încuiată și zăvorâtă. În timp ce Alice va lucra, eu o s-o deschid. Cum și ea are o cheie, anchetatorii vor presupune că ea a făcut-o ca să poată intra Acres. (Făcu o pauză cam lungă, nedezlipindu-și ochii de pe tavan, încât Kit îl chemă la ordine.)

– Ei bine, continuă... și pe urmă?

– Pe urmă? reluă Calvin întorcându-și capul spre ea. Oribila pălărie a lui Alice se va transforma într-o aureolă. Sper să fie o aureolă. Cel puțin, așa cred. Asta-i pe urmă.

Kit se îngrămădi în fotoliu și păli ușor.

– Altfel spuse, Alice moare la ora șapte fără cinci, spuse Calvin, iar tu trebuie să ajungi acolo exact în acel moment. Vii pe ușa din spate. Ți tragi pe tine pardesiul lui Alice, ți pui pălăria și ieșim împreună de la bancă pe ușa din față; în timp ce eu închid ușa, tu te duci la mașină și te urci în ea. Mergi cu un pas normal, fără să te grăbești sau să trenezi. Va fi momentul cel mai primejdios, dar e foarte important ca șeriful sau Travers să constate că Alice părăsește banca. Nu vād de ce nu ne-ar reuși. Va fi întuneric. Vei trece pe sub două sau trei felinare până ajungi la mașină. Pardesiul de culoarea muștarului va trebui să-l convingă pe șerif sau pe Travers că-i vorba de Alice. Ai priceput până aici?

– Continuă, spuse Kit cu o voce răgușită. Și după aceea?

– Ne întoarcem aici. Bătrânii vor fi în fața televizorului. Vei agăța pardesiul și pălăria lui Alice, după care vom juca o mică scenă pentru bătrâni. Vei urca în camera ta, iar eu voi striga destul de tare ca ei să poată să m-audă. O să zic să te duci la culcare. Ei vor crede, bineînțeles, că-i vorba de Alice. Când ne vom așeza la masă, o să-i anunț că Alice are o migrenă și că s-a dus să se culce. Tu o să le spui că te-ai dus s-o vezi, i-ai dat două aspirine și că doarme.

– De fapt, ce o să i se întâmple? întrebă Kit.

– Cadavrul ei va fi în birou la mine, zise Calvin.

Kit înțepeni, cu mâinile crispate.

– O s-o... o s-o lași acolo?

– Nu te grăbi, zise Calvin. Să trecem în revistă punct cu punct. Cinăm. După cină, mă uit la televizor cu bătrânii, apoi mă duc în cameră la mine. Mă deghizez în Johnny Acres. Va trebui să mă duc la bancă pe jos. Asta o să-mi ia o oră bună. Ușa din

spate de la bancă am lăsat-o deschisă. Voi scoate toate becurile, în afară de cel de la subsol, apoi voi aprinde. Asta vă fi de-ajuns ca să blochez ochiul electronic. O să iau cheia lui Alice de la camera blindată, voi deschide lăzile în care se află banii și-i voi pune în lădițele de la subsol.

Kit se aplecă înainte.

– De ce? De ce să nu aduci banii aici?

– Locul cel mai sigur de păstrare a banilor e banca. N-o să le dea prin cap niciodată să-i caute în lădițele alea. De asta sunt sigur. E cea mai bună ascunzătoare. Oricum, nu vom putea dispune de acei bani o bucată de timp și o să stea ascunși acolo.

Ezită, apoi aprecie ingeniozitatea și ridică din umeri.

– Bun. Și după aceea?

– Va fi rândul tău să vii la bancă. Tot pe jos. Ar fi dezastruos dacă bătrânii ar auzi o mașină demarând. Asta se va petrece pe la trei dimineața. Va trebui să fii atentă să nu te audă fiica ta când ieși. La ce oră se întoarce de la Downside?

– Pe la două.

– Bun. Eu voi fi atent să n-o întâlnesc. Când tu vei pleca, ea va dormi deja. Dar va trebui să fii atentă. La ora aceea, nu-i lume multă pe stradă, dar nimeni nu trebuie să te vadă. Știi unde am lăsat Lincolnul... În spatele băncii. Te duci acolo, tragi mașina lângă ușa din dos și aștepti. Vei rămâne în mașină, bineînțeles. Vei purta pardesiul și pălăria lui Alice. Eu o voi scoate din bancă și o voi pune în portbagaj.

Kit scoase o batistă și-și șterse fața leoarcă de sudoare. Încercând să-și stăpânească vocea, întrebă:

– De ce să n-o lăsăm în bancă?

– Vreau ca Johnny Acres să aibă tot timpul să fugă, zise Calvin. Ne vom duce la Downside. Pe șoseaua principală e o benzinărie, la care ne vom opri. O să fac plinul; astfel, pompistul va avea tot timpul să mă vadă sub înfățișarea lui Johnny. Tu vei sta în mașină. Ți vei ascunde fața, dar vreau ca el să-ți vadă pardesiul. Cât timp va face plinul, tu și cu mine vom avea o discuție în legătură cu ora ultimului tren spre San Francisco. Vreau ca el să creadă că ne ducem la San Francisco. (Strivi mucusul de țigară și-și aprinse alta.) Un lucru pe care am uitat să ți-l spun: cu o zi înainte, te vei duce la Downside cu mașina ta și o vei lăsa staționată în fața gării. Te vei întoarce cu trenul. Vom avea nevoie de ea la întoarcere. Ai înțeles?

Ea aprobă.

– Bun. După ce vom face plinul, vom merge la Downside și vom abandona Lincolnul în parcare de la gară. Vom lua mașina ta ca să ne întoarcem. Iată planul meu. Ce zici?

Kit își șterse fruntea cu o mână tremurândă.

– E complicat, spuse ea fără să-l privească. Dacă tu crezi că o să țină, eu te urmez. Nu mă pricep la planuri. Mă las în grija ta. Totuși, mai e ceva... Dacă Alice va fugi, va trebui să-și ia niște lucruri.

Calvin se ridică de pe pernă, o privi și încuviință.

– Bineînțeles, zise el. De asta uitasem. Și e important. De fapt, vom avea nevoie de două valize, una pentru haine și cealaltă pentru bani. Valizele ei vor fi pe bancheta din spate ca să fie văzute când facem plinul. Trebuie să aibă o valiză. Știi pe unde-i?

– Probabil că la ea în cameră.

– Bun. De asta te ocupi tu. Bagi în ea câteva lucruri de-ale ei și pui valizele în Lincoln. Omul de la benzinărie trebuie să declare la poliție că a văzut două valize.

– Crezi într-adevăr că o să țină? întrebă Kit aplecându-se în față pentru a-l privi.

– Da, zise el. Ne va trebui puțin noroc, dar nu asta mă neliniștește. Avem trei săptămâni. Trebuie să vorbim despre asta, să ne gândim la asta și să ne perfecționăm planul.

– Cât timp va trebui să așteptăm până să cheltuim banii?

– Pe legea mea, numai la asta te gândești, zise el schițând un zâmbet. La o lună după furt, ne vom căsători. Două luni mai târziu, vei vinde casa asta, iar eu voi demisiona. Peste trei luni vei putea cheltui o parte din ei. Iar peste trei ani, o să-i poți arunca pe fereastră.

– Crezi cu adevărat că afacerea e sigură?

O privi fix, cu ochii scânteietori.

– Trebuie să fie sigură.

A doua zi după amiază, Calvin primi o vizită care-l surprinse. Era la el în birou când cineva bătu la ușă. Crezând că-i Alice, strigă „Intrați!” continuându-și lucrul.

– Vă deranjez?

Ridicându-și capul, fu de-a dreptul mirat să-o vadă pe Iris zâmbind în fața lui. O clipă se uită la ea fix, apoi fața i se luminează și, când se ridică, deja zâmbea.

– Doamne, ce surpriză! Luați loc.

Iris se așază, Calvin o privea curios. Observă că era nervoasă și că o expresie de neliniște îi întuneca ochii gri-bleu.

– Am aflat că o să-mi deveniți tată, spuse ea. M-a anunțat Kit azi dimineată.

Calvin se lăsă în fotoliu. Se gândea că ar fi fost mult mai plăcut să se căsătorească cu ea. Era atât de tânără, atât de proaspătă și atât de excitantă.

– E adevărat, zise el. Sper că sunteți de acord.

– Dacă Kit e fericită, sunt de acord, bineînțeles, spuse ea calm.

– O voi face fericită, făcu el desfășurându-și toată seducția.

Ea îl privea cu un aer inchizitor și el avu sentimentul iritant că șarmul lui nu mai opera ca de obicei.

– Mă îngrijorează, spuse Iris, de aceea am venit să vă văd. Am impresia că o preocupă ceva. Nu avem secrete una față de cealaltă și-mi dau seama întotdeauna când are probleme. Am întrebat-o, dar nu mi-a spus nimic. Știți dumneavoastră ceva?

Calvin luă pachetul de țigări și-i oferă una. Iris refuză. El aprinse o țigară; se întreba ce-ar zice și ce-ar face puicuța asta frumoasă dacă i-ar mărturisi că mama ei își făcea griji pentru că ei doi proiectau s-o asasineze pe Alice și să umfle trei sute de mii de dolari de la bancă. Ideea îl amuză și de-abia se stăpâni să nu pufnească în râs.

– La drept vorbind, cred că-și face griji din cauza dumneavoastră, zise Calvin.

– Din cauza mea? spuse Iris privindu-l speriată. Ce vă face să credeți asta?

– Am vorbit despre dumneavoastră. Nu e încântată de perspectiva căsătoriei cu tânărul Travers. (Calvin își accentuă zâmbetul.) Are ambiții mai mari în ceea ce vă privește. Speră să vă căsătoriți cu un om bogat.

– Mă voi căsători cu Ken, spuse Iris înroșindu-se. Voi aștepta până la douăzeci și unu de ani dacă va trebui, dar sunt hotărâtă să mă mărit cu el.

– Perfect, zise Calvin. În calitate de viitor tată vitreg, aprob. Mi se pare un tip șic și nimic nu mă împiedică să cred că veți fi foarte fericită cu el.

O văzu cum se destinde.

– I-ați spus asta lui Kit? întrebă ea.

– Da, i-am spus că ar trebui să-l luați de soț. Nu văd nici un impediment, o să mai stau de vorbă cu ea. Nu-i cazul să vă faceți griji. După ce o să ne căsătorim, avem intenția să deschidem în Florida o pensiune de familie, pe care să o girăm. O voi convinge să vă lase aici cu Ken. V-ar conveni așa?

– Desigur! spuse ea învișată, aplecându-se puțin în față. Credeți că veți reuși s-o convingeți?

– Am destulă putere de convingere, zise Calvin. Cred că voi reuși.

– Nu știam că aveți intenția să plecați în Florida. Kit nu mi-a spus nimic. Și ce vor face Miss Pearson și comandantul Hardy?

– Poate că noul proprietar îi va păstra. Kit o să vândă casa.

– Și după ce o va vinde, o să mă pot căsători? întrebă Iris.

– Bineînțeles. Nu vă faceți griji. Aranjez eu. În treburi din astea, sunt așa.

Acum îl privea cu admirație și Calvin fu foarte mulțumit.

– Da... sunt sigură. Sunt atât de bucuroasă că am venit să vă văd. (Se întrerupse, ezită, apoi reluă:) Mai e ceva... Nu știu încă trebuie să vă spun.

Calvin își stinse țigara.

– Cum considerați dumneavoastră. Îmi place să cred că veți încredere în mine. Despre ce este vorba?

– O iubiti pe Kit, nu-i așa?

– O întrebare cel puțin curioasă! răspunse Calvin încruntându-și sprâncenele. Evident că o iubesc, doar o să mă căsătoresc cu ea. Despre ce e vorba?

– Cred că e de datoria mea să vă informez că a fost alcoolică. Acum e bine, dar nu are voie să bea deloc. Doctorul i-a prevenit că, dacă reîncepe, redevine alcoolică. Deci, vă avertizez, nu-i dați ocazia să fie tentată s-o facă. Nu știu dacă vă place să beți, dar ar fi de preferat să nu aveți niciodată băuturi alcoolice în casă.

Calvin o privi fără să spună nimic. Începu să fredoneze. „Fi-ar să fie” își spunea; „Asta-i culmea! M-am asociat cu o fostă alcoolică, pentru a comite un furt și o crimă; în plus, a început din nou să bea. Fi-r-ar să fie!”

– Știți că asta-i o boală, spuse Iris, speriată să vadă dintr-o dată o străfulgerare de neliniște în ochii lui Calvin. (Sclipirea cea dispăru repede; însă fața lui durdulie își pierduse toată expresivitatea, iar buzele-i subțiri desenau o gură strânsă într-o linie.) E ca și diabetul. Atât cât nu bea, e perfect sănătoasă. Eu am gândit că e mai bine să vă spun.

– Da... mulțumesc. (Făcu un efort ca să se destindă și îi zâmbi.) E bine că știu. Sărmana Kit! Nu mi-aș fi închipuit. Dar cum că m-ați prevenit, voi fi atent. Nu sunt un băutor. Pot să mă abțin, deci nu voi bea deloc.

Iris se uita la el îngrijorată. Străfulgerarea din privirea lui o speriasse, iar farmecul brusc cu care-i vorbea din nou o făcea să se întrebe dacă nu cumva își închipuise acea licărire rea.

– Ei bine! spuse ridicându-se. În ceea ce vă privește, fiți liniștită. De îndată ce vom pleca din Pittsville, vă puteți căsători cu adjunctul șerifului. Pare băiat de treabă.

După plecarea ei, se așeză la birou și își aprinse o țigară. „Dumnezeule, o alcoolică! Cel mai periculos complice, cel mai nesigur pe care-l puteam alege.”

Pe măsură ce timpul trecea, își dădea seama că lucrurile nu vor merge de la sine cu Kit. Începuse să-l evite și, nu numai că bea, dar își pierdea tot mai mult curajul. De fiecare dată când o întâlnea și încerca să-i facă observație, se convingea de degradarea ei lentă. Era clar că nu mai dormea. Slăbea și fața i se buhăia.

Din momentul în care s-a convins că bea mult, o lăsă în pace. Le vorbiseră bătrânilor și lui Alice despre logodna lor. Calvin își petrecea majoritatea timpului în camera lui. Uneori, se strecura la parter, lua pardesiul și pălăria lui Alice pentru a întreține ideea că aceasta continua să-și frecventeze iubitul. Faptul că nu mai stătea la televizor, bătrânii îl puneau în seama logodnei: îl credeau împreună cu Kit în camera lor. Dubla idilă îi umplea de bucurie.

Cu patru zile înainte de data fixată pentru furt, Calvin era în camera lui și fuma în timp ce răsfoia o revistă de golf. Ușa dintre cele două camere se deschise brusc. Kit apăru, răvășită și bolnavă. Gâfâia.

Calvin așteptă.

– Nu pot continua, zise Kit cu o voce ascutită. Cum de-am acceptat o asemenea propunere? Nu merg, înțelegi? Nu merg!

– Prea bine, spuse Calvin cu o voce dulceagă. N-ai de ce să te enervezi. Ce se întâmplă?

– Cum adică, ce se întâmplă? răspunse ea cu privirea rătăcită. Te pregătești s-o asasinezi pe fata asta și întrebi ce se întâmplă? N-o să te las să ucizi, mă auzi?

– Da, te aud, și dacă nu vorbești mai încet o să te audă și ea.

– Ești o ființă infernală. Tu n-ai inimă. Nu continui.

– Nu te enerva, zise Calvin. Stai jos. Să stăm de vorbă. Credeam că ai nevoie de bani.

– Nu mai vreau dacă trebuie omorâtă, spuse Kit fără să se miște. Nu vreau să am moartea ei pe conștiință.

– E totuși singura soluție, zise Calvin. (Își întinse picioarele ungi și puternice și căscă.) Îți repet. Nu vei avea nimic de făcut. Vă ocup singur de asta.

– Nu. O s-o lași în pace. Viața ei nu merită mare lucru, dar îi aparține. Nu te vei atinge de ea!

Calvin trase adânc din țigară și dădu drumul la fum pe nări.

– Nu pot face nimic fără ajutorul tău, zise el. Gândește-te puțin: trei sute de mii de dolari! Gândește-te la ceea ce reprezintă asta pentru tine. O biată fată ca ea! Cui o să-i pese de ea?

– Nu vei reuși să mă convingi, răspunse Kit cu o voce sterică. Nu mai vreau. Din cauza asta nu mai dorm. Mă gândesc numai la ea, cum stă în fiecare seară să-și bage în cap câmpitele alea de manuale, în timp ce tu te gândești în ce fel s-o asasinezi. Nu mai conta pe mine. Prefer să rămân săracă!

Calvin arătă spre o sticlă de whisky care se găsea pe comodă.

– Ia o înghițitură. Cred că ai nevoie.

Kit se uită la sticlă, ezită, apoi își turnă o porție zdravănă. O lichidă din două înghițituri și puse paharul la loc, cu un ușor remur.

– Nu pot face nimic fără ajutorul tău, zise Calvin. Foarte bine. Dacă asta-i părerea ta, mai bine lăsăm totul baltă. Să ne continuăm traiul nostru de mizerie. Tu cu pensiunea ta pe drojdie, iar eu ca slujbaş de bancă.

– Prefer așa decât să am moartea ei pe conștiință. (Aruncă o privire la sticla de whisky, ezită, apoi își mai turnă un pahar.) Trebuie să părăsești casa asta. Ești infect. Nu vreau să mai stai aici.

– Trebuie să ne căsătorim, spuse el zâmbind. Ai uitat?

– Nu m-aș căsători cu tine nici dacă ai fi ultimul bărbat de pe glob. Șterge-o de-aici! Nu glumesc. Nu te mai vreau sub acoperișul meu.

Reflectă o clipă, se uită la ea, apoi ridică din umeri.

– Foarte bine, zise el. Voi pleca la sfârșitul săptămânii. Ce le vei spune bătrânilor și lui Alice? Preferi cumva să le spui că ni-am dat seama că ești alcoolică și că nu mai am chef să mă însor cu tine?

Se făcu albă ca varul și puse pe tavă paharul de whisky.

– N-o să le spui așa ceva! Nu-i adevărat, spuse ea cu o voce răgușită.

– Ba bine că nu. Ești pe jumătate beată. O să fie nostimă reacția lui Alice. Ea te admiră. Și mai nostime o să fie comentariile comandantului și ale lui Miss Pearson după ce vor afla că ești o bețivană înveterată; dar cea mai nostimă va fi reacția lui Iris. (Se apleacă spre ea și-i lansă cu un aer zeflemitor.) Ieși de-aici. Nu vreau să te mai văd. Mă-mbolnăvești.

Kit se întoarse, intră în camera ei și încuie ușa. Auzind răsucirea cheii, Calvin făcu o grimasă înfiorătoare. Avea înfățișarea unui sălbatic, trăsăturile i se deformară de furie. Scurpă cu năduf pe covor, strânse pumnii și începu să-și izbească sacadat genunchii.

Rămase astfel mai bine de-o oră. Când, în sfârșit, i se mai potoli turbarea și începu să revină la o stare normală, se simți ca un animal prins în capcană... Nu vedea nici un mijloc de a ieși din acel impas. Se gândise mai întâi s-o omoare pe Kit, dar înțelese repede că asta nu-l va ajuta să pună mâna pe bani. Fără ajutorul ei, planul lui impecabil era de nerealizat.

Vlăguit de turbarea ucigătoare care pusese stăpânire pe el, incapabil de-a găsi o soluție problemei sale, se dezbracă și se băgă în pat. Se întinse în întuneric; creierii-i fierbeau; își storcea mintea să găsească o soluție.

În fine, către ora unu dimineața, adormi. Când, fără să aibă cea mai mică idee de cât timp a dormit, tresări brusc, inima bătându-i precipitat. Nu i se mai întâmplase așa ceva de la război. Atunci, avea un instinct de conservare aproape animalic, care-l salvase de foarte multe ori. Uneori, pe când adormea, în vreo răpă, cu arma în mână, se trezea brusc, așa cum se întâmplase acum, și repera un japonez care înainta spre el târându-se prin junglă.

Prin perdele se cernea în cameră lumina palidă a lunii. Nu distingea decât silueta fotoliului și a dulapului masiv din fața lui. De ce s-o fi trezit astfel? Întinzând mâna ca să aprindă veioza, percepse un zgomet care-l încremeni.

Era cineva în cameră!

Ciuli urechile și distinse o respirație precipitată și inegală.

Rămase nemișcat. Încercă să străpungă întunericul. Încetul cu încetul, distinse o siluetă întunecată care stătea la capătul patului. Mușchii puternici i se încordară, dar nu se mișcă.

Continua să scruteze cu ochii întunericul și sfârși prin a recunoaște silueta. Kit, în cămașă de noapte, îl privea:

– Dave...

Calvin ridică încet capul.

– Dave... te implor...

Înconjură patul și se așează lângă el. Înțins, nemișcat, încerca să-i distingă mâinile pentru a vedea dacă are vreo armă.

– Dave...

– Ce e? (Își dădu seama că tremura și-i simți respirația irosind a whisky.)

– Merg în continuare. Ai dreptate. Nu mă pot imagina legată e acest loc pentru tot restul zilelor. Trebuie să fac rost de bani. Merg cu tine, dar te implor, fii drăguț... te implor, fii drăguț cu mine.

Dădu la o parte cuvertura și cearșaful, o cuprinse cu brațele și o trase spre el. Îi simți din plin respirația încărcată de whisky, și timp ce-și petrecea brațele peste umerii lui mușchiuși. Era eată și plângea.

– Merg cu tine. O să fac tot ce vrei, murmură ea, dar nu le povesti nimic despre mine... Te implor, promite-mi să nu le spui nimic. Nu te pot împiedica... Mi-e atât de rușine de mine.

Cu o expresie de dispreț și dezgust – ceea ce, în întuneric nu se vedea – Calvin își impuse să o mângâie.

CAPITOLUL V

– Ei bine, s-a făcut! zise șeriful, în timp ce mașina blindată se îndepărta în noapte. O să lucrați târziu, amândoi, în seara asta, nu-i așa?

– O să stăm până la ora șapte, răspunse Calvin.

– Puteți sta fără grijă, spuse șeriful. Dacă bate cineva la ușă, apăsați pe butonul de alarmă din biroul dumneavoastră. Voi veni eu sau îl voi trimite pe Ken. Când o să ieșiți, nu închideți ușa până nu stingeți luminile. Sunteți la curent?

– Desigur, zise Calvin.

– Atunci, plec, spuse șeriful ducându-și mâna la pălărie pentru a o saluta pe Alice, care stătea lângă Calvin. Bună seara, Miss Craig! Bună seara, domnule Calvin!

Parcurse aleea, urmat de Travers. Calvin închise ușa cu cheia.

Își dădu seama că mâinile-i erau umede; trei nopți nedormite îl zdruncinaseră.

– Ei bine, la treabă! îi spuse lui Alice. Cu cât începem mai repede, cu atât terminăm mai devreme.

– Da, domnule Calvin.

O privi cum se ridica de pe taburet. Lumina lămpii de birou i se reflecta în lentilele ochelarilor. Rămase un moment contemplând-o; în mai puțin de o jumătate de oră, se va pregăui s-o omoare. Își luă batista, își șterse mâinile, se duse în biroul lui și închise ușa.

Se așeză și își aprinse o țigară: mâinile îi tremurau.

După trei zile de frământări și nesomn, se simțea epuizat. Nu era încă sigur că poate conta pe Kit. În fiecare seară, întorcându-se de la bancă, o găsea beată. Era într-o stare de excitare nervoasă și senzuală care-l scârbea, dar era obligat

să o folosească și-i făcuse jocul. O detesta, dar, dacă voia să reziste – și asta era esențial – nu trebuia s-o contrarieze.

În timp ce fuma, începu să monologheze.

„Femeia asta-i nevrozată, periculoasă. Trebuie să o folosesc, dar după ce voi avea banii, ce-o să fac cu ea? Am nevoie, pentru moment, să joace rolul lui Alice. Și voi mai avea nevoie de ea drept alibi pentru a părăsi orașul și, ceea ce-i și mai important, pentru a demisiona de la bancă. Fără vânzarea casei, agenții federali se vor întreba cum am putut să-mi permit să demisionez. Dar să vedem. Să reflectăm. Oare am neapărat nevoie de ea pentru asta? Dacă, după ce va juca rolul lui Alice, m-aș debarasa de ea? Să presupunem că mi se oferă o situație bună; cu banca nu ajung la nimic, pot foarte bine să mă decid să-mi schimb meseria. Un motiv suficient pentru a demisiona. Dar dacă ar verifica? Nu pot risca... Ar trebui ca cineva să-mi ofere un post bun... dar cine?”

Reflectă profund câteva minute.

„Marvin Godwin... Îmi datorează mult. Oricum, hotărâsem să-l folosesc. Tripoul lui din Las Vegas e o acoperire perfectă dacă vreau să se creadă că am câștigat banii. Ar aranja el asta, dar ar intra la bănuieli... Asta n-are importanță. Dacă agenții federali îmi iau urma... ceea ce nu-i imposibil... voi putea dovedi, datorită lui Godwin, că am câștigat bani mulți. Așa, vor renunța, iar eu o să pot părăsi Las Vegasul și să dispar. În cazul ăsta, nu mai am nevoie de Kîț, mi-e de-ajuns să joace rolul lui Alice. De la început, am intuit că nu o voi scoate la capăt fără cel puțin două omoruri. Asta-i calea cea mai sigură și cea mai ușoară: să mă debarsez de ea. Ceea ce nu-i foarte greu. Face baie în fiecare seară. N-am decât să intru în baie peste ea, s-o dobor și s-o înec. Fac în așa fel încât să se creadă că meșteream la mașină în timp ce ea făcea baie. Urc la primul etaj fără să fiu văzut, o omor și mă întorc în garaj. O va descoperi Flo a doua zi dimineața. Cu toții vor crede că băuse, că se lovise cu capul de robinet și că s-a înecat. Odată dispărută, voi avea toți banii, fără a mai pune la socoteală libertatea.”

Strivi mucusul de țigară încruntându-și sprâncenele. „Nu te ambala”, își spuse. „Mai întâi trebuie umflați biștarii, care-s la subsol, la numai douăzeci de metri de mine.”

Aruncă o privire la ceasul de la mână. Perii blonzi și deși de la încheietură luceau de sudoare. Era ora șase și opt minute.

Ridică receptorul și formă numărul de la pensiune. Își lipi receptorul de ureche, ascultând soneria la celălalt capăt al firului; apoi, brusc, auzi vocea lui Kit.

– Ce e? Ce se întâmplă? Cine-i?

După tonul vocii, își dădu seama că e beată și în ochi îi apărură o străfulgerare rea.

– E-n ordine? Întrebă el cu voce joasă ca să nu-l audă Alice.

– Ce... ce spunei? Cine-i la aparat?

Pumnul lui musculos și transpirat strânse telefonul.

– E-n ordine? Întrebă el ridicând ușor vocea.

– Dacă-i în ordine? Bineînțeles că-i în ordine. De ce n-ar fi în ordine? răspunse ea pe un ton agresiv.

– Vorbește mai încet, pentru Dumnezeu, mormăi el. Te aștept peste o oră. Pleacă de acasă la șase și jumătate. Ai înțeles?

– Mă crezi cumva tâmpită? Mi-ai repetat-o de mii de ori. M-am săturat să te aud. Voi fi acolo.

– Nu mai bea, ai înțeles? Nu vreau să fii beată când vei ajunge aici.

– Nu uita că ai noroc cu mine! urlă ea trântind receptorul. Închise și el și privi în gol. Rămase nemișcat câțva timp, deschise apoi sertarul de sus al biroului, de unde luă o șosetă veche plină cu nisip.

Cântări, cu un aer absent, această armă improvizată, apoi o strecură în buzunar. Se uită din nou la ceas. Mai dispunea de patruzeci de minute înainte de-a o omorî pe Alice.

Făcu un efort de voință și începu să redacteze bilanțul de sfârșit de lună. Dar își dădu repede seama că făcea greșeli; cu o înjurătură, rupse documentul pe care lucra și aruncă bucățelele în coșul de hârtii. Împinse fotoliul și se ridică. Se duse încet, la ușă, o deschise și o privi pe Alice, cocoțată pe taburet, cu picioarele sprijinite pe una din bare, cu capul aplecat; lucra repede și eficient, după cum reușise să constate. O urmărea. În mai puțin de o jumătate de oră, va fi moartă. De mâna lui. Brusc, simți nevoia să bea un whisky, pentru a-și face curaj, așa cum făcea Kit, dar el nu fusese băutor niciodată. În timp ce o privea astfel, Alice cu siguranță i-a simțit prezența, căci se întoarse brusc și îl privi; ochelarii îi luceau pe nas.

Reuși, făcând un efort, să-și arate farmecul.

– Merge? Întrebă el cu un aer bine dispus.

Îi privi. El observă că era puțin contrariată, poate surprinsă.

– Da, domnule Calvin.

– Bine... Nu te deranjez.

Se întoarse în biroul lui. Rămase în picioare, lângă ușă, neliniștit și indecis. „O să vină Kit?” se întrebă el. Se uită la telefon și ezită. Dacă o fi băut prea mult, risca să se prăbușească pe pat și să adoarmă, iar el n-ar ști cum să se descurce cu cadavrul lui Alice.

Mai avea încă timp. La șase și jumătate, o să sune iar pentru a se asigura că ea pornise spre bancă.

Își impuse să se așeze la birou, să-și concentreze gândurile asupra banilor care se găseau la subsol. Trei sute de mii de dolari! Kit dată la o parte, suma întreagă îi rămânea lui!

Se strădui să lucreze. Acul de la pendulă se apropia de jumătate. Fiecare foaie pe care o completa se păta de sudoare. Brusc, mototoli documentele pe care le completase și le aruncă la coș.

Aprinse altă țigară; când acul pendulei ajunse la jumătate, luă telefonul și sună la pensiune.

Îi răspunse Flo:

– Aici, Calvin. Doamna Loring este acolo, Flo?

– Nu, domnule, Doamna Loring a ieșit adineaori.

– Mulțumesc... Nu-i important. Miss Craig și cu mine sosim pe la ora opt.

Închise. Era deci pe drum. Nu mai era timp de pierdut. Își duse mâna la buzunar, și degetele i se încleștară pe șoseta cu nisip. Se ridică și se îndreptă spre ușa de la birou.

– Oh! Alice!...

– Da, domnule Calvin?

– O clipă...

Așteaptă. De-abia respira și încerca același sentiment ciudat, pe care-l cunoscuse în timpul războiului când îi executa pe japonezi, după ce-i lega în prealabil de copaci. Când se apropia de șirul de maimuțele galbene lipsite de apărare, cu baioneta în mână, simțea o excitare sexuală de neuitat. În timp ce-o aștepta pe acea costelivă fată bătrână, ce purta ochelari și o rochie anapoda, simți aceeași excitare sexuală.

Alice apăru în pragul ușii și se uită la el cu privirea-i de mioapă.

– Da, domnule Calvin?

Arătând spre biroul lui, schiță un zâmbet ce aducea cu o grimasă.

– Aș vrea să verificai aceste cifre. Nu reușesc să mă descurc.

Se uită la grămada de hârtii care se găseau pe birou și trecu prin fața lui. El puse mâna pe șoseta cu nisip din buzunar și o cântări. Ea se apropie de birou și se aplecă deasupra documentelor ce trebuiau verificate.

Făcu un pas în direcția ei, cu ochii strălucitori, respirând precipitat. Urma să o lovească și, când tocmai se pregătea să ridice brațul pentru a-i aplica o lovitură imparabilă la ceafă, sună telefonul.

Zgomotul soneriei îl traversă ca o lovitură de spadă. Paralizat de surpriză, se uită la Alice care răspundea la aparat.

– Da, spuse ea. (Apoi, după ce a ascultat.) Dar bineînțeles, doamnă Rason. Este aici. Așteptați puțin.

Calvin vârî șoseta cu nisip în buzunar în momentul în care Alice se întorcea spre el:

– Doamna Rason vrea să vorbească cu dumneavoastră, zise ea. (Înlemni, văzându-i fața palidă, șiroind de sudoare.) Nu vă simțiți bine?

Trecu pe lângă ea fără să-i răspundă, luă receptorul și se așeză la birou.

– Da, doamnă Rason, zise el, cu o voce sugrumată.

Doamna Rason era una dintre cele mai bogate cliente ale băncii. Calvin îi căzuse cu tronc și, prin urmare, se ocupa de investițiile ei. Se lansă într-o explicație interminabilă în legătură cu o valoare despre care i se vorbise. Calvin ce credea despre asta? Să cumpere? În acest caz, ar trebui să se grăbească.

Calvin nu-și lua privirea de la Alice, care luă hârtiile de pe birou și ieși din cameră. El aproape că nu asculta ce-i spunea doamna Rason. Deodată, își aminti că uitase să deschidă ușa din spate. Kit trebuie să sosească dintr-un moment în altul. Ce-o să facă dacă va găsi ușa încuiată? O să plece? O să facă pe proasta? O picătură de transpirație căzu pe sugativă în timp ce vocea ascuțită răsuna la urechea lui.

– Ascultați, zise el, încercând să se stăpânească. Pentru moment, doamnă Rason, nu pot să stăm de vorbă. Îmi pare rău. Am închis. N-am putea discuta despre aceasta mâine?

– Dar, pentru Dumnezeu! răspunse înțepat doamna Rason, nu știu ce să fac mâine. Dacă mă decid să cumpăr, va trebui să vă ocupați de asta mâine dimineată, la prima oră.

Calvin ar fi sugrumat-o. Expresia de surpriză de pe chipul lui Alice îi arătase că ea și-a dat seama de tulburarea lui. Ce-o fi făcând ea acum? Cu mare greutate reuși să se stăpânească.

– Da, înțeleg. Ei bine, cred că ar trebui să cumpărați! Cred...

Apăsă încet pe furcă și întrerupse legătura. Închise, știind bine că peste câteva secunde va suna din nou.

Se ridică, ieși repede din birou și se duse la ușa din spate. Alice îl văzuse ieșind din birou, dar ce mai conta? Scoase lacătul, împinse zăvoarele; în acel moment, telefonul începu iar să sune. Deschise ușa. Kit era acolo, în umbră; îl privea.

– Așteaptă-mă aici, zise el. Nu pleca.

– Ei, bună ziua, doamnă Loring? spuse deodată Alice din spatele lui. Ce faceți aici?

– Duceți-vă și răspundeți la afurisitul ăla de telefon, mormăi Calvin. (Apoi, în timp ce Alice, ofensată, se dădea înapoi.) Intră odată, îi zise lui Kit.

Kit pătrunse în bancă. Era într-un grad avansat de ebrietate. Îi simți mirosul greu de whisky.

– Credeam că-i moartă, spuse ea tare, pe un ton agresiv. Știam că trebuia să fie moartă la ora asta.

– Gura! urlă Calvin. Tacă-ți gura! Ești beată!

– E doamna Rason, spuse Alice, care ieșea din biroul lui. Ați fost întrerupți.

Calvin ezită. Îi venea să urle, să-i dea ordin lui Alice, să-i spună babornitei să se ducă dracului, dar știa că trebuie să se stăpânească. Când poliția o să-și înceapă ancheta, s-ar putea s-o chestioneze și pe doamna Rason.

– Bagă de seamă, îi spuse lui Kit cu voce joasă.

Trecu în biroul lui și luă receptorul. Prin ușa deschisă, o zări pe Alice care se uita la Kit foarte mirată. Apoi o auzi spunând:

– Ce se-ntâmplă, doamnă Loring? Nu vă simțiți bine?

Dar vocea ascuțită a doamnei Rason acoperi toate celelalte zgomote.

Calvin reuși, în sfârșit, să plaseze un cuvânt:

– Cred că ar fi o idee bună cumpărarea a o mie de acțiuni. Vreți să le iau?

– Cred că voi vorbi mai întâi cu soțul meu. O să vă sun mai târziu.

– În clipa asta plec de la bancă, spuse Calvin. Ați putea să mă sunați mâine dimineată la prima oră?

– Da, desigur, răspunse ea.

Îl mai reținu un minut, vorbi fără să spună nimic important și închise.

Se ridică repede și ieși din birou. Se opri. Privirea mirată a lui Alice nu se desprindea de Kit. Aceasta vorbea cu o voce sacadată.

– Iar el vrea să vă omoare. Credeți în Dumnezeu, nu-i așa? Duceți-vă măcar la biserică. E momentul să vă rugați.

Privirea lui Alice se îndreaptă spre Calvin. Figura acestuia, când se îndreaptă spre ea, o făcu să se cutremure de spaimă. Cuprinsă de panică, se răsuci pe călcâie și alergă spre ușa care dădea spre scara de la subsol. Calvin fu surprins de iuteala ei. Se repezi după ea. Când trecu prin fața lui Kit, aceasta îl apucă de braț, obligându-l să se oprească.

– Nu o face! Nu o face! gemu ea.

O respinse atât de brutal încât căzu.

Coborî scara care ducea la subsol sărind câte patru trepte deodată.

Alice se ghemuise lângă ușa de la camera blindată. Văzându-l, ridică mâinile într-o tentativă fragilă de apărare.

– Nu... Nu mă atingeți... Nu mă atingeți!

Când se apropie de ea începu să urlă. Mai urla încă și când degetele lui groase se adânciră în gâtul ei.

Ken Travers, așezat la biroul șerifului, era interesat de un roman broșat a cărui copertă înfățișa o femeie goală zăcând într-o baltă de sânge.

Din locul în care stătea, zărea ferestrele luminate ale băncii. Se uită la pendula de pe perete cu un aer de nerăbdare. Era ora șapte și cinci. Șeriful îl anunțase că Alice Craig și Calvin vor termina la ora șapte și atunci se va putea duce să mănânce la restaurant, în partea cealaltă a străzii.

Renunță la roman și aprinse o țigară. Avusese o întâlnire cu Iris în după amiaza aceea; stătuseră mult de vorbă. Ceea ce-i spusese îl neliniștea. Îl surprinse anunțarea viitoarei căsătorii a lui Kit cu Calvin, dar aceasta trecu pe planul al doilea când Iris îi măfturnisi că mama ei a început din nou să bea.

Acum Iris nu mai avea nici o îndoială în acest sens. Îi vorbise doctorului Sterling despre asta, dar n-o ajutase deloc. Îmbătrânea și, cu toate că i-a promis că va vorbi cu Kit, doctorul nu s-a arătat optimist deloc.

– Aceste cazuri sunt dificile, spusese el. Dacă ea vrea cu tot dinadinsul să bea, nu pot face mare lucru. Nu cred că voi putea s-o conving să se supună la o a doua cură de dezintoxicare și, oricum, asta nu prea dă rezultate. Prima cură e cea care contează.

Bătrânul medic fusese încântat aflând că Kit urma să se căsătorească. „Poate că e cea mai bună soluție”, comentase el.

„Dacă Kit se căsătorește cu Calvin și pleacă în Florida“, își spunea Travers, „asta înseamnă sfârșitul necazurilor mele. După ce vor pleca din Pittville o să mă pot căsători cu Iris. Șeriful Thomson mi-a dat deja să înțeleg că se gândește să se pensioneze; automat îi voi lua locul.“

Travers dădu din cap a nemulțumire. Nu era serviciul ideal. Ah! de-ar găsi mijlocul să-și procure bani mulți, s-o ducă pe Iris departe de Pittsville, s-o ia de la capăt într-un oraș în plină expansiune, care să-i dea ocazia să se facă remarcat! Dar fără bani, nici vorbă să-și asume riscul.

Încă se mai gândea la triste-i perspective financiare când luminile de la bancă s-au stins; se uită la pendulă. Era ora șapte și șase minute. Se ridică și se apropie de fereastră. Văzu o femeie, pe care o luă drept Alice Craig, ieșind de la bancă și îndreptându-se spre mașina lui Calvin.

„E-ntr-adevăr o fată necăjită“, își spuse Travers. „Și asta nu pentru că m-ar fi tratat vreodată nepoliticos, dar genul ăsta de fată care se înroșește ca macul când un bărbat se uită la ea, așa ceva mă depășește. Nemaivorbind de îmbrăcăminte... (O privi trecând pe sub un felinar.) Ce haină! Cum poate o fată să cumpere asemenea orori... Fără a mai vorbi de felul cum merge!“

Deodată, încremeni încruntându-și sprâncenele. Oare visa? În momentul în care tânăra femeie traversa strada ca să ajungă la mașina lui Calvin, crezu că o vede clătinându-se. Își apropie fruntea de geam. Ia te uită... Iar se clatină. „Ai zice că-i beată, pe legea mea!“ își spuse Travers, intrigat. Dar ideea unei Alice Craig beată era atât de ridicolă încât începu să se întrebe dacă nu cumva era bolnavă. O privi atent în momentul când ajunse la mașină. Păru că are probleme să deschidă portiera. Se uită înspre bancă și-l zări pe Calvin, care închidea ușa cu cheia.

„Poate că-i bolnavă“, își zise Travers și ezită, întrebându-se dacă n-ar trebui să iasă s-o întrebe, dar își aminti că era îngrozitor de jenată când îi vorbea și hotărî să-l lase pe Calvin să se descurce.

Acesta traversă strada întinzând pasul, urcă în mașină și porni motorul. Știa că Travers, de la fereastră, îl urmărea. Inima-i bătea să-i spargă pieptul. Era momentul cel mai important și periculos al afacerii. Se întreba dacă Travers o văzuse pe Kit clătinându-se în timp ce traversa strada. Pentru că el însuși o văzuse. Ce-o să creadă Travers?

Kit, lipită de scaun, plângea nervos. Lui Calvin îi venea s-o sugrume, trebuise s-o zgâlțâie și să-i aplice câteva palmë pentru a o forța să-și pună haina și pălăria lui Alice. Se întrebuse, împingând-o în strada întunecată, dacă va fi în stare să ajungă la mașină, dar trebuise să-și așume riscul.

Demară și începu să respire. Trecu prin fața biroului șerifului și-i făcu un semn lui Travers, care îi răspunse la salut. Apoi, străduindu-se să nu conducă prea repede, parcurse strada principală.

Nu deschise gura înainte de-a ajunge aproape de pensiune. Acolo, încetini și opri mașina la marginea peluzei.

– Ascultă-mă, spuse printre dinți. Ai face bine să te trezești, bețivană ordinară. Mă auzi? N-am terminat încă. După ce intri, urci scara și te oprești pe palier. Eu o să-ți strig să mergi să te culci, iar tu te vei mulțumi să răspunzi da. Dacă Miss Pearson sau comandantul sunt în vestibul, treci pe lângă ei întorcând capul. Ai înțeles?

Nemișcată și mirosind a whisky, plângea întruna. Nu părea că înțelege.

Înjură printre dinți, îi luă încheietura mâinii și i-o răsuci. Durerrea bruscă îi smulse un țipăt și păru că-și revine.

– Mă auzi? șuieră el dând drumul încheieturii mâinii și zgâlțâind-o de umeri. Trezește-te! Trezește-te odată! Ai înțeles ce trebuie să faci?

– Da, spuse ea ghemuindu-se.

– Atunci, du-te! dacă faci o singură glumă, te vei trezi pe scaunul electric.

Apăsă pe accelerator și ajunse la pensiune. Băgă mașina în garaj.

– Haide... Coboară!

Coborî. Nu mai era beată, dar Calvin se îngrozi de ceea ce văzu. Părea bătrână și urâtă, ochii îi erau duși în fundul capului, tenul galben și buzele albe.

O luă de braț, îi înfipse degetele în carne și o antrenă spre intrare, apoi în vestibul. O duse până lângă trepte împingând-o puțin ca s-o ajute să urce scara; în momentul acela, comandantul Hardy își făcu apariția în ușa salonului.

Calvin începu să-și scoată haina fără să-i dea atenție comandantului, urmărind-o pe Kit care se clătina pe scară. Ajunse la etaj și dispăru. Îi strigă:

– Cred că ați face mai bine să vă culcați. O să-i spun lui Kit să urce să vă vadă.

Așteaptă „da”-ul pe care ea trebuia să-l spună. În zadar. O auzi târându-se pe scara cealaltă, care ducea la camera ei.

– Nu se simte bine? întrebă comandantul.

Înainte de-a se-ntoarce, Calvin își potrive expresia feței. Datorită efortului pe care-l făcu pentru a lua o înfățișare normală mâinile îi transpirară.

– E puțin obosită, zise el. O doare capul... Așa cum se întâmplă femeilor...

Comandantul, care era celibatar, luă un aer de cunoscător.

– Toate-s la fel, sărăcuțele, spuse el. Patul, ăsta-i cel mai bun remediu.

– Într-adevăr.

Calvin urcă în camera lui. Se grăbi să-și dea cu apă pe față și pe mâini, apoi pătrunse în cameră la Kit.

Era întinsă pe pat, cu fața în jos și gâfâia. Se aplecă deasupra ei; peste mai puțin de o jumătate de oră, va avea un rol important de jucat și, pentru moment, era incapabilă să se țină pe picioare. Era încă beată. Trebuia trezită; ar fi vrut s-o ia de păr și s-o pălmuiască. Dar își dădu seama că mâna lui ar lăsa urme; pe care bătrânii le-ar observa cu siguranță.

Se apropie, îi puse mâna pe ceafă și o apăsă cu capul în pernă. Apoi, cu cealaltă îi administră câteva palme zdravene la fund; își făcu mâinile zob. Îi înăbușea țipetele ținând-o cu capul în pernă; o bătu atât de tare încât îl duru brațul; apoi îi dădu drumul și o întoarse pe spate. Se aplecă deasupra ei și o privi cu un ochi feroce.

Ea nu se clinti; chipul i se schimonosea de durere, dar ochii își recăpătaseră limpezimea. Beția îi trecuse.

– Te simți mai bine acum! întrebă Calvin, abia respirând. Ți-a trecut mahmureala?

Scoase un suspin lung tremurând toată, apoi închise ochii și dădu din cap în semn că da.

– Bun. Acum scoală-te și machiază-te. Parcă ai fi o vrăjitoare. Eu cobor. Știi ce trebuie să faci și să spui? Am repetat destul de des. (Și, aplecându-se spre ea, cu răutate:) Știi ce ai de făcut?

Deschise ochii și-l sculpă drept în față. Ura din privirea ei îl surprinse. Ridică mâna s-o lovească, dar se stăpâni. Își șterse fața cu dosul mâinii și-i zâmbi, într-un mod răutăcios și sigur de el.

– Dacă mai ai curaj să scuipi după chelfăneala pe care ai încasat-o, o să rezisti, zise el. Trei sute de mii de dolari! Să nu uiți asta! Trei sute de mii de dolari!

O părăsi și coborî la parter.

Comandantul citea ultimul număr din *Selection*. Miss Pearson tricota o eșarfă albă cu albastru pe care i-o promisese comandantului de ziua lui. Amândoi se întoarseră spre Calvin.

– Alice nu se simte bine? întrebă Miss Pearson.

– O migrenă, zise Calvin. Stă în pat. Măine totul va fi bine. Știți ce meniu avem astă seară? (Se forța să fie fermecător.) Mor de foame.

Comandantul zâmbi cu aerul unei persoane avantajate, care cunoaște secretul.

– Am întreat-o pe Flo... Avem friptură.

Pe la sfârșitul mesei, intră Kit. Calvin îi aruncă o privire scurtă. Cu toate că părea obosită, nimic din aspectul ei nu atrăgea atenția. Spuse că Alice dormea, că-i administrase un somnifer. Îi asigură că totul va fi bine a doua zi dimineată.

Calvin o întrerupse ca să anunțe că la televizor era o piesă bună. Bătrânii se îndreptară spre aparat. Calvin se opri o clipă, înainte de-a le urma exemplul.

– Voi urca la ora unsprezece, îi spuse lui Kit. Să nu te atingi de sticlă... Ai înțeles?

Se alătură bătrânilor în camera deja în întuneric. Se uita la ecran cu mintea în altă parte.

„Nu se mai poate da înapoi“, își spuse el. „Până aici totul merge bine. Singurul pericol, în prezent, este ca cineva să încerce să intre în bancă pe ușa din spate. În acest caz, m-am ars. Dar cine să intre pe ușa aceea? Toată lumea știe că e blocată.“

Își aminti că trebuia să ia o cârpă. Se strâmbă în penumbră. Alice sângerase pe nas și pe gură; sângele i se prelinsese pe mâini, avusese noroc, nu-i cursese și pe îmbrăcăminte. Se-nfioră la gândul că va trebui să care cadavrul de la subsol până la mașină. Strâmbându-se, încercă să urmărească piesa.

La ora unsprezece își luă la revedere de la bătrâni, îi anunță că merge să se culce și urcă scara. În camera lui Kit era lumină; intră.

Era întinsă pe pat și fuma, cu ochii în tavan. Nu-l privi când intră.

– Cum te simți? o întrebă oprindu-se la capătul patului.

– Era cât pe ce să mă faci zob, brută nemernică! spuse ea, fără să-l privească. De-abia pot să mă mișc.

– Va trebui să te miști până la bancă, zise el. Nu sta întinsă așa. Mișcă-te, dacă nu, mușchii tăi o să se anchilozeze.

Nu se clinti.

– Lasă-mă-n pace, spuse ea.

– Nu mai putem da înapoi. Suntem amândoi băgați până-n gât. Merg să mă schimb. Ridică-te și mișcă-te.

Se duse în camera lui, se așeză în fața oglinzii, începu să se machieze cu grijă și își lipi favoriții. După zece minute, complet deghizat, se întoarse în camera lui Kit. Ea era tot întinsă pe pat. Se aplecă spre ea.

– Pleci la miezul nopții. Fii atentă pe drum. Dacă întâlnești vreo mașină, dă-te la o parte. Când vei ajunge în parcare, în spatele băncii, trage Lincolnul până la ușă și așteaptă. Nu coborî din mașină. Așteaptă. Ai înțeles?

Îl privi, impasibilă.

– Mă iei drept o tâmpită? Sigur că am înțeles!

– Bun. Eu plec. Acum totul depinde de tine. Deci, fii atentă. Și apoi, stăpânește-te, nu bea nimic.

Ieși din cameră, se opri un moment în capătul scării. Ascultă. În casă era liniște. Mulțumit să-i știe pe Miss Pearson și pe comandant în pat, coborî liniștit scara și ieși pe ușa din spate.

Era o noapte frumoasă, întunecoasă, fără lună. Mergea întins; ochii-i scormoneau drumul, ciulea urechile la zgomotul mașinilor.

Ajunse în spatele băncii la câteva minute după miezul nopții, cu certitudinea că nimeni nu-l zărise pe drum. Deschise ușa, se opri, ascultă. Neauzind nimic, pătrunse în bancă pe întuneric, închise ușa și puse zăvorul. Trebuiau scoase zece becuri electrice. Rapid și precis, se puse pe treabă. Lampa din tavan îi dădu de lucru. Atinse cu vârful degetelor globul, se urcase chiar pe contoarul de la casă, dar șuruburile erau pline de rugină. Le atacă cu sculele pe care le adusese. Fredona.

Din locul unde se găsea, zărea prin geam ferestrele luminate ale biroului șerifului. Din timp în timp, îl vedea pe Travers, care se plimba în lung și-n lat prin birou. Calvin reuși în final să scoată globul și să deșurubeze becul. Lucra în penumbră. O lumină slabă ajungea până la el de la becul din stradă, care se înălța la douăzeci de metri de el. Număra becurile pentru a se asigura că le scosese pe toate, apoi răsuci butonul comutatorului. Știa că la subsol se aprinsese un bec.

Coborî acolo, intră în camera blindată și închise repede ușa. Contemplă, câteva secunde, cadavrul lui Alice, întins pe-o parte; avea sânge la nas și la gură.

Calvin apucă de-o gleznă și trase corpul pe ușă. Luase deja cheia de la seif, care se găsea în poșeta ei. Luase cu el o manivelă. Cu ea reuși să desfacă lacătele și una din lăzile de lemn. În mai puțin de zece minute, reușise să deschidă două lăzi. Reperase, mai înainte, o lădiță care nu conținea decât niște hârtii. Băgă în ea teancuri de bancnote până o umplu. O puse după aceea la loc, lângă perete, și îngrămădi alte lădițe deasupra ei.

Se uită la ceas. Era ora unu fără un sfert. Urcă scara și se duse la chiuvetă pipăind pe întuneric. Înmuie cârpa în apă caldă, coborî din nou și șterse petele de sânge de pe jos. Se duse din nou la chiuvetă, spălă cârpa și o puse după aceea în buzunar. Reveni la subsol și încuie la loc ușa camerei blindate. Apoi luă cadavrul lui Alice, urcă scara cu el și-l întinse pe dușumea, lângă ușa din spate. Mai coborî o dată la subsol, cercetă cu privirea să nu fi uitat nimic în urma lui, apoi, mulțumit, stinse lumina și urcă scara ca s-o aștepte pe Kit.

Partea a doua

CAPITOLUL I

James Easton, agent federal din Downside, un bărbat scund, chel și gras, trecut de cincizeci de ani, își începuse cariera la F.B.I. în timpul prohibiției. Pe vremea aceea, împins de ambiția tinereții, spera să facă o carieră spectaculoasă; dar nu s-a întâmplat deloc așa.

În cursul primei sale misiuni, Easton își dădu seama că, din nefericire, era laș. Încercă să se consoleze spunându-și că nu depindea de el: era o chestiune de glande. Aveai sau nu aveai nervii necesari ca să ții piept unui gangster înarmat. Din acel moment, profită de toate ocaziile pentru a evita pericolul; rezultat: sfârși prin a fi transferat de la San Francisco la Downside unde Biroul îl uită, pentru că Downside avea cea mai scăzută rată a criminalității din Statele Unite.

Biroul lui se limita la o singură încăpere, iar secretara lui se numea Mavis Hart. Nu era frumoasă, dar era tânără și Easton îi era recunoscător, căci îi permitea un anumit număr de lucruri în particular, pe care la vârsta lui le considera singura consolare într-o existență foarte cenușie. Viața familială îl obosise. Soția ghicise încă demult ce se petrecea între el și Mavis și se răzbuna prin certuri permanente în scurtele momente când trecea pe-acasă. Easton nu era chinuit numai de o femeie geloasă și ranchiunoasă, mai avea și un ulcer care-l necăjea în permanență și care-l speria.

În ziua aceea, către orele nouă și jumătate dimineața, pe când Easton își citea corespondența, total lipsită de importanță, sună telefonul. Easton fu emoționat când șeriful Thomson îl anunță că banii pentru salarii tocmai au fost furați de la banca din Pittsville.

Easton ascultă relatarea șerifului cu inima strânsă de emoție. Fața-i grasă se lăbărță.

De ani de zile, se târa fără probleme și iată că, deodată, se trezea cu o afacere importantă pe cap. Se gândi că ineficacitatea lui o să iasă la lumină.

– Doamne Dumnezeule! exclamă el. A dispărut într-adevăr atâta bănet? (Vocea îi era atât de neliniștită încât Mavis, care în acel moment umplea cele două pahare cu lapte, de care Easton avea nevoie din oră în oră, se întoarse brusc spre el.) Șeriful continuă să-i expună afacerea, apoi Easton conchise:

– De acord, vin. Și închise.

Fața-i buhăită și lipsită de expresivitate îi lucea acum de sudoare; simți o durere cumplită în stomac.

– Ce se întâmplă, iubitul meu? întrebă Mavis.

– Un nemernic a șterpelit salariile de la banca din Pittsville, zise Easton cu o voce răgușită. Scârnăvia! Trei sute de mii de dolari! Ține de slujba mea și o să trebuiască să-mi bag nasu-n chestia asta.

Mavis pălise. Îl știa depășit de tot ceea ce iese din obișnuit. O clipă fu cuprinsă de panică, apoi îi veni în ajutor:

– Totul va fi bine, iubitul meu, spuse ea pe un ton consolator. Uite, bea-ți laptele. Va trebui să dăm telefon patronului.

– Știu ce am de făcut, răspunse Easton. (Luă paharul cu lapte și-l bău jumătate.) Țasta-i norocul meu. Să mi se întâmple așa ceva cu optsprezece luni înainte de pensionare!

Mavis formă numărul patronului la San Francisco. Când acesta răspunse, ea îi întinse receptorul lui Easton.

Acesta îi anunță furtul, făcând eforturi să fie calm. Ascultă vocea clară și metodică a șefului său.

– Da... da... bineînțeles, făcu el (îl mai ascultă, apoi continuă) voi aranja eu ăsta. Dacă o să am nevoie de ajutor, o să vă spun. Desigur... da... Thomson va lucra cu mine. E un tip cumsecade. Plec imediat la Pittsville, vă sun cum aflu ceva.

Puse receptorul în furcă, își luă batista și-și tamponă fața... Ezită, apoi își formă propriul număr de telefon și vorbi cu soția. Îi explică pe scurt că trebuie să se ducă la Pittsville și că-n seara aceea nu se-ntoarce acasă. Nevastă-sa începu să urle, astfel încât Mavis s-o audă:

– Ia-ți și curva cu tine!

Easton închise și-i aruncă o privire disperată lui Mavis, care-i zâmbi.

– Nu te necăji. Totul va merge bine, iubitul meu. O să vezi... Totul va merge bine.

El ridică mâna într-un gest fatal. Ea veni spre el, îl îmbrățișă cu brațele ei descărnate și-i legănă chelia la pieptu-i uscat de adolescentă. Rămaseră câteva clipe astfel, apoi ea îl bătut ușor pe umăr și se desprinse.

– Ai face bine să pleci într-acolo, iubitul meu. Te așteaptă, de bună seamă.

Își netezi haina șifonată, își petrecu mâna peste craniu, se smulse din fotoliu și-i zâmbi trist.

– Salut, puicuțo! făcu el întinzându-i brațele. (Îi mângâie fesele plate.) Nu știu ce m-aș face fără tine. Da... totul va merge bine...

Două ore mai târziu se găsea la șeriful Thomson. Șeriful și Travers n-aveau deloc timp pentru Easton. Știau amândoi că e un incapabil, dar nu se puteau opune. Furturile din bancă țin de biroul federal, iar Easton, automat, conducea ancheta.

Easton suferea de o durere tracasantă de stomac. Nu-i stătea capul la afacere. Se surprinse gândindu-se că ar putea fi un cancer. „Șarlatanii ăștia îți spun că n-ai de ce să te neliniștești, dar ei nu simt afurisita asta de durere la stomac. Ar putea fi un cancer!”

– De unde începem? întrebă sec șeriful, care-și dăduse seama că Easton nu era atent. Nu trebuie să pierdem nici un minut dacă vrem să-i înhățăm pe ăia doi.

– Da, desigur, răspunse Easton. (Încercă să uite de ulcer.) O să-i vorbesc patronului. El trebuie s-o găsească pe fată. Trebuie găsită o descriere a amicului ei. (Se ridică din fotoliu.) Ar fi bine să merg să vorbesc cu doamna Loring și cu cei doi bătrâni.

Șeriful Thomson îi aruncă o privire lui Travers.

– Doriți să meargă și Ken cu dumneavoastră? întrebă el. Îi cunoaște pe toți de pe-aici, o să vă fie mai ușor. (Îi zâmbi cu înțeles.) Dar dacă vreți să lucrați singur la afacerea asta, nu vă faceți probleme, nu-i nici o supărare. Doar să ne spuneți.

Dar Easton nu se gândea câtuși de puțin la o asemenea variantă. Imensitatea acestei sarcini îl deprima profund; își dădea seama că, dacă nu ținea să devină ridicol, orice ajutor posibil e bine venit pentru el.

– Dar bineînțeles, zise el, schițând un zâmbet cordial. O să vii cu mine, băiete. O să lucrăm împreună.

Travers luă poziția de drepti.

– Încântat, zise el, schimbând o privire cu șeriful.

Easton își sună patronul. Îi comunică ceea ce se știa și semnalmentele lui Alice Craig.

– În momentul dispariției, avea un pardesiu muștar, cu gulă verde, zise el. Poartă ochelari. Nu va fi greu de găsit. (Apoi trecu la iubit.) De-ndată ce va fi posibil, o să-mi procur și semnalmentele băiatului. Poate că ar trebui transmis la radio și la televizor semnalmentele și o fotografie a fetei; pardesiul va ajuta poate să fie reperată... Da, o să am nevoie de orice ajutor posibil. (Se strâmbă de durerea care-l săgetă prin stomac.) Da, știu bine că-i important. (Puse receptorul în furcă și-i aruncă o privire lui Travers.) Dacă am merge să vorbim cu doamna Loring? propuse el.

– Poliția rutieră anchetează și ea, spuse șeriful. Dacă descoperă ceva, vă sun la doamna Loring.

Easton îi mulțumi, îi strânse mâna și ieși; se-ndreptă spre mașină, urmat de Travers.

Parcurseră artera principală.

– Tu ce părere ai, Ken? întrebă Easton. Pot să-ți spun Ken? Spune-mi Jimmy. Îmi place să lucrăm ca amici. Tu crezi că Alice a luat banii?

– Nu, spuse Travers aprinzându-și o țigară. O cunosc de o bucată bună de vreme și, categoric, nu e genul de fată care să dea o asemenea lovitură. Mi-e teamă ca lucrurile să nu fie mai complicate decât par.

Easton continua să ruleze cu viteză.

– Sunt în meseria asta de mai mult timp decât mi-aș fi dorit, spuse sumbru. Un lucru însă știu: nu-i bine să pornești de la ideea că lucrurile sunt complicate. Am întâlnit o grămadă de detectivi care complică lucrurile, pentru că ei cred că așa trebuie să fie. Părerea mea este că fata mânia bănetul ăsta de ani de zile. De bună seamă că a visat la tot ce și-ar putea cumpăra cu așa o comoară. Apoi, într-o bună zi, dă peste un șmecher și iată că visele-i devin realitate. Flăcăul îi explică cum ar putea, numai ei doi, să pună mâna pe bani. Ea are cheile; tot ea cunoaște funcționarea sistemului de alarmă; el e îndrăzneț; ei doi înșfacă salariile. Nu-i complicat... e omenesc.

Travers făcu un gest de nerăbdare.

– E prea simplu, zise el. Alice nu-i genul de fată care să fure și nici să-și găsească un prieten.

Easton își umflă foalele obrazilor.

– Iar începi... Complici lucrurile, spuse. Știm foarte bine că avea un iubit. A spus-o Calvin, nu? Bătrânii și doamna Loring l-au văzut pe tip. Cum poți spune că nu-i genul să aibă un prieten, când se știe că avea?

– Știu... știu... zise Travers. Tocmai asta mă pune pe gânduri. Sunt sigur că nu-i genul ei.

Easton șuieră printre dinți.

– Ascultă-mă, ești tânăr, zise el. Nu ai, ca mine, experiența lumii. Există fete mironosite; sunt și unele de lemn. Așa-zise! Alice e făcută ca și celelalte. Are și ea fese ca toate fetele. Dacă-i apare în cale tipul care să-i placă, unul care se pricepe la fete, îi cade în brațe.

Această cugetare era logică, dar Travers nu era convins. Se gândea la Alice Craig, atât de serioasă, atât de muncitoare și atât de timidă cu bărbații...

– Ei bine, să vedem ce-o să ne spună doamna Loring. Eu tot nu cred, zise el.

Easton îi aruncă o privire bănuitoare.

– Nu-s decât simple supoziții. Mă pot înșela, tu ești tânăr și isteț. Am nevoie de tot ajutorul posibil.

– Ce impresie v-a făcut Calvin? întrebă Travers.

La această întrebare, Easton se simți singur de el. Vorbise cu Calvin, care îl impresionase. Tipul îi plăcea.

– Țsta da, bărbat, hm? spuse el cu entuziasm. Își cunoaște bine munca. Pariez că joacă bine golf.

– E un adevărat campion, zise Travers nerăbdător. Dar ce are asta cu munca lui?

– A dat de belea cu întâmplarea asta, zise Easton clătinând din cap. Nu-s nici șase săptămâni de când conduce banca asta și fata să-i facă o asemenea mizerie! Urâtă treabă.

Travers își aruncă țigara pe fereastră.

– Luați-o pe a doua stradă la dreapta, spuse el. După aceea, opriți la a treia casă pe dreapta.

Zece minute mai târziu, cei doi bărbați se găseau în compania lui Kit Loring. „Ce femeie!” își spunea Easton. O compara cu Mavis Hart și se gândea că-i bătrân și că nu avea apiomb. Privind-o, își dădea seama că aventura lui cu Mavis era sordidă și mizerabilă. Să te culci cu o femeie ca doamna Loring trebuia să fie o minune. Abia de-o auzea ce spune. Atenția îi era captată de trupul zvelt și senzual, de sânii generoși, care, la adăpostul unui pulover de un gri foarte plăcut, păreau că-l sfidează. „Țsta da, femeie!” cugeta el. Era toată făcută din curbe line și ațătoare. Avea talia și formele la care el visase atât de des. Era femeia cea mai excitantă și cea mai atrăgătoare pe care o întâlnise vreodată.

Travers, stând de-o parte, observa și asculta. Își dădu seama, nu fără s-o deplângă, că Kit era ușor beată. Când trecu pe lângă el, simți mirosul de whisky. Îl duru acest lucru, pentru că urma să-i fie soacră.

Kit era destul de beată ca să fie sigură de ea.

– Pur și simplu nu pot crede că Alice a făcut un asemenea lucru, spuse ea. De bună seamă că bărbatul acela a împins-o. Era o fată foarte drăguță, dar mi-e teamă că-i lipsea personalitatea. Era influențabilă și timidă.

– Sunteți sigură că avea un iubit? întrebă Easton aruncându-i o privire și un zâmbet cu subînțeles lui Travers.

– Dar bineînțeles, l-am văzut. l-am văzut împreună.

– Și când asta, doamnă Loring?

– Oh! Acum vreo zece zile. Eram la mine în cameră când am auzit sosind o mașină. M-am uitat pe fereastră. Am văzut-o pe Alice coborând din mașină. S-au sărutat, apoi Alice a intrat alergând în casă și bărbatul a plecat.

– L-ați văzut destul de bine pentru a-l descrie?

– Da. A trecut prin fața farurilor, dar comandantul Hardy și Miss Pearson l-au văzut mai bine ca mine. Eu eram la etajul doi, ei l-au văzut de la parter.

Easton îi zâmbi cu un aer mulțumit.

– Ați vrea să mi-l descrieți? Prefer s-o faceți dumneavoastră. Nu te poți încrede câtuși de puțin în bătrâni.

Kit își ridică părul care-i cădea pe umeri. Sâniile îl provocau pe Easton, care-i contempla fascinat.

– Era înalt și bine clădit. Avea mustață și favoriți negri. Purta un pardesiu bej cu martingală și o pălărie cu boruri mari.

– Cam ce vârstă avea?

– Poate treizeci... treizecișicinci de ani. E greu de apreciat.

– Nu l-ați văzut niciodată în oraș?

– O, nu!

– Și mașina?

– N-am remarcat mașina, zise Kit aruncându-i o privire lui Travers. (Prezența lui tăcută o stânjenea.) Presupun că domnul Calvin v-a explicat că Alice pregătea un examen bancar. Spunea că lucrează în camera ei, dar se furișa afară ca să-l întâlnească pe acel bărbat. Mi-am dat seama de asta pentru că, de mai multe ori, pardesiul și pălăria ei nu erau la locul lor.

Easton aprobă.

– Da, mi-a spus. Asta-i dovada, nu-i așa? (Aruncă din nou o privire lui Travers.) Cu siguranță că s-a îndrăgostit nebunește de băiatul ăla. Aș putea să-i văd camera?

– Desigur, spuse Kit conducându-l.

La primul etaj se opri pentru a deschide o ușă, apoi se dădu la o parte. Easton, urmat de Travers, pătrunse într-o încăpere mică.

În timp ce Easton se uita prin cameră, Kit reluă:

– Trebuie să merg să pregătesc masa. Vă rog să mă scuzați. Dacă doriți să mai vorbim, mă găsiți în bucătărie.

După ce Kit dispăru, Easton își umflă obrajii.

– Iată o muierușcă cu care mi-ar place să-mi fac de cap! spuse el cu entuziasm. Ce femeie!

– Chiar așa? zise Travers iritat. E viitoare mea soacră.

Easton se făcu roșu ca racul.

– Serios? zise el. Ei bine!... Ce știi tu! (Examină camera.) Să vedem ce-i pe aici.

Cel puțin, Easton știa să facă o perchezitie. În timp ce Travers stătea de-o parte, el își începu treaba cu multă competență.

Cercetă garderoba, pe jumătate goală, și comoda, pe jumătate goală și ea.

– S-ar părea că a luat cu ea cea mai mare parte din lucruri, zise el. Valize nu se văd. (Trase patul și se uită în spatele lui.) Ei, ce-o mai fi și asta? (Luă de pe jos un mototol de hârtie și-l despătură.) Ia uită-te la asta!

Travers citi peste umărul lui. Scrisoarea nu conținea decât două rânduri, dar acestea le stârniră interesul:

Draga mea Alice,

Totul este pregătit pentru mâine seară. Am o mașină. O să vin să te iau din capătul străzii la ora unu și jumătate fix. Să nu-ți faci nici un fel de griji. Doar să lași ușa din spate deschisă. Ferește-te de C. Nu cumva să te observe.

cu drag,

Johnny.

În afară de semnătură, scrisoarea era bătută la mașină.

– Iată! exclamă Easton cu un aer triumfător. E ceea ce-ți spuneam! O să încaseze cincisprezece ani.

Travers luă scrisoarea și o examinează. Ea a dat deci lovitură! Alice! Chiar ea!

– Da... nu mai e nimic de spus, comentă el, restituindu-i scrisoarea. Asta mă depășește. N-aș fi crezut niciodată că poate pregăti o asemenea lovitură. Dar... asta-i, cred că m-ați convins.

Easton zâmbi, împături cu grijă scrisoarea și o puse în portofelul său.

– Când vei avea experiența mea, nimic nu te va mai surprinde. Haide să-i vedem pe bătrâni.

Miss Pearson și comandantul Hardy așteptau întrevederea. Pe Easton, amândoi l-au obosit și l-au agasat. Admiteau că misteriosul iubit al lui Alice era înalt și bine legat; dar dacă Miss Pearson îi contesta mustața, comandantul era sigur că pardesiul era de culoare închisă, nicidecum bej. Pe comandant îl indigna și faptul că Easton putea s-o bănuiască pe Alice pretându-se la furt.

– Dragă prietene, spuse comandantul, vă pierdeți timpul bănuind-o pe Miss Craig. Ea nu ar fi făcut niciodată așa ceva.

– Chiar așa? zise Easton pe un ton de sfidare. Atunci, unde e? Și explicați-mi deci această scrisoare, adăugă, punând hârtia șifonată sub nasul comandantului.

– Asta nu înseamnă nimic, răspunse comandantul după ce o citi. Putea fi pusă acolo intenționat.

Easton se făcu roșu de mânie.

– De cine? De dumneavoastră?

În clipa aceea, Kit îl anunță pe Easton că era chemat la telefon.

Era șeriful.

– Am primit un raport de la poliția rutieră, anunță el. Pompistul de la stația de benzină Caltex, pe drumul spre Downside, spune că e sigur că i-a văzut pe acel tip și pe Miss Craig spre ora unu și jumătate, noaptea trecută. Vreți să-i vorbiți?

– Bineînțeles, răspunse Easton holbându-se la picioarele lui Kit, care-i întorcea spatele și se uita pe fereastră. Cum se face că-i atât de sigur?

– Femeia purta un pardesiu muștar cu un guler verde. A recunoscut pardesiul. O vedea pe Miss Craig din când în când.

– Bun. Plec într-acolo imediat, spuse Easton închizând.

Se întoarse în încăperea în care Travers vorbea cu bătrânii.

– Să mergem. A intervenit ceva nou.

Cei doi se îndreptară spre mașina lui Easton. În timp ce parcurgeau artera principală, Easton îi repetă lui Travers ceea ce aflate de la șerif.

– Știți, comandantul Hardy s-ar putea să aibă dreptate. Cineva o fi pus acolo scrisoarea intenționat. Johnny în chestiune o fi răpit-o pe Alice. Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât îmi pare mai puțin probabil să fi comis ea furtul, fără să fi fost silită.

– Pentru Dumnezeu! făcu Easton cu nerăbdare. Adineauri ai spus că ești convins. Se îndrăgostise de acel tip și singura ei treabă era să deschidă ușa din spate de la bancă. Asta-i tot. O fi convins-o.

– Poate, spuse Travers frecându-și obrazul. Dar sunt unul sau două detalii care mă intrigă. De unde-a apărut tipul? Dacă se întâlnea atât de des cu Alice, cum se face că nimeni, în afară de doamna Loring și bătrâni nu l-a văzut? Am făcut o anchetă în oraș. Nimeni nu-l cunoaște. Unde locuia? Iar dacă nu locuia aici, e ciudat că s-a plimbat cu o mașină de scris după el.

– Ce-i ciudat în asta? Mulți oameni se plimbă cu una portativă. Încerci să complici lucrurile.

– De ce a scris această scrisoare? Ar fi putut să-i dea telefon sau s-o vadă, în ajunul furtului. Scrisoarea asta prea-i cusută cu ață albă. S-ar putea să fi fost pusă special.

– Ai citit prea multe romane polițiste, mormăi Easton. Lasă-mă pe mine să rezolv această afacere.

Travers ridică din umeri și tăcu. Ajunseră în zece minute la stația de benzină Caltex, unde un motociclist de la poliția rutieră stătea de vorbă cu Joe Hirsch, pompistul.

Hirsch, un tânăr destul de dezghețat, povesti că pe la ora unu și jumătate, noaptea precedentă, o mașină Lincoln a făcut plinul. Nu era foarte sigur în ceea ce privește ora.

– Conducea un bărbat; o femeie îmbrăcată cu un pardesiu de culoare muștar cu guler verde era așezată lângă el, îi explică el lui Easton. Avea o pălărie mare, caraghioasă. Nu i-am putut vedea fața, dar purta ochelari. Și i-a scos ca să-i șteargă cu batista. Tipul era înalt și solid; avea mustață și favoriți negri. Purta un pardesiu bej cu martingală și o pălărie moale. În timp ce făceam plinul, s-a aplecat la portieră și au început să discute despre ora la care pleacă ultimul tren spre San Francisco. Femeia susținea că ultimul tren a plecat, dar el a pretins că e la ora două și că l-ar putea prinde. Eu știam că el avea dreptate și

le-am spus. Le-am explicat că vor reuși să-l prindă cu condiția să se grăbească.

Easton jubila.

– L-ați recunoaște pe bărbatul acela dacă l-ați vedea?

– Oricând, răspunse Hirsch.

– Și pe femeie?

– Sunt aproape sigur că era Miss Craig, spuse Hirsch; am văzut-o de mai multe ori cu acel pardesiu și nu-i un pardesiu ușor de uitat, adăugă el zâmbind.

– Și mașina?

– Era un Lincoln gri 1959, cu capota roșie.

– Ați observat dacă aveau bagaje? Întrebă Travers.

– Da. Două valize albastre pe banca din spate.

– Când tipul se adresa femeii, întrebă Easton, cum îi vorbea? Era amabil?

– Îi vorbea așa cum vă vorbesc eu, răspunse Hirsch intrigat; ca-ntr-o conversație obișnuită.

– Nu o amenința?

– Nu... câtuși de puțin.

– Dar ea? Ea cum răspundea?

– Ea nu spunea mare lucru. Am auzit-o zicând c-o să piardă trenul. Tipul a început să râdă: – „Te înșeli, iubita mea”, spunea el. „Mai avem o jumătate de oră. De ce-ți faci griji?” Era o conversație cât se poate de banală.

Easton se uită la Travers.

– Nu pare să fie o răpire, spuse el clipind din ochi.

Se întoarse spre Hirsch și-l întrebă dacă poate să dea un telefon.

Hirsch îl conduse în biroul său. Easton își sună patronul. Îi dădu semnalmente prietenului lui Alice și ale mașinii. Patronul îi răspunse că le va transmite la ora opt la radio și la televiziune. Easton îi anunță intenția lui de a se duce la gara din Downside pentru a-și continua ancheta. Se arătă destul de mulțumit de el când patronul îl felicită pe un ton ușor surprins.

Înși și urcă în mașină cu Travers. Se grăbiră spre gara Downside. Travers era tăcut. Din când în când, Easton îi arunca o privire și-i zâmbea, dar nu zicea nimic.

– Tipul ăsta lasă cu adevărat o frumoasă pistă în urma lui, zise Travers la un moment dat.

– Asta ce mai înseamnă? Întrebă Easton. Alte complicații?

– Să analizăm puțin datele. Tipul ăsta hotărăște să înșface una dintre cele mai mari sume de bani din regiune. El știe că,

pentru a sta liniștit, trebuie să evite să fie văzut. Altfel, de îndată ce va începe să cheltuiască din bani, va fi înhățat. Ce face? Pune ochii pe Alice, face în așa fel ca ea să se îndrăgostească de el. Cum o fi reușit, asta mă depășește, dar s-ar zice c-a reușit. După care, comite prostia s-o conducă până la pensiune, iar trei martori îl privesc în voie. Nu se mulțumește să rămână în mașină, ci coboară și se plantează chiar în fața farurilor pentru a fi văzut mai bine. În plus, scrie o scrisoare fetei, când foarte bine ar fi putut să-i telefoneze sau chiar s-o vadă. Se oprește să ia benzină și discută despre ora ultimului tren spre San Francisco. Îl lasă pe Hirsch să-l examineze pe toate părțile. Înțelegeți ce vreau să spun? Pentru cineva destul de isteț pentru a fura trei sute de mii de dolari, băiatul nu-mi pare grozav de inteligent.

– Cine pretinde că-i foarte inteligent? întrebă Easton agasat. Majoritatea borfașilor sunt imbecili congenitali, de aceea și sunt prinși.

– Eu nu sunt chiar atât de sigur că tipul ăsta ar fi un imbecil, spuse Travers. Favoriții și mustața puteau fi o deghizare. Pariez că a vrut să fie văzut ca să ne înșele. Noi căutăm un bărbat cu favoriți. Dacă și-i scoate, nu mai avem pe nimeni.

– Poate, zise Easton, puțin derutat. Dar avem o descriere a fetei. El e cu ea.

– Mă-ntreb dacă-i așa, spuse Travers sumbru.

– Ce vrei să spui?

– Nu știu... Mă-ntreb dacă-i așa.

Easton ridică din umeri și își continuă drumul tăcut.

La gară, Easton îi interogă pe șeful gării și pe adjuncții acestuia. Funcționarul de la ghișeu a fost categoric: nimeni nu urcase în trenul de ora două pentru San Francisco. El nu zărise pe nimeni care să semene cu Johnny și cu femeia îmbrăcată într-un pardesiu de culoarea muștarului.

Easton înțelese că pista, care părea atât de caldă se pierdea în vânt; reveni, foarte trist, la mașină.

– Ei bine, n-au luat trenul pentru San Francisco, zise el. Trebuie să găsesc un telefon ca să-i raportez patronului.

– E o cabină pe partea cealaltă a străzii, spuse Travers urcând în mașină. (Îl privi pe Easton traversând strada și închizându-se în cabină. După ce a terminat, se așeză lângă Travers.)

– După părerea mea, e mai bine să ne întoarcem la Pittsville și să vedem ce-o să se transmită la radio, zise el. Patronul

trimite o echipă pentru a controla fiecare colțișor al orașului. Trebuie descoperit un indiciu despre acest Johnny. O să se cotrobăie prin toate casele.

Travers nu răspunse nimic.

Se întoarseră la Pittsville.

Calvin se simți ușurat când putu închide banca la ora prânzului. Era singur și avusese o dimineată încărcată. Vestea furtului adusese mulți clienți care, sub pretextul încasării unor sume mici, doreau de fapt să obțină informații de primă mână.

Îl însoți pe ultimul client până la ușă, pe care o închise cu cheia, se refugie în biroul său și-și aprinse o țigară. Totul se petrecuse așa cum prevăzuse, ceea ce nu însemna că putea fi liniștit. Era îngrijorat din cauza lui Kit. Nu o văzuse din noaptea precedentă și se întreba cum reacționa. De bună seamă, Easton a vorbit deja cu ea. Era tentat să-i dea un telefon ca să afle ce s-a petrecut, dar rezistă impulsului. Dintr-o clipă în alta trebuiau să apară experții contabili în vederea expertizei fondurilor. Marthy îi ceruse să-și procure singur o secretară pentru a o înlocui pe Alice, căci el nu putea să-i trimită pe nimeni din San Francisco. Calvin avu o idee. Luă telefonul și sună la pensiune. Îi răspunse Flo.

– E cumva Miss Iris acolo? întrebă Calvin. Aș putea să-i vorbesc? (Flo îi răspunse că Iris era pe punctul de a ieși, dar că o poate chema. Câteva clipe mai târziu, auzi vocea tinerească și plină de proștețime a lui Iris.)

– Alo? zise Calvin. Dacă treceti prin fața băncii, v-aș ruga să intrați pentru o clipă. Aș vrea să vă spun ceva.

– Voi trece pe acolo peste o jumătate de oră, spuse Iris pe un ton surprins. Ce se întâmplă?

– Ceva despre care prefer să nu vorbesc la telefon, răspunse Calvin. Apoi închise.

După aceea sună la expresul din față și comandă două sandvișuri cu pui, apoi se ridică și coborî la subsol. Contemplă lădița în care ascunsese banii. Alte douăzeci de lădițe erau îngrămădite peste ea. Figura întunecată a lui Calvin se luminea când se gândi la prada care se afla acolo. Fu tentat s-o deschidă și să pipăie frumoasele teancuri de bancnote, dar se abținu.

Părăsi subsolul. Cineva bătea la ușă. Se duse să deschidă. Era băiatul de la bufetul expres care-i aducea sandvișurile. Îi

dădu un bacșiș, încuie ușa și se întoarse în birou. Începu să mănânce.

Când mușca din al doilea sandviș, se auzi din nou o bătaie în ușă. Se duse să deschidă.

Era Iris, care-l privea întrebător. Purta o bluză sport și o fustă albă plisată. Calvin simți imboldul dorinței la vederea acestei fete tinere, înfloritoare.

– Intrați, spuse zâmbindu-i. Ce dimineată! Mănânc în fugă. Of! Vin toți să se asigure că banii lor sunt aici.

Iris intră și se întoarse. El încuie ușa.

– Trebuie să fi trecut printr-un moment oribil, spuse ea. Am ascultat la radio aproape toată dimineata.

– Da, răspunse Calvin conducând-o în biroul lui. N-am fost singurul. (Arată spre un fotoliu, apoi se așează și el la birou.) Alice! Ultima la care m-aș fi gândit... Sunt tulburat...

– Doar nu credeți că ea a furat banii? întrebă Iris indignată.

– Pe legea mea, au dispărut și ea și banii!

– Am vorbit cu Ken la telefon, azi dimineată. El e de părere că a fost constrânsă s-o facă și că a fost răpită.

Vestea îl surprinse pe Calvin.

– La asta nu m-am gândit... S-ar putea foarte bine. E plauzibil. Alice nu-i genul de hoată. V-a spus ce se mai știe?

– O să scotocească prin toate casele pentru a încerca să-l găsească pe acel bărbat, sau măcar locul unde stătea când venea s-o vadă pe Alice. O caută și pe Alice, bineînțeles.

Calvin luă sandvișul pe care îl abandonase și mușcă din el cu poftă.

– Aș vrea să vă vorbesc despre altceva. Am nevoie de o secretară, care să mă ajute. Patronul de la San Francisco mi-a cerut să găsesc pe cineva aici. (Zâmbi și o privi cu atenție.) M-am gândit la dumneavoastră. V-ar amuza să lucrați aici? Salariul e bun: șaptezecișicinci de dolari pe săptămână.

– Dar nu am cunoștințe temeinice în domeniu, spuse ea, surprinsă.

– Nu-i obligatoriu. E vorba doar de a bate la mașină. Restul veți învăța cu ușurință. (Își luă batista pentru a-și șterge mâinile, neluându-și ochii de la ea.) Măcar să-mi angajez viitoarea fiică vitregă. Mi-ar face plăcere să acceptați. Nu aveți nici o perspectivă lucrând într-o casierie de cinema. Ce ziceți?

– Lucram noaptea, spuse ea ezitând puțin, ca să mă pot întâlni cu Ken. Nu știu ce va zice.

– O să fie mult de lucru aici, după acest furt, zise Calvin. În plus, lucrul noaptea e foarte obositor. Haideti, acceptati.

– Ei bine, de acord, spuse brusc, zâmbind. Accept.

– Perfect, zise Calvin, care simți o mare plăcere. Am mult de lucru. Credeți că ați putea începe mâine? Dacă vă reține o parte din salariu la cinematograful, o să vă despăgubească banca.

– Ei bine... de acord. Voi începe mâine.

– Trebuie să sosească experții contabili, iar eu trebuie să fiu pregătit pentru a-i primi, spuse el ridicându-se. Vom începe mâine. O să vă aduc cu mașina, cum făceam cu sârmana Alice. Ce mai face Kit? adăugă el însoțind-o spre ușă. N-am văzut-o azi dimineață.

– Nici eu, spuse Iris, tristețea instalându-se brusc pe chipul ei. Sunt îngrijorată din cauza ei. Am impresia că mă evită. N-am putut să-i vorbesc mai mult de trei sau patru ori în ultima săptămână.

– Nu vă neliniștiți, e bine. Ne vedem în fiecare seară. Cred că-i puțin tulburată la gândul de-a se căsători. E de-nțeles. Îmi închipui îngrijorarea dumneavoastră, reluă el după un moment de tăcere. Vă e teamă să nu înceapă iar să bea. Ei bine, i-am vorbit în acest sens. A recunoscut și mi-a promis că n-o mai face. O să fie totul bine. Am să veghez asupra ei.

– Cu atât mai bine! spuse Iris. Eram într-adevăr foarte neliniștită.

– Nu vă mai faceți nici o grijă. O să mă ocup eu de asta. Acum, am de lucru. Abia aștept să vă văd aici. Pe mâine.

Îi zâmbi cuceritor, apoi închise ușa de la bancă după ea.

Se îndreptă cu un mers apăsător spre biroul său. Formă numărul de telefon de la pensiune. Când Flo îi răspunse, o întrebă dacă Kit e acasă.

Flo părea neliniștită.

– Doamna Loring n-a coborât încă, domnule, zise ea. M-am dus la ea în cameră, dar nu vrea s-o deranjez. Vreți să merg să văd?

– Nu... N-o deranjați. Nu vă faceți griji. Cred că dispariția domnișoarei Alice a impresionat-o foarte tare.

Închise, cu figura crispată de turbare.

„Iată-o din nou matoală. Va trebui să mă debarasez de ea”, își zise. „Cu cât mai repede, cu atât mai bine. E periculoasă. N-am de ales, va trebui să mă debarasez de ea.”

CAPITOLUL II

Easton, Travers și șeriful Thomson se reuniseră în biroul acestuia din urmă. Era ora opt și douăzeci de minute seara. Easton bea un pahar de lapte; șeriful și Travers câte o halbă de bere. Ascultaseră buletinul de știri la radio. Dăduseră semnalmentele lui Johnny și ale Lincolnului.

Soneriei telefonului îi făcu să tresară.

– Asta-i! zise șeriful ridicând receptorul.

La celălalt capăt al firului, auzi o voce de bărbat.

– Da, domnule Oakes, răspunse șeriful. Am înțeles. Venim imediat, dacă puteți să ne așteptați. Așa. Să zicem, peste o jumătate de oră.

Închise și se uită la Easton.

– E un anume Oakes, de la târgul de mașini „Triumph” din Downside. E aproape sigur că el i-a vândut amicului nostru Lincolnul.

Easton își bău restul de lapte și se ridică.

– Ken și cu mine mergem să-l vedem pe tip, spuse Easton. E bine să rămâneți aici, se adresă el șerifului, în caz că apar alte informații.

O jumătate de oră mai târziu, Easton și Travers intrau în târgul de mașini intens luminat.

Oakes le veni în întâmpinare.

După ce s-au prezentat, declară:

– Tipul ăla corespundea întru totul semnalmentelor pe care le-am auzit la radio. Era înalt, bine clădit și avea mustață și favoriți. Purta un pardesiu bej cu martingală.

– Și când l-ați văzut, domnule Oakes? întrebă Easton.

– Am notat data și ora, răspunse acesta. Totul vă stă la dispoziție, inclusiv adresa tipului.

Îi înmână lui Easton o copie după factura stabilită în momentul vânzării Lincolnului, cu adresa cumpărătorului.

Easton se scărpină la ceafă uitându-se la adresă.

– Johnny Acres, 12477, șoseaua Californiei, Los Angeles, citi el cu voce tare. De bună seamă că-i falsă. Oricum, voi verifica. L-ați putea identifica pe acel bărbat? Îl întrebă pe Oakes.

Acesta dădu din cap că da. Cu toate că-l dureau picioarele și era obosit, interogatoriul îi făcea plăcere. Era sigur că își va vedea, a doua zi, numele în ziare. Poate că o să-i publice și fotografia.

– L-aș recunoaște dintr-o mie, zise el.

– Era singur?

– Da.

– Cum a plătit?

– Lichid. Șaizeci de bancnote de câte zece dolari.

– Le-am putea vedea?

– Noi reglăm totul în numerar, răspunse Oakes clătinând din cap. Banii sunt de mult la bancă.

– Spuneți-mi, domnule Oakes, întrebă Travers, ce impresie v-a făcut omul ăla, din punct de vedere uman? Vi s-a părut simpatic?

Oakes înțelese imediat ce voia Travers de la el.

– Nu pot spune că mi s-a părut simpatic. Nu mi-a atras atenția în mod deosebit, dar am avut impresia că nu-i genul de om pe care să-l ai ca prieten. N-aș putea spune de ce. Era ceva în el... și, pe urmă, fredona întruna, ceea ce mă enerva.

Travers reținu acest detaliu.

– Da, de fiecare dată când îi vorbeam, începea să fredoneze. Un fel de tic.

– Ce contează? făcu Easton cu nerăbdare. Să notăm mai degrabă caracteristicile mașinii. Aș vrea numărul matricol, seria motorului și marca pneurilor.

Oakes îi dădu toate aceste informații lui Easton, care le notă. Apoi îi strânse mâna și urcă în mașină.

– Ei bine! O să aibă de lucru patronul meu, îi spuse lui Travers, când acesta i se alătură. Ar trebui să găsim destul de repede mașina. Eu mă întorc la birou. Tu ce vrei să faci?

– Lăsați-mă la gară, spuse Travers. Mă voi întoarce cu trenul.

Easton o luă în direcția gării.

– Trebuie descoperit locul unde-și parca individul Lincolnul. L-a cumpărat de aproape o lună. Trebuia s-o parcheze undeva. O să-i spun patronului să dea un nou anunț la radio.

– L-o fi lăsat în una din parcările mari din Downside, zise Travers. Nimeni n-o fi fost atent. Parcarea de la gară e plină de mașini, zi și noapte. Putea s-o lase acolo.

– Da, e posibil.

– O să-i spunei patronului că tipul avea obiceiul de-a fredona? Poate că-i notat pe vreo fișă. De favoriți și de mustață te poți debarasa, dar un astfel de tic nu se pierde.

– O să-i spun, zise Easton, parcă în silă, dar nu cred să fie vorba de un recidivist.

Se opri în fața gării.

– Pe mâine! spuse Travers coborând din mașină. Treceți să ne vedeți?

– Fără-ndoială, spuse Easton.

Îi făcu semn de rămas bun cu mâna și demară.

– Hei! Așteptați! strigă Travers.

Easton frână și scoase capul pe geam. Travers se uita la parcarea imensă. Se lăsă întunericul, dar o mașină îi reținu atenția.

– Uitați-vă la Lincolnul de colo, zise el arătându-l cu degetul. Mașina aceea gri cu capota roșie; ar putea fi cea pe care o căutăm. A treia pe rândul al doilea.

Easton coborî din mașină și se uită în direcția indicată.

– Nu văd nimic, mormăi el în urma lui Travers, care se îndrepta spre parcare. Îl ajunse în fața Lincolnului.

– E chiar cea pe care o căutăm. Uitați-vă la placă.

– Asta-i nemaipomenit, zise Easton, surescitat. Doamne, ce noroc!

– Ar fi bine să cerem o macara de la comisariat, zise Travers. O vor putea examina. O să aștept aici, în timp ce dumneavoastră chemați un camion-macara.

Easton alergă la o cabină telefonică, în celălalt capăt al gării și sună la comisariatul central din Downside.

În timp ce aștepta, Travers aruncă o privire prin geamurile mașinii închise și îndreptă fascicolul lanternei spre scaunele din spate.

– Vin, anunță Easton. O să-i reperăm, poate, amprente digitale.

– Mă îndoiesc, răspunse Travers. Începe să-mi impună un oarecare respect acest domn Acres. A lucrat ingenios. Trasea-

ză o pistă evidentă care duce la gară, vorbind despre trenul de San Francisco, iar apoi ne lasă mașina aici. Parc-aș crede că se află încă în sector.

Easton își împinse pălăria pe ceafă și își șterse fruntea.

– Vorbești întruna de acest tip! zise el, dar fata? Doar e și ea implicată, nu?

– Sper să mai fie.

– Ce vrei să spui? întrebă Easton, holbându-se. Să nu complicăm lucrurile. Sunt ele și așa destul de încâlcite. Nu-i cazul să mai inventăm și noi.

După vreo zece minute, sosi camionul-macara și duse Lincolnul la comisariatul central.

Easton și Travers stăteau lângă mașină, în timp ce trei detectivi începură s-o examineze sistematic pe dinăuntru.

Când deschiseră portbagajul, descoperiră cadavrul lui Alice.

Pe Travers nu-l surprinse. Fusese convins de la-nceput că pe Alice nu o vor găsi decât moartă.

Calvin se întoarse la pensiune după ora opt. Trebuse să stea cu experții de la San Francisco, care lucraseră până târziu; în fine, s-au hotărât să lase pe a doua zi încheierea expertizei.

Deschise ușor ușa de la intrare. Auzi zgomotul familiar al televizorului: comandantul Hardy și Miss Pearson nu renunțau la plăcerile lor soporifice.

Mâncase la restaurant, ceva ușor, cu experții și se simțea relaxat. Urcă fără zgomot, până la el în cameră, închise ușa, își scoase pardesiul, își desfăcu cravata și se cufundă într-un fotoliu.

Era fericit că rezistă atât de bine. Avusese o zi grea, dar o suportase bine. Se întreba unde ajunsese Easton cu ancheta.

În timpul interogatoriului, Calvin se lămurise repede că nu avea de ce să-și facă griji. Se aștepta la un adversar mult mai redutabil. Văzându-l pe bondocul de agent federal gras și chel, Calvin se liniștise și își recăpătase întreaga încredere. Dar își dăduse seama că, dacă Easton nu era eficace, Ken Travers, în schimb, era îndârjit. Flăcăul ăsta era inteligent, iute și ambițios. Trebuia să se ferească de el.

Calvin își aprinse o țigară. Apoi se ridică, deschise dulapul și luă o sticlă de whisky. Era goală. Se uită la ea o bucată bună de vreme, iar figura i se înăspri; ochii îi scânteiară; dimineată era aproape plină. Nu-i fu greu să ghicească cine o golise.

„Trebuie să dispară”, își spuse cu jumătate de voce. „N-o pot lăsa pe netrebnica, pe bețivana asta în viață. De ce să aștept? O să mă debarasez de ea astă seară. Cu whiskyul pe care l-a băut, toată lumea o să creadă că i-a fost rău și că s-a înecat. Îi fac de petrecanie în seara asta.”

Se ridică încet, traversă încăperea, deschise ușa ce dădea în camera lui Kit și intră.

Aceasta era întinsă pe pat. Avea pe ea doar o bluză de nailon albastră, care lăsa să i se vadă picioarele lungi și subțiri. Se ridică pentru a-l privi.

– Bună seara, domnule Asasin! zise ea. Mă mir că ai chef să mă vezi. Reușești să te suporti?

Închise ușa, se îndreptă spre capătul patului și o privi.

– Ce nu merge? reluă ea săgetându-l cu ochii ei căprui uluitor de strălucitori. Conștiința, dacă ai așa ceva?

– L-ai văzut pe Easton? întrebă Calvin cu o voce mieroasă.

– Da. Nu te încurcă deloc, nu-i așa? Nu-i decât un tâmpit grasan și depravat. Un obsedat: mă dezbrăca din priviri.

– Serios? spuse Calvin cu o mutră de dispreț. Sunt de acord că nu-i mare lucru de capul lui, dar poate că-și spunea că-i ușor să aibă o bețivană.

– Încotro bați? întrebă ea, cu figura-i brusc schimonosită de furie. Spune-mi ce te frământă și întinde-o!

– Am găsit o înlocuitoare pentru Alice, zise Calvin, îndreptându-se spre un fotoliu în care se așeză. M-am gândit că s-ar putea să te intereseze.

– De ce? întrebă ea, sprijinindu-se într-un cot. Ce truc infernal ai mai inventat?

– N-ai vorbit cu Iris azi? întrebă Calvin arborându-și zâmbetul cuceritor.

– Ce vrei să spui? întrebă ea, brusc neliniștită.

– A venit la bancă azi dimineață. E îngrijorată din cauza ta. Pretinde că o eviți.

Kit se așeză pe marginea patului. Din ochi îi ieșeau fulgere.

– Nu voi tolera ca tu să vorbești despre mine cu Iris, spuse ea cu o voce pițigăiată. Ai înțeles?

– N-o să ne poți împiedica. Începând de mâine, lucrează cu mine. Ea o va înlocui pe Alice.

Kit se uită la el speriată. Se albise ca varul.

– Nu! strigă ea violent. Orice, dar asta nu. Iris! Să lucreze cu un individ ca tine? Oh! nu! N-o să permit așa ceva.

– Serios? zise Calvin aprinzându-și o țigară. Nu prea cred. Vrea să lucreze la bancă. Cum o poți împiedica. De ce nu ar lucra cu viitorul ei tată vitreg?

– Nici nu poate fi vorba să stea închisă cu un nemernic ca tine! Văd prea bine răul pe care poți să i-l faci unei fete cu aerele tale mieroase.

– Haide! Nu fi ridicolă! spuse Calvin zâmbind. (Schimbă brusc tonul și o privi răutăcios.) Ascultă, bețivană idioată, tu nu înțelegi că e important să lucreze cu mine la bancă? Așa o să poată să-mi povestească ce pregătește iubitul ei. Nu-ți face iluzii în privința lui; e isteț și ar putea deveni periculos. Încă ceva. Pentru tine și pentru mine e important să fie ea și nu o alta care să lucreze la bancă. Dacă ar fi o altă fată, mi-ar fi mereu frică să nu descopere banii în lipsa mea. Nu cred ca cineva să dea de ei vreodată, dar de ce să riscăm. Dacă, Doamne ferește, Iris îi descoperă, presupun că nu-și va trimite mama pe scaunul electric.

– Prefer asta decât să o văd expusă bestialității tale, zise Kit, fulgerându-l cu privirea. Nu va lucra pentru tine, și cu asta am încheiat. Și acum, cară-te!

Calvin se uită la ea impasibil. Apoi, clătinând ușor din cap, se ridică și se duse în camera lui. O auzi pe Kit trăgând zăvorul la ușă în urma lui.

Stătu fără să se miște preț de zece minute. Fredona. Se ridică brusc, ascultă atent câteva secunde, apoi, neauzind nimic, înaintă ușor pe culoar până la baie. Intră și închise ușa. Nu avea broască. Examină fragilul zăvor, scoase briceagul din buzunar, se ghemui și desfăcu, pe jumătate, cele patru șuruburi. Apoi încercă să închidă ușa fără zgomot. Zăvorul ținea, dar slab. Împins cu putere, ceda.

Mulțumit, se întoarse în cameră. Se încuie, se duse apoi la dulap, de unde scoase o cutie plină cu mingi de golf. Băgă patru într-o șosetă, pe care o găsi într-un sertar.

O învârti: constituia o măciucă foarte eficace. Se așeză și așteptă. Era ora nouă și jumătate. Peste o oră, Kit se va duce să facă baie.

Derulă în minte planul pe care și-l făcuse pentru a se debarasa de ea. Era simplu și fără risc. Băuse. Când se va duce la baie, va forța ușa, o s-o lovească cu arma improvizată, apoi o va băga cu capul sub apă și o va ține așa până va muri. O să lase cadavrul în cadă; Flo îl va găsi a doua zi. Cum

zăvorul de-abia mai ține, toată lumea va crede că l-a scos Flo deschizând ușa.

Era simplu și fără risc, dar își spuse că n-ar strica să aibă un alibi în caz că intervine ceva neprevăzut. Își lăsă „arma” pe pat și coborî. Judecând după pocniturile de revolver de la televizor, Calvin conchise că bătrânii urmăreau spectacolul lor favorit: un film cu gangsteri.

Se apropie de ușa camerei întunecate.

– Scuzați-mă că vă întrerup, zise, merg la garaj. O mică reparație. Dacă sunt chemat la telefon, ați putea să mă anunțați?

Comandantul Hardy întoarse capul:

– Dar bineînțeles, dragul meu, spuse el. Sunt vești despre Alice?

– Nici una. Cum aflu ceva, vă spun, zise Calvin părăsind încăperea.

Se duse în garaj, își sumecă mânecile și desfăcu rapid bujiile de la motor. În timp ce lucra, fredona; figura i se asprise. Frecă bujiile cu șmirghel, le puse de-o parte și se furișă tiptil în casă. Urcă încet scara și ajunse în cameră. Era aproape de ora zece și jumătate. Filmul cu gangsteri, cu violențe și zgomot de împușcături, dura până la ora unsprezece. Chiar presupunând că Kit ar avea timp să strige, bătrânii tot n-ar auzi-o. Calvin înșfăcă șoseta și așteaptă.

Minutele se scurgeau. La zece și jumătate se temu ca nu cumva Kit să fie prea beată încât să nu poată merge să facă baie. Poate c-a adormit. Se ridică și se duse lângă ușa dintre cele două camere și ciuli urechile. Nu auzi nimic. Se gândi să încerce clanta, pentru a vedea dacă-i pus zăvorul, dar se temu să nu-i atragă atenția lui Kit.

Se întoarse la fotoliu și se așeză. Cu siguranță, va găsi alte ocazii, dar pericolul creștea cu fiecare zi.

Aprinse o țigară. Auzea vag televizorul la parter. Se uită la ceas. Un zgomot în camera alăturată îl făcu să se ridice. Ascultă; trecură două sau trei minute. Kit umbla prin cameră. Auzi ușa ei deschizându-se, pașii de pe culoar și apoi ușa de la baie închizându-se.

Un zâmbet sadic îi lumină fața. Deschise ușa, aruncă o privire pe culoar. Degetele-i groase strânsesă șoseta, zgomotul apei care curgea înăbușea tam-tamul televizorului. Așteaptă nemișcat. După un timp, care i se păru o eternitate, apa se opri. Înaintă pe culoar în vârful picioarelor. Ajunse la ușa de la baie și

se opri pentru a asculta. Auzi un zgomot de apă. Kit intrase desigur în cadă. Respira precipitat, iar inima-i bătea nebunește. Buzele i se strânseseră într-un rânjet; puse mâna pe clanță. Apăsă cât putu; o ploaie de împușcături izbucni la televizor; împinse brusc din toate puterile. Zăvorul căzu pe pardoseala de gresie și ușa se deschise. Se năpusti în baie.

Se opri brusc, cu mâna dreaptă crispată pe șosetă ridicată pe jumătate; inima-i bătea să-i spargă pieptul.

Kit era lipită de perete, la patru metri de el. Ținea, cu mâna stângă, un prosop din care se scurgea apa. Calvin înțelese imediat că se servise de el pentru a agita apa din cadă, pentru a-l face să creadă că se spală.

Cu mâna dreaptă, îndrepta spre el un revolver 38, a cărui țeavă îl viza. Purta tot bluza albastră de nailon; surâsu-i crispat și figura-i descompusă îl cutremură. Crezu că va fi doborât.

– Nu face pe imbecila, urlă el. Nu vei avea niciodată banii dacă tragi!

– Erau exact cuvintele care trebuiau spuse. Oribilul rânjet se estompă și ochii își pierdură imediat licărul de nebunie.

Se măsurară câțva timp. Revolverul era încă îndreptat spre el, dar știa că, pentru moment, pericolul trecuse.

– Da... zise ea, uitasem. Ești un măscărici dibaci. Ai scăpat de la moarte pronunțând exact cuvintele care trebuiau la momentul potrivit. Știi bine ce ai de făcut, hm? După ce te folosești de femei, te debarasezi de ele, dar de mine nu te vei debarasa!

Calvin se uita la revolverul pe care-l ținea în mână. Viziune care-l turba de furie. Arma aceea îi sfida forța, făcând-o inutilă și compensa lipsa de putere fizică a lui Kit. Calculă distanța care-i separa. Avea o șansă năpustindu-se asupra ei, dar nu era sigur că va putea s-o împiedice să tragă. În ciuda zgomotelor de la televizor, bătrânii ar auzi împușcătura.

– E o greșeală, zise el, străduindu-se să vorbească fără patimă. Mă sperii, Kit, cu băutura. Am acționat din instinct.

– Încearcă să nu se mai repete, răspunse ea, privindu-l drept în față. Te voi uide dacă va trebui. Deci, nu face pe tâmpitul.

– Mai încape vorbă? E o afacere încheiată.

– Îți închipui că nu pricepeam ce complotai? continuă ea. Nu ți-ai dat seama că era limpede ca lumina zilei? Eu te ajut să iei banii, apoi dispar ca Alice, iar tu păstrezi tot. Dar nu așa se va întâmpla, Dave. Știam că, mai devreme sau mai târziu, vei încerca să mă omori. Ți-am întins o cursă și te-ai prins în ea.

Nu ți-am băut whiskyul, am golit sticla în chiuvetă. Nu-s atât de bețivană pe cât crezi tu. Când am observat că deșurubezi zăvorul de la ușă, am înțeles că vei veni să mă omori. Ei bine, nu mă vei omorî. Nu ești atât de isteț pe cât crezi. Altceva, Iris nu va lucra pentru tine; nu te vei atinge de ea, ai înțeles?

– Să nu ne certăm, Kit, zise Calvin, care începuse să-și facă numărul de cuceritor șarmant. Ți-am explicat deja.

– O să fii surprins, îl întrerupse Kit. Până acum, tu ai luat toate inițiativele, dar din acest moment, eu comand, iar tu vei face ce-ți voi spune eu.

– Nu-i posibil, zise Calvin. Nu ești în stare să conduci această afacere. Ești alcoolică. Trebuie să-ți dai seama de asta. Eu trebuie să mă ocup de ea.

– Ai fi foarte mulțumit să mă știi moartă, nu-i așa? spuse lăsând încet revolverul în jos. Dar, nici vorbă să mor. În timp ce tu-ți exersai șiretenia pentru a realiza acest furt, nici eu n-am stat degeaba: mi-am luat măsuri de precauție. Dacă eu voi muri, Dave, tu nimerești drept pe scaunul electric. Ca să știi ce-am aranjat. (Puse revolverul pe capacul de la veceu.) Dacă tu crezi că blufez, fă-o. Cășăpește-mă și îneacă-mă. Vei vedea unde vei ajunge.

Calvin o privi atent; sudoarea i se prelingea șiroaie de-a lungul spinării. Inima-i bătea să-i plesnească, iar gura uscată i se umplu de fiere.

Se priviră un timp, apoi el ieși încet din baie. Ea lăsă revolverul acolo și îl urmă. El intră în camera lui; intră și ea după el și închise ușa.

Acum putea s-o omoare. Era fără apărare și pe jumătate beată. Strânse ciorapul între degetele-i groase. Un gest era de-ajuns și ea ar fi căzut moartă la picioarele lui. Cada era plină, nu trebuia decât...

Dar el intuit, văzându-i expresia batjocoritoare a feței, că îl domina. Cu un gest brusc de dispreț, aruncă șoseta plină cu mingi de golf în capătul celălalt al camerei.

Ea se sprijini cu spatele de ușă, își încrucișă brațele pe piept și izbucni deodată într-un râs dur, sec, lipsit de bucurie.

– Foarte bine, Dave, zise ea, iată-te, în sfârșit, puțin mai rezonabil. În timp ce tu erai la bancă, azi dimineață, am scris o scrisoare, o scrisoare lungă, foarte complicată. Mi-a luat aproape toată dimineața. În această scrisoare, explic ceea ce am făcut împreună, cum ai asasinat-o pe Alice și unde ai ascuns banii. Recunosc tot ce-am înfăptuit. Am depus această

scrisoare la un avocat – nu vei ști niciodată la care anume – și i-am cerut să o citească și să acționeze în consecință de-ndată ce mor. Cât eu voi trăi, Dave, vei trăi și tu. Dar dacă vei încerca să mă ucizi, mă vei urma în mormânt.

Calvin își trecu mâna prin păr. Se îndepărtă de ea; era turbat de furie.

– Așa că ne vom căsători, continuă Kit și vom pleca, după cum am decis. Apoi, îmi vei da partea mea. Dar începând de azi, mă vei asculta, Dave, ai înțeles?

În momentul lung de tăcere care urmă, și în cursul căruia se măsurară reciproc, auziră soneria telefonului. Calvin ieși pe culoar. Îi tremurau genunchii și un sentiment de spaimă și de mânie îi strângea inima.

Comandantul Hardy îl strigă din vestibul.

– Poliția vrea să vă vorbească, domnule Calvin, zise el.

Calvin coborî în fugă scările și luă receptorul.

Easton îl anunță că descoperiseră cadavrul lui Alice.

CAPITOLUL III

Calvin, la volanul mașinii sale, privea fix drumul luminat de faruri. Reflecta.

Șeriful Thomson îi explicase la telefon că dorea să-l vadă imediat la el în birou. Organiza ad-hoc o conferință și avea nevoie de el.

Era aproape ora unsprezece seara. Nu prea erau mașini pe stradă. Câteva picături de ploaie se izbiră de parbriz.

Calvin se gândea la Kit. Situația era periculoasă – dacă nu cumva a blufat – dar avea sentimentul penibil că spusese adevărul. Nu se mai putea atinge de ea. Numai că aici era ceva și mai grav; putea da peste ea o mașină, putea să se îmbolnăvească sau muri într-un accident, și atunci avocatul ar deschide scrisoarea și l-ar băga pe Calvin la închisoare. Trebuia să găsească mijlocul de a o convinge să recupereze acea scrisoare. Nu putea tolera ca viața lui să depindă de a ei.

Deodată, zări o semnalizare roșie în mijlocul drumului. Frână brusc și stopă în fața unei mașini de poliție oprită de-a curmezișul străzii.

Doi agenți se prezentară; în spatele lor, alți doi agenți cu revolvere.

Coborî geamul de la portieră, simțind cum i se usucă gura. Unul dintre agenți îndreptă lanterna spre el:

– Actele dumneavoastră de identitate? zise el scurt.

Calvin scoase portofelul și-i întinse documentul.

– Ce se întâmplă? întrebă el făcând eforturi să fie cât mai natural.

– Dar, e domnul Calvin! zise agentul zâmbind. Îl căutăm pe hoțul dumneavoastră. Oprim toate mașinile care intră în Pittsville sau care ies.

– Asta-i bună! zise Calvin, surprins, el a părăsit orașul de mai bine de patruzecișiopt de ore, nu?

– Nu toți sunt de această părere, răspunse agentul înapoindu-i lui Calvin actul. (Se dădu la o parte și salută.) În regulă, domnule Calvin, puteți trece.

Calvin își continuă drumul. Avea fața trasă și privirea pierdută. Ce-i făcea să creadă că hoțul nu părăsise orașul? Să fi făcut vreo greșală?

A doua surpriză o avu în fața sediului șerifului. Un Cadillac mare roșu cu negru, înmatriculat la San Francisco, era parcat în fața biroului. Mașina îi era foarte cunoscută. Ea aparținea lui Henry Marthy, patronul său, directorul general al Băncii federale și naționale. Ce făcea el acolo la ora aceea? Calvin scoase un oftat lung, apoi intră în biroul șerifului.

Marthy stătea de vorbă cu acesta. Travers, stând jos, vorbea la telefon.

În momentul când pătrunse în birou, Calvin îl auzi pe Travers:

– O Remington tip normal, 1959? Așa, perfect. Nimic deosebit? Literele „r” și „v”? Foarte bine. Mulțumesc.

Și închise.

Calvin, care păru că nu bagă de seamă, traversă încăperea și strânse mâna lui Marthy.

– Sunt fericit să vă văd aici, zise el cu zâmbetu-i fermecător. Ce întâmplare tristă! Sunt mulțumit că ne veniți în ajutor.

– Da, e trist, răspunse grav Marthy. Știți că Miss Craig a fost asasinată?

– Mi-a spus șeriful la telefon, răspunse Calvin. (Și, întorcându-se spre acesta, continuă.) Unde ați găsit-o?

– Am identificat mașina în parcare a gării din Downside. Miss Craig era în portbagaj, spuse șeriful consultându-și ceasul enorm de aur. Easton trebuie să sosească dintr-o clipă în alta. Ne va da mai multe detalii. Să stăm jos.

Se îndreptară spre masa mare și, când să se așeze, Easton dădu buzna în birou. Părea surescit, neliniștit. Fața-i de bleg era learcă de sudoare și își șterse mâna de turul pantalonilor, înainte de-a da mâna cu Marthy.

– Să ne așezăm, domnilor, zise el. Îmi închipui că doriți să știți ce s-a întâmplat.

Așteptă să se așeze Marthy, după care se așeză și el. Calvin se instalează în fața lui Marthy. Travers se așeză la capătul mesei, iar șeriful de cealaltă parte a lui Marthy.

– Ei bine! Nu încape nici o îndoială că femeia a fost asasinată, începu Easton. A fost sugrumată. Medicul legist îi situează decesul în jurul orelor două, în noaptea furtului. Iată cum văd eu lucrurile: tipul acela, Acres, a convins-o pe femeie să-l ajute să fure banii destinați salariilor. A pierdut ceva timp pentru asta. Știu că a întâlnit-o destul de des în cursul ultimelor trei săptămâni. A reușit s-o convingă. I-a trimis o scrisoare în ajunul furtului, pentru a-i reaminti să lase ușa din spate deschisă, apoi, după aducerea banilor și plecarea domnului Calvin și a lui Alice, a intrat, a scos toate becurile, astfel încât să blocheze semnalul de alarmă, după care a deschis seiful folosind cheia lui Alice și o copie pe care aceasta o făcuse după cheia lui Calvin.

– O clipă, întrerupsé Marthy. Explicați-mi și mie. Nu înțeleg cum au putut să-și procure cheia lui Calvin.

– Când Lamb a avut criza, Miss Craig s-a văzut în posesia celor două chei, timp de mai multe ore. În acel moment putea face o dublură după cheia lui Calvin pentru a i-o da apoi lui Acres.

– Dar Lamb a făcut criza de mai bine de șase săptămâni, zise Marthy. Să fi stat Acres pe-aici în toată perioada asta?

Calvin nu mișcă. Easton păru încurcat.

– Probabil, spuse el. Nu pretind că s-ar fi găsit prin preajmă, dar intrase în legătură cu Alice... Altfel, cum ar fi putut să obțină cea de-a doua cheie? Calvin mi-a spus că, odată intrat în posesia ei, cheia a rămas mereu asupra lui.

– Nu-i chiar foarte exact, zise Calvin puțin cam pripit. Cred că Alice a putut să și-o procure fără dificultate, după atacul lui Lamb. Firește, aveam încredere în ea. Păstram cheia în buzunarul de la haină. Când era cald și coboram să lucrez la subsol, lăsam haina în birou. Ar fi putut intra acolo fără probleme și să facă o copie.

Marthy se întoarse spre Calvin și-l privi cu un aer ostil.

– Dar, pentru a lucra la subsol, aveți nevoie tocmai de cheia care deschide ușa de la camera blindată, nu?

Calvin își frecă maxilarul. Reflectă cu toată viteza. Reuși să-și păstreze o figură impasibilă.

„Ce dracu' povestești, imbecilule“, își spuse el. „Fii atent ce spui! Încă o gafă ca asta și te-ai ras.“

– Când salariile nu sunt în camera blindată, domnule, spuse el, lăsam ușa de la subsol deschisă.

Urmă o tăcere, apoi Marthy reluă întorcându-se spre Easton.

– Vă rog, continuați...

Calvin își luă o țigară, o aprinse și trase fumul încet, în piept.

– Acres stabilise să se întâlnească cu Alice după furt, continuă Easton. Ea credea că o să plece împreună, dar Acres avea alte planuri. A procedat în așa fel ca, la stația de benzină, să se creadă că merg la San Francisco; a dus-o într-un loc ferit pentru a o strângula. A băgat-o după aceea în portbagajul mașinii, pe care a lăsat-o apoi la gară, după care a dispărut cu banii. Acum pare aproape sigur că nu a părăsit regiunea.

Fotoliul gemu sub greutatea lui Calvin, care se lăsase pe spate.

– Ce vă face să credeți asta? întrebă Marthy pe un ton sec și precis.

Un fulger trecu prin stomacul lui Easton. Se strâmbă de durere și își schimbă poziția.

– Toate informațiile de până acum ne duc la concluzia că Acres e un băiat de prin aceste locuri. Am avut noroc. La Downside e un azil de alienați mintal. În noaptea furtului, unul dintre bolnavi a fugit într-o mașină furată. A fugit cam pe la ora când Acres se ducea la Downside, după comiterea furtului. Poliția fiind alertată, toate mașinile care ieșeau din Pittsville și din Downside au fost controlate. Știm că nimeni nu a părăsit Downside fără o verificare a identității. Barajele au funcționat atât de bine, încât nebunul în chestiune a fost prins în mai puțin de o jumătate de oră. S-a întâmplat ca în noaptea aceea să circule puține mașini și toate persoanele chestionate de către poliție erau cunoscute. Erau toți oameni din partea locului. Nici un străin. Suntem aproape siguri că Acres nu a trecut prin rețeaua de baraje; deci, el se ascunde fie în Downside, fie în Pittsville.

Calvin își simți gura uscată. Privea pierdut la partea incandescentă a țigării și își dădu seama că inima îi bate foarte tare, atât de tare încât se întrebă dacă Travers, care stătea lângă el, n-o auzea.

– De ce credeți că-i cineva din zonă? întrebă Marthy.

– Avem mai multe argumente în acest sens, răspunse Travers. Principalul e că în Downside și Pittsville, care sunt orașe mici, străinii sunt repede remarcați. Ne-am petrecut toată ziua și jumătate din noapte comunicând la radio și la televiziune semnalmente lui Acres. Nimeni nu s-a prezentat pentru a

spune că-l găzduise sau măcar că l-ar fi văzut pe acest om, cu excepția celui care i-a vândut mașina și a pompistului de la benzinărie. Nici un hotel, nici o pensiune de familie nu au primit străini. Toți călătorii care au tras la hotel aveau acte în regulă. Credem că mustața și favoriții negri sunt o deghizare. Individul și-i puneă doar pentru a-l personifica pe așa-zisul Acres pe care doamna Loring, comandantul Hardy și Miss Pearson l-au văzut. Când și-i scotea, redevenea domnul Cutare, locuitor din Downside sau din Pittsville. Știm că scrisoarea pe care i-a trimis-o lui Alice a fost bătută la o mașină Remington de serie. Deci, nu era una portabilă. Sau a împrumutat-o, ceea ce nu-i deloc probabil, sau îi aparține. În fine, a cumpărat o mașină la Downside. Un străin nu și-ar fi asumat un asemenea risc.

Calvin își privea mâinile. La lumina lămpii, puful blond îi lucea de transpirație. Bătuse acea scrisoare afurisită la mașina de scris de la bancă. Își aminti că, intrând, îl auzise pe Travers întrebând dacă acea mașină avea semne particulare; apoi vorbise de „r” și de „v”.

– În acest moment, continuă Travers, localizăm toate mașinile Remington din Pittsville și din Downside. Avem lista furnizorilor. Ne propunem să verificăm fiecare mașină. Ne va lua ceva timp, dar după ce vom depista mașina, nu vom fi departe de domnul Acres.

– Credeți, deci, că hoțul se mai află încă în zonă, cu banii? întrebă Marthy.

– Da, răspunse șeriful Thomson. L-am prins în capcană și vom face în așa fel încât să nu ne scape. Vom menține barajele de poliție, care vor examina toate mașinile. Am pus oameni la gară și la poștă pentru controlul bagajelor și al coletelor. E un volum mare de muncă, dar vom reuși. După părerea mea, nu văd cum ar putea scoate banii. Mai devreme sau mai târziu, tot îl vom prinde, doar că o să ne ia mult timp.

– Dispun de ceva care cu siguranță o să vă încurajeze, făcu Marthy. Directorii noștri au hotărât să ofere o recompensă celui care-l va aresta pe hoț. E, de altfel, ceva obișnuit din partea băncilor, dar pentru că victima e una din angajatele noastre, oferim o primă mult mai mare. Persoana – și asta nu-i exclude pe polițiști – ce va furniza informații care să ducă la arestarea sau inculparea hoțului, va primi de la bancă o sumă de șaiszeci de mii de dolari. V-aș fi foarte îndatorat dacă ați difuza pe o arie cât mai întinsă această știre.

Travers oftă adânc. Ghici reacția lui Easton. Acesta se holbă la Marthy, de parcă nu-i venea să-și creadă urechilor. Șaizeci de mii de dolari! Easton și Travers se gândeau câte ar putea face cu atâți bani. Easton își zicea că ar putea divorța și s-ar putea căsători cu Mavis Hart. S-ar pensiona și ar cumpăra o vilă, undeva. Mavis ar avea grijă de oasele lui bătrâne.

Travers își spunea că aceasta era, în sfârșit, ocazia mult visată de-a dispune de o sumă mare, care i-ar permite să-i ofere lui Iris o casă frumoasă, să părăsească Pittsville și să devină coproprietarul fermei de vizoni despre care-i vorbea Max în toate scrisorile.

Travers, acaparât de ideea câștigării recompensei, își dădu brusc seama că, alături de el, Calvin fredona în surdina.

Floyd Dix, gerantul „Palace”-ului din Downside, aruncă o privire la ceas. Era trecut de miezul nopții. Grohăi de satisfacție și-și părăsi fotoliul. Traversă biroul mic și ieși în hol.

Era ora închiderii. Filmul începuse cu douăzeci de minute mai devreme. Nu mai era cazul să aștepte și alți spectatori.

Dix, un bărbat masiv, între două vârste, era gerantul acestui cinematograful de peste cincisprezece ani. Era singurul cinematograful din oraș unde rula filme și la miezul nopții. Se întreba dacă nu va proceda și el precum concurenții lui, care închideau casa la zece și jumătate. Cu televiziunea și celelalte distracții, la ultima reprezentație era puțină lume.

La intrarea în hol, în ghereta de sticlă, Iris își făcea casa. Văzu bărbatul mătăhălos îndreptându-se spre ea și zâmbindu-i. Îl iubea pe Dix. Trecuseră doi ani de când lucra la el. Era ca un părinte. Se înțelegea bine cu el.

– Încasări bune astă seară? întrebă el.

– Nu grozave, răspunse Iris. Cu zece dolari mai puțin decât aseară.

– Eh, asta e, zise el, ridicând din umeri. Știi, mai că mă bate gândul să suprim ultima reprezentație.

– Am putea închide la zece și jumătate. Apropo, aș vrea să vă vorbesc, domnule Dix. Cred că va trebui să-mi iau la revedere de la dumneavoastră astă seară. Mi s-a oferit un post interesant, începând de mâine dimineață, la banca din Pittsville.

Dix își frecă nasul uitându-se la strada slab luminată. Începea să plouă. Această veste nu-l surprindea. Îl surprindea mai degrabă faptul că Iris a stat atât de mult la el.

– Ei bine, puștiule, nu eu te voi împiedica. Mă bucur să aflu că ai găsit ceva. La banca națională și federală, hm? Banca de unde s-au furat salariile. Îi iei locul secretarei care a fost asasinată?

– Da, zise Iris, puțin șocată de maniera în care se exprimase.

– E un patron nou... Dave Calvin, așa-i? continuă Dix. O să se căsătorească cu mama ta... adevărat?

– Da.

– Ei bine, făcu el zâmbindu-i prietenos, rămâne în familie. Deci, de mâine. Nu mi-ai lăsat prea mult timp la dispoziție...

– Îmi pare păru, domnule Dix, dar domnul Calvin nu are pe nimeni, răspunse Iris uitându-se îngrijorată la bătrân. M-am gândit că v-ați putea descurca singur, nu-i chiar atât de mult de lucru.

– Desigur, o să mă descurc. O să meargă. O să iau pe cineva săptămâna viitoare, dacă nu renunț la ultimul spectacol.

Luă punga de hârtie care conținea încasările din acea seară.

– Nu-i cine știe ce...

Iris coborî de pe taburet, trecu pe lângă Dix și făcu câțiva pași în hol.

– Și ce părere are prietenul tău Ken despre treaba asta cu banca? întrebă Dix îndreptându-se spre biroul lui.

– Nu știe încă. S-a întâmplat atât de repede că nu am avut timp să-i spun.

– N-o să fie gelos văzându-te lucrând cu un bărbat atât de chipeș?

– Bineînțeles că nu, răspunse Iris.

Dar, în adâncul ei, simți o oarecare neliniște. Dacă Ken va avea obiecții? Își aminti de conversația pe care o avuseseră. Îi spusese: *Trebuie să fie dat naibii cu femeile. dar tu nu-l vezi deloc, nu-i așa?*

Se întrebă deodată cum va reacționa Ken aflând că-și va petrece opt ore pe zi cu Calvin.

– Dar nu vreau să te fac să pierzi autobuzul, reluă Dix. În noaptea asta o să fie vreme urâtă. (Luă câteva bancnote din sertar, le numără și le puse pe birou.) Iată-ne chit, puștiule. Îmi pare tare rău că te pierd. Să nu mă uiți, promiți? Mai treci pe-aici cu Ken când ai un minut liber.

Iris luă banii, se aplecă peste birou și-l sărută pe bătrân pe obraz.

– N-o să vă uit. . . Îmi pare rău.

Zece minute mai târziu, după ce-și puse pălăria și-și trase pe ea pardesiul, părăsi cinematograful, acum în întuneric, și se îndreptă spre stația de autobuz. Ploua cu găleata și, strângându-și capul între umeri, înfruntă averea.

– Hei! Iris! strigă o voce familiară.

Se opri și-l zări pe Ken Travers la portiera mașinii făcându-i semn. Alergă spre el, în timp ce el deschidea portiera.

– Doamne, Ken! spuse ea urcând. Ce faci aici? Ce surpriză!

Se sărutară. Își dădu imediat seama că era nervos; se desprinsese pentru a-l privi în față:

– Ce se întâmplă? Kit?

– Nu. Totul e bine, zise el cuprinzând-o cu brațele. Trebuia să te văd, iubito. Am scăpat pentru o clipă. Șeriful și Easton sunt încă la birou, dar trebuie să mă întorc peste o oră. (O privi cu ardoare.) A apărut ceva nou... o veste bună pentru noi doi.

– Ce anume? Și eu am o veste bună. Sunt fericită că ai venit. Voiam să-ți vorbesc.

– Te ascult.

– Nu, spune-mi tu mai întâi.

– Banca oferă o primă celui care-l va găsi pe hoț, spuse Ken. Șaizeci de mii de dolari, și sunt aproape sigur că-i voi câștiga!

– Oh! Ken! făcu Iris, cu respirația tăiată. Crezi cu adevărat c-o să-i câștigi?

– Da, spuse el strângând-o la piept. Dacă aș avea banii ăștia, mama ta nu s-ar mai opune căsătoriei noastre. Tot ce-mi reproșează este că nu am bani. Asta-i, nu-i așa?

– Nu-ți reproșează nimic. Pur și simplu a avut o existență chinuită și nu vrea să mă vadă trudind ca ea. Bineînțeles, dacă am avea acești bani, Kit ar fi nebună de bucurie. De asta sunt sigură!

– Asta mă gândeam și eu, zise Travers privind ploaia care inunda parbrizul. Îți amintești de Max Heldon? Colegul meu de școală, care are o crescătorie de vizoni la Westfields? Ți-am povestit că voia să mă ia asociat, dar nu aveam bani, îți amintești? Ei bine, mi-a scris săptămâna trecută. Crescătorii merge bine și caută încă un asociat care să pună douăzeci de mii de dolari ca s-o mărească. N-ar fi chiar atât de rău să merg să lucrez cu el. Cu patruzeci de mii de dolari care ne-ar rămâne, ne-am putea construi o casuță frumoasă, am mobila-o după gustul nostru... Ți-ar place să crești niște vizoni drăguți?

Iris închise ochii, apoi îi deschise și oftă a ușurare.

– Nespuse de mult, zise Iris. Dar ce te face să crezi că vei lua tu prima? Știi... Mai sunt șeriful și Easton. Vor vrea s-o împarți cu ei.

– Directorul băncii a spus că prima o va lua cel care va da informațiile susceptibile de a-l aresta și inculpa pe asasin. Sunt aproape sigur că știu cine a omorât-o pe Alice, cu toate că nu am încă nici o probă. Nici Easton, nici șeriful n-au ghicit, ceea ce-mi dă un avans bun. Dacă lucrez repede și aduc dovada, voi avea dreptul la cei șaiszeci de mii de dolari.

– Știi cine e asasinul lui Alice? Întrebă Iris mirată. Știi într-adevăr unde se ascunde Acres?

– Acres nu există. El n-a existat niciodată, răspunse Travers liniștit. E o deghizare realizată cu niște favoriți și o mustață. S-a arătat astfel câtorva persoane, a luat banii, a asasinat-o pe Alice, apoi și-a dezlipit mustața și favoriții, reluându-și identitatea de cetățean onorabil.

– Vrei să spui că e cineva din Pittsville?

– Din Pittsville sau din Downside.

– Și tu știi cine e?

– Așa cred. Nu pot încă dovedi, dar voi reuși.

– Cine e? Cineva pe care-l cunosc?

Travers ezită.

– O să fii surprinsă, iubita mea, spuse el. Va trebui s-o dovedesc, dar sunt sigur că am dreptate. (Se opri, apoi continuă:) E Calvin.

Iris se uită la el neîncrezătoare.

– Domnul Calvin? Crezi că el a omorât-o pe Alice? Dar ce-ți veni, Ken? Cum poți spune așa ceva?

– Știu că-i greu de crezut, zise Travers. Dar după ce cunoști toate faptele și le analizezi, e singura soluție posibilă a misterului cu Johnny Acres.

– Dar cum poți spune așa ceva, Ken! Kit e îndrăgostită de el... urmează să se căsătorească. E imposibil!

– N-am uitat de mama ta. E unul din motivele pentru care am venit aici astă seară; aș vrea să vorbesc despre asta cu tine. N-ar consimți să se mărite cu un asasin, nu? E preferabil să știe înainte de-a fi prea târziu.

– Nu te cred! Sunt numai presupuneri. Tu însuți spui că nu ai dovezi!

– Știu. Nu am încă. Mi-am dat seama că e Calvin, acum o oră. Dar voi găsi și dovezile, sunt sigur. Ascultă, o să-ți explic de ce sunt convins că e el.

– Refuz să te ascult, zise Iris, indignarea făcând-o să tremure. Sunt sigură că te înșeli.

– Cum poți fi sigură înainte de-a asculta ceea ce am să-ți spun? reluă Travers fără să se lase impresionat. Ascultă. Sunt mai bine de cinci ani de când banii pentru salarii se depun la bancă și nu s-a întâmplat nimic. Sosește Calvin. Șase săptămâni după aceea, banii dispăr.

– Dar asta nu înseamnă nimic. Puteau să dispară tot așa de bine și în timpul domnului Lamb.

– Poate. Numai că nu s-a întâmplat așa. Sunt convins că, de la sosire, Calvin era hotărât să fure acești bani. Dar, dacă aceștia ar dispărea, doar două persoane ar fi suspectate: Alice și el. Trebuia operat din interior. Cineva din afară nu ar fi știut să blocheze sistemul de alarmă, nici să-și procure cheile de la camera blindată. E destul de isteț ca să-și fi dat seama. A hotărât să arunce bănuielile asupra lui Alice. În primele trei săptămâni, i-a făcut curte. Se pricepe la femei. I se citește pe mutră. Pe Alice nimeni n-a băgat-o vreodată în seamă. Dar Calvin se poartă frumos și, nu-i trebuie mult, Alice îi cade în brațe.

– Te înșeli! protestă Iris izbindu-și genunchii cu pumnii. Știu că te înșeli! Alice n-ar fi... niciodată...

– Știu... știu... Am spus exact același lucru când Easton a emis ideea că Alice se îndrăgostise de Acres. Știam că nu ține. Dar Calvin a avut trei săptămâni, cîte opt ore pe zi, ca s-o convingă. Și, bineînțeles, propunându-și s-o facă... a reușit!

Iris ezită, apoi își dădu seama că raționamentul stătea în picioare, dar se gândea la Kit:

– Nu cred un cuvânt! zise ea.

– Perfect. Dar lasă-mă să termin. Să presupunem că am dreptate și că Alice s-a îndrăgostit de el. Restul nu mai era decât o joacă de copii. Tocmai își anunțase logodna cu mama ta. Îi mărturisește atunci lui Alice că s-a înșelat; că pe ea o iubește și nu pe mama ta, dar logodna-i oficială. Trebuie să ia măsuri. Nu vrea să fie urmărit pentru încălcarea de promisiune de căsătorie. În acest domeniu, pe Alice puteai s-o faci să creadă orice. De bună seamă că s-a simțit flatată fiind preferată mamei tale și a vrut să-și protejeze reputația profesională. I-a sugerat ideea furtului salariilor și apoi să fugă cu ea. Știu, Alice nu era ușor de convins dar, cum-necum, a reușit. Pentru a putea ieși cu ea fără să stârnească bârfa, a adoptat deghizarea în Johnny Acres.. În orice caz, e ceea ce i-a povestit lui Alice

și, cum era o găsculiță romantică, l-a crezut. Și-a închipuit că e cu adevărat îndrăgostit de ea și că dacă mai făcea și efortul de-a se deghiza, era ca să mai petreacă împreună câteva clipe după orele de serviciu. Îi luase nițel mințile; o amuza să se furișeze din pensiune pentru a-l întâlni, decât să buchisească pentru examen; pe Calvin îl preocupa un singur gând: să facă să existe Acres. A vrut să-i atribuie lui Alice furtul și hotărâse s-o elimine imediat după ce intra în posesia banilor.

– Taci! exclamă Iris întorcându-se. Știi la fel de bine ca și mine că povestea asta nu stă în picioare! Nu poți dovedi nici una din presupunerile tale! Ce-i cu tine, Ken? Cum poți spune asemenea orori?

– Oh! știu că pare trasă de păr. Dar să ne întoarcem la acel misterios John Acres. Nu-s decât cinci oameni care l-au văzut. Nimeni n-a declarat că l-ar fi găzduit în cele trei săptămâni cât a purtat-o pe Alice. Unde locuia? Dacă-i vorba de Calvin, știm, dar dacă nu-i Calvin, atunci unde se ascundea? E vorba de un bărbat înalt și puternic, cum e Calvin. Purta favoriți și mustață. Calvin e ras, dar nu-i greu să-ți aplici o mustață și niște favoriți alși. (Cum Iris voia să-l întrerupă, ridică mâna.) Așteaptă! Ajung la indiciul care m-a alertat. Tipul care i-a vândut mașina lui Acres a povestit că acesta avea detestabilul obicei de a redona... sunt propriile lui cuvinte. Un fel de tic inconștient de care cel care-i afectat nu-și dă seama. Ei bine, Calvin are exact ăst tic: fredonează printre dinți. Ce zici de asta?

Iris era să protesteze, dar renunță.

– Ascultă, reluă Travers, nu am dovezi, dar am o bănuială; Jaston și șeriful nu au nici una. Mă gândesc la tine, la mine și la primă. Acres i-a trimis lui Alice o scrisoare bătută la mașină. La o mașină Remington normală, dar la care sar literele „r” și „v”. Vreau să știu dacă există la bancă o astfel de mașină. Eu cred că da. În plus, vreau să știu dacă directorul acestei bănci are un ardesiu bej cu martingală. Dacă așa stau lucrurile, atunci cred că voi avea destule probe pentru a determina arestarea lui. Apoi, e problema banilor. Unde sunt? l-a ascuns cu siguranță undeva. Nu i-a putut scoate din oraș. E obligat să-i păstreze... dar unde?

– Tot nu reușesc să te cred, zise Iris. (Dar Travers își dădu seama că-i derutată.) E mai bine să-ți spun, Ken. Îi iau locul lui Alice. Măine voi începe lucrul.

Travers săltă pe scaun și o privi cu ochi uluiți.

– Ah! Nu! Nici vorbă de așa ceva. Nu vei lucra cu Calvin, pentru nimic în lume... (Se opri brusc, citind mânia de pe chipul ei. Apoi reluă, încercând să se calmeze.) Și Dix? Pleci de la cinematograful?

– Da... Domnul Calvin mi-a cerut colaborarea. Voi câștiga mai mult. Deci, am acceptat.

– Dar, draga mea, după tot ce ți-am spus, nu cred că mai vrei să lucrezi pentru el, totuși!

– Să plecăm! Nimic din ce mi-ai spus nu m-a convins. O să lucrez cu Dave Calvin, asta-i tot.

Travers reflectă. O cunoștea bine pe Iris și știa că, dacă el va insista, ea nu va ceda.

– Foarte bine, spuse el. Lucrează cu el. Dar când vei intra la bancă, mâine dimineață, uită-te la mașina de scris. Dacă e Remington obișnuit, îți vei da seama că ceea ce ți-am spus nu-i chiar o tâmpenie. O să lucrezi cu siguranță pe acea mașină. Uită-te dacă „r” și „v” sar. Numai atât îți cer. Uită-te la mașină și dacă nu-i Remington, o să admit că bat câmpii.

– De acord, zise Iris. O s-o fac, dar sunt convinsă că Dave Calvin nu are nimic de-a face cu furtul, chiar dacă la bancă este o mașină de scris Remington.

Travers ridică din umeri. Conducea repede. Era puțin deprimat, dar rămase convins că avea dreptate. Nu deschiseră gura tot drumul. Travers opri în fața pensiunii. Era ora unu și jumătate.

– Bună seara, Ken, spuse Iris sec schițând că vrea să coboare din mașină.

Travers îi petrecu brațul pe după mijloc și o trase spre el.

– Să nu ne certăm, iubita mea, spuse el. Poate că mă înșel, dar dacă am dreptate, n-o să te superi pe mine, nu-i așa?

– Mă gândesc la Kit, zise Iris. Oh! Ken, chiar dacă ai dreptate... dar sper că nu! Nu m-aș bucura de banii aceia, Kit ar fi prea nefericită... Dar sunt sigură că te înșeli.

Travers o sărută. Iris se desprinse, coborî din mașină și alergă pe aleea care ducea la pensiune.

Se opri la ușa de la intrare, așteptă să plece Travers, deschise ușa și pătrunse în vestibulul întunecat. Urcă fără zgomot. Fu surprinsă văzând lumină pe sub ușa de la camera ei. Apăsă pe clanță și intră.

Kit fuma, stând într-un fotoliu. Era foarte palidă, iar ochii ei căprui aveau o strălucire bizară. Iris se opri în prag și o privi.

– Doamne, Kit, de ce nu te-ai culcat?

– Voiam să-ți vorbesc, zise Kit. Intră și închide ușa.

Iris o ascultă și se duse să se așeze pe pat.

– Dave m-a anunțat c-o să lucrezi la bancă, zise Kit. De ce nu mi-ai spus?

Tonul rece și ostil o surprinse pe Iris.

– Nu erai aici când m-a întrebat. M-am gândit că vorbise cu tine. De ce? Nu ești de acord?

– Da, nu sunt de acord. Ești doar un copil. Nu vreau să te știu expusă învârtelilor lui Dave.

Iris simți că se înroșește.

– Nu înțeleg ce vrei să spui.

– Serios? zise Kit cu o privire care o sperie pe fată. Ei bine, o să-ți explic! O să mă mărit cu el. Am de două ori vârsta ta. Ești de departe mult mai frumoasă. Cu cât o să-l vezi mai rar, cu atât mai bine pentru mine.

– Kit! exclamă Iris ridicându-se. Nu mai știi ce spui!

– Vrei să spui că am băut? Întrebă Kit cu un surâs amar. Da, am băut. (Își trecu mâinile peste față.) Nu vei lucra cu Dave, ai înțeles? Îți interzic.

Tăcură un timp, apoi Iris spuse liniștit, dar ferm:

– Îmi pare rău, dar o să lucrez. Am stabilit deja. E un post bun, iar eu am nevoie de bani. Sunt sigură că nu știi ce spui. Te rog, du-te și te culcă.

Kit rămase nemișcată. Tâmpilele-i zvâcneau. Avea senzația că creierul i se înmuiase. Regreta acum că băuse un pahar în plus.

– Kit, e târziu. Te rog, du-te să te culci.

Kit de-abia fu în stare să se ridice.

– Prea bine, dacă ți-ai pierdut mințile, spuse ea năclăit. Du-te și lucrează cu el, dacă asta vrei. Dar să nu spui mai târziu că nu te-am prevenit. Mi-e indiferent... Puțin îmi pasă de ce ni se va putea întâmpla, ție și mie.

Iris se clătinându-se.

Iris o auzi pe mama ei împleticindu-se pe scară. Simți un fior de gheață pe șira spinării; începu, fără voia ei, să tremure.

CAPITOLUL IV

A doua zi dimineață, puțin după ora șase, Kit se trezi în suspine. Cineva bătea ușor la ușă.

Se ridică pe pat. Își simțea capul greu și pleoapele îi ardeau. Se uită la ceasul deșteptător și întrebă:

– Cine-i acolo?

– Dave! Deschide! Trebuie să-ți vorbesc, spuse Calvin șoptit. (Dar tonul îngrijorat o alarmă.)

Dădu cuvertura la o parte, apucă un halat în timp ce traversa camera și îl trase pe ea. Deschise ușa.

Calvin, cu fața întunecată, privirea sinistră, intră și închise ușa.

– Ce se-ntâmplă? întrebă ea, îndepărtându-se de el. (Luă un pieptene de pe măsuta de toaletă și începu să-și aranjeze părul.) Ce e?

– Am încercat să-ți vorbesc aseară, mormăi el, dar erai atât de beată că n-ai auzit bătăile în ușă.

– Ce se-ntâmplă? repetă ea.

Se privi în oglindă, observă cearcănele de sub ochi și fața-i trasă. Se strâmbă și se întoarce.

– Necazuri, zise el. (Apoi, după un moment de tăcere.) Ai o mașină de scris?

Îl privi mirată. Simțea cum o apucă durerea de cap.

– O mașină de scris? Da... de ce?

– Unde-i?

Arătă spre o mașină portativă care se afla lângă perete. Calvin o luă, o puse pe pat și dădu la o parte capacul. Era o mașină veche Smith-Corona.

– E bună?

– Da... Ce mai e și povestea asta?

– Am scris afurisita aia de scrisoare către Alice pe mașina de la bancă. Poliția a descoperit că a fost scrisă pe o mașină Remington standard, la care unele litere sar. Dacă vor găsi mașina, am încurcat-o.

Kit se ridică, cu ochii cât cepele.

– Tu și planurile tale superbe! spuse cu voce pițigăiată. Ce-o să faci acum?

– Nu vorbi așa tare. O să mă debarasez de Remington și o iau pe asta, zise el arătând mașina portativă. Dacă o să mă întrebe, o să spun că am găsit-o la bancă. Lamb e în agonie, așa că n-o să-l întrebe. Alice nici ea nu va putea să mă contrazică.

– Cum vei scăpa de Remington?

– O voi ascunde la subsol.

Kit își reveni puțin.

– Ia, atunci, portativa și du-te!

– Mai e ceva. Scrisoarea pe care ai trimis-o avocatului... Trebuie s-o recuperezi. Am impresia că nu ești conștientă de situația mizerabilă în care m-aș găsi dacă ți se întâmplă ceva, spuse Calvin încercând să vorbească pe un ton calm. Așa cum bei, poți muri subit și ce-o să fac?

Kit îi zâmbi cu dispreț.

– Aseară ai încercat să mă asasinezi... îți amintești? Puțin îmi pasă ce-o să ți se întâmple. Hai, cară-te!

– Vreau scrisoarea aceea.

– N-o s-o ai.

Se înfruntară din priviri, tremurând de furie, apoi Calvin, simțind că nu va reuși s-o oblige să-i dea scrisoarea, ridică din umeri. Va trebui să găsească ceva să-i forțeze mâna. Erau lucruri mai importante de făcut.

– Știi că Iris lucrează pentru mine? zise el. Erai așa de beată aseară că mă întreb dacă-ți mai amintești.

– Îmi amintesc, zise Kit aruncându-i o privire ciudată. Am încercat să o împiedic, dar fără succes. Te previn însă! Dacă te atingi de ea, te omor. E ultimul meu avertisment.

Privirea otrăvită ce i-o aruncă îl neliniști. Își aminti de revolver.

– De unde ai luat revolverul? o întrebă privind-o atent.

– Era al soțului meu, zise ea. M-a învățat și cum să-l folosesc. Trag bine, Dave... Nu uita asta.

Cu un gest hotărât, mătură amenințarea.

– Dă-mi revolverul. În starea în care ești, e periculos. Hai... dă-mi-l.

Se uită la el disprețuitor.

– Nu vei găsi în vecii vecilor locul unde l-am pus. Da' mai du-te dracului!

– Cred că am fost nebun de m-am asociat cu tine, zise el exasperat. (Se stăpâni cu greu să nu-i sară de gât și s-o sugrume.)

– Serios? râse ea. În orice caz, iată-te legat de mine. Și când ne-om căsători! Ce cuplu minunat o să formăm! Abia aștept să ies din văgăuna asta și să trăiesc pe picior mare.

– O să fii o norocoasă dacă vreodată o să poți să pipăi banii ăștia. Scotocesc orașul prin toate ungherele. Până și bagajele și coletele sunt verificate. S-ar putea să trebuiască să așteptăm mult mai mult decât credeam pentru a recupera banii.

– Eu vreau banii acum, zise Kit aplecându-se spre el amenințător. Nu mă pot descurca nici până la sfârșitul săptămânii! Vreau cei trei sute de dolari pe care ți i-am împrumutat.

– Dar ce crezi că am făcut cu ei? Am cumpărat mașina...

– Atunci ia de la bancă. Am nevoie! Ia-i din salarii!

– Nu mai bea atâta și o să-ți ajungă, spuse Calvin.

Apoi, luând mașina portativă, se duse în camera lui.

Stătu câteva clipe și se uită pe fereastră. Nu dormise bine. Se simțea obosit și capu-i era greu. Nu mergea așa cum sperase el. Dar era mulțumit că participase la întrunirea din seara zilei precedente. Dacă nu ar fi aflat întâmplarea cu mașina de scris, ar fi pus-o de mămăligă! Își lipi fruntea fierbinte de geam. Trebuia să fie cu ochii-n patru, ca nimeni să nu-l observe ducând mașina la bancă. Trebuia să fie atent la fiecare gest pe care-l făcea. La cea mai mică greșeală, polițiștii l-ar înhăța.

Se întoarse de la fereastră, deschise dulapul de unde-și scoase geanta. Băgă în ea portativa și peste ea puse un costum. Se uită la ceas; era ora șapte fără un sfert. Trebuia să ajungă la bancă înaintea celorlalți, ca să poată duce mașina de scris Remington la subsol. O s-o ascundă într-una din lădițe.

Își luă bagajul și coborî la bucătărie. Își prepară o ceașcă de cafea și se duse s-o bea în saloan. Casa era dominată de o tăcere stranie. Se așeză, aprinse o țigară și-și bău cafeaua. Se gândea la viitor. Erau, cu siguranță, multe pericole în perspectivă. Inventarea lui Johnny Acres se dovedise a nu fi

fost o idee nemaipomenită. Vor bănuia, oare, până la urmă, că el încarnase personajul? N-o să le fie ușor. Era greu de depistat, dar ajunseseră la concluzia că Acres e cineva din partea locului, ceea ce-l pune în mare încurcătură. Ar trebui dirijați spre o altă pistă, dar cum? Se gândi la Iris, care dormea la etaj. S-ar putea, eventual, servi de ea. Se va gândi la asta mai târziu. Prima oferită de bancă îl pune în și mai mare pericol. Surprinsese expresia lui Travers când Marthy anunțase suma. Calvin bănuia ce gândea Travers. Șaizeci de mii de dolari i-ar permite să iasă din mediocritate. S-ar putea căsători cu Iris și pleca departe de Pittsville. Calvin se felicită acum de-a o avea pe Kit drept complice. Dacă Travers devenea periculos, s-ar putea ascunde în spatele ei. Travers n-ar consimți niciodată să-și trimită viitoarea soacră pe scaunul electric. În privința șerifului și a lui Easton, putea sta liniștit. Dacă ar trebui să joace cu cărțile pe față, l-ar putea ademini pe Travers. Gândul acesta îi dădu din nou încredere. Va trebui să fie foarte atent; dacă lucrurile se precipită însă, îl poate frâna oricând pe Travers.

Auzi zgomot la bucătărie. Se ridică și ieși pe culoar. Sosise Flo.

– Miss Iris o să lucreze la bancă, Flo, zise el sosind în pragul bucătăriei. Când o să coboare, v-aș ruga să-i spuneți că a trebuit să merg mai devreme la birou.

Flo îi zâmbi cu toată gura. Îl iubea pe Calvin. Îi părea la fel de frumos ca un actor de cinema. O bucură să afle că Iris va lucra la bancă.

Se conversară câteva minute, după care Calvin declară că trebuie să plece.

– Am un costum de dat la curățat, zise el pentru a explica geanta pe care o avea în mână. Care-i cea mai bună spălătorie din oraș?

Flo îi explică. Calvin îi mulțumi, își luă geanta și se îndreptă spre garaj.

Câteva minute după ora opt, ajunse la bancă. Își parcă mașina, apoi, cu bagajul în mână, o luă pe jos înspre birou.

Ajungând la aleea din fața băncii, îl zări pe Travers care, ieșind din birou, se îndrepta spre el cu pași mari. Calvin se opri. Se simțea sigur de el. Cei doi bărbați se întâlniră la jumătatea drumului dintre bancă și biroul șerifului.

– Bună ziua, spuse Calvin zâmbind. A apărut ceva nou? Ce se întâmplă?

Travers clătină din cap uitându-se la geantă.

– Nimic nou. Veniți devreme, zise el. (După o tăcere, continuă.) Plecați?

Calvin râse în hohote.

– Nu am acest noroc. Am un costum de dat la curățat. Da... vin devreme. Am experții pe cap. Am treabă pentru două sau trei zile. (Apoi, uitându-se intens la Travers, continuă.) Iris a acceptat să vină să mă ajute. V-a spus? O s-o înlocuiască pe Alice.

– Da... spuse Travers scurt. Mi-a spus.

Urmă un moment de tăcere. Cei doi bărbați se priveau atent.

– Îmi ia o grea sarcină de pe umeri, zise Calvin. (Se întrerupse, apoi continuă disimulând cu greu un zâmbet zeflemitor.) Vă doresc noroc pentru primă. Șaizeci de mii de dolari! E ceva! Încercați să nu v-o ia Easton înainte.

– Mai încape vorbă! făcu Travers calm. Sunt hotărât să o obțin!

– Ei bine, mult noroc! zise Calvin zâmbind.

Se întoarse și își continuă drumul în direcția băncii, cu certitudinea că Travers nu-l scăpa din ochi.

– Hei! Un minut! strigă deodată Travers.

Un frison de spaimă zgâlțâi spinarea lui Calvin. Pivota pe călcâie și așteptă.

Din trei pași, Travers fu lângă el.

– Am uitat să vă întreb... zise el. Ce fel de mașină de scris aveți la bancă?

Calvin își înălță sprâncenele blonde. Efortul făcut pentru a nu-și trăda sentimentele îi dădea palpații.

– O mașină? Ce mașină? repetă el vag. (Apoi, regăsindu-și zâmbetul.) Oh! Înțeleg. Căutați o mașină de scris Remington standard ale cărei litere sar? N-aveți noroc. Avem o Smith-Corona portativă. Nu mă întrebați de ce. Era aici când am sosit.

– O portativă? întrebă Travers privindu-l atent. E bizar, nu?

– Dragă prietene, nu se cade să critic meschinăria patronilor mei, bancherii. Sucursala noastră nu-i foarte importantă. Nu avem multă corespondență. (Apoi, înfruntând privirea inchizitorie a lui Travers.) Mai aveți întrebări?

– Nu, mulțumesc.

– Atunci, plec, spuse Calvin îndreptându-se spre bancă.

Deschise ușa, intră și o încuie.

„Uf, făcu. M-au trecut toate apele!”

Puse geanta jos, trecu repede la birou, unde se găsea mașina Remington, o luă și coborî la subsol. Îi trebui mai mult de un sfert de oră pentru a găsi o lădiță care nu conținea decât niște hârtii. Puse mașina în ea. Urcă, luă portativa și o așeză pe covorașul de fetru în locul Remingtonului.

Se duse apoi la cutia de scrisori, luă corespondența în biroul lui și-și începu lucrul.

Câteva minute înainte de ora nouă, sosi Iris. Calvin îi deschise ușa, iar ea îi zâmbi, puțin încurcată.

Dormise prost. Încercase să combată acuzațiile lui Ken; cu cât se gândea mai mult la cuvintele lui, tot întorcându-se în așternut, cu atât i se părea că poate nu-i chiar o tâmpenie de a-l bănuî pe Calvin.

– Ați venit foarte devreme, zise ea încercând să ia un ton natural. Flo mi-a spus că ați plecat. De ce nu m-ați chemat?

– E atributia mea de a lucra devreme... nu a dumneavoastră. Expertii vor fi aici în câteva minute. Veniți și ocupați-vă de corespondență.

Urmându-l, zări mașina portativă de pe birou. Se opri brusc, fără să vrea, pentru a o privi. Calvin o aștepta, observând-o. O văzu crispându-se, în timp ce contempla mașina. Brusc, își concentrează toată atenția. „La ce se gândește?” se întreba el. „I-o fi vorbit Travers despre Remington? I-o fi cerut să mă supravegheze? Bănuiește oare că sunt Acres? E posibil. Dacă nu mă bănuiește, de ce m-a întrebat ce tip de mașină avem?”

– Nu-i o mașină foarte bună, spuse el, dar e tot ce vă pot oferi. Am comandat deja una la San Francisco, dar n-am primit-o încă.

Iris își desprinsе ochii de la mașină. Se strădui să rămână calmă. Își dăduse seama că portativa nu cadra cu covorașul de fetru, evident destinat unei mașini de dimensiuni mai mari.

– Oh! O să mă descurc! zise ea. Îmi plac portativele. Are și Kit una. O folosesc adesea.

– Serios? Atunci, asta o să vă placă. Ei bine, să vedem ce corespondență avem.

Iris rezistă dorinței de a se apropia de mașină pentru a o examina. Îi părea vag familiară, dar își dădu seama că o urmărește. Ochii lui albaștri păreau de sticlă.

În momentul când intrau în birou, cineva bătu la ușă.

– Sunt expertii, zise Calvin. Merg să le deschid.

Cei doi bărbați intrară, dădură mâna cu Calvin și făcură un semn din cap către Iris.

Pe parcursul orei care urmă, Iris se iniție în noua ei profesie, pe care Calvin i-o explică cu o răbdare care o surprinse. Puțin după ora zece, intră primul client și Calvin se ocupă de el.

Rămasă singură, Iris se apropie de portativă. Avea o scuză gata pregătită: Calvin, în ora precedentă, îi dictase mai multe scrisori. Se așează pe taburet, nu fără a se gândi că Alice era încă acolo, cu patruzeci de ore mai înainte. Se uită la mașină și tresări.

Era chiar mașina lui Kit. O recunoscuse imediat: o zgârietură pe capacul de metal și două clape îngălbenite. Era imposibil să se înșele.

Cu gândurile tulburate, inima zvâcnind, reuși totuși să bată scrisorile, privirea fiindu-i mereu atrasă de covorașul prea mare de fetru. Observă urma profundă lăsată de soclul unei mașini mai grele.

Calvin nu avu ocazia să se întrețină cu ea înainte de ora douăsprezece. Fusesse ocupat ba cu experții, ba cu clienții. Veni să semneze scrisorile pe care ea le bătuse.

– Cum merge? Întrebă el. Vă place munca asta?

– Da... desigur, zise Iris, care nu avu curajul să-i întâlnească privirea albastră.

Ca să-și ascundă jena, părăsi taburetul și se îndepărtă de el.

„Trebuie să o supraveghez“, își spuse Calvin. „Devine ostilă. A recunoscut cu siguranță mașina. O, Doamne! Ar fi trebuit să mă gândesc! Dacă Travers i-a cerut să mă spioneze, asta ar putea deveni periculos.“

– Vă duceți să luați masa acasă? o întrebă el pe când cei doi experți părăseau banca. De obicei, eu mănânc la restaurantul din față. Nu-i rău. Vreți să mă însoțiți?

– Nu. Mulțumesc. Merg acasă, răspunse repede Iris. Nu fac decât zece minute cu autobuzul.

– Cum vreți. Puteți pleca. O să închid eu.

Iris se duse la toaletă și își puse pardesiul. Pe suportul de sticlă de deasupra chiuvetei se găseau un tub de cremă și o punguță cu vată lăsată de Alice. Se uită la cele două obiecte care aparținuseră fetei moarte și tresări. Nu stătu mult la toaletă; era nerăbdătoare să părăsească banca, pentru a nu rămâne singură acolo cu Calvin. Ușa era deja încuiată. Calvin, în picioare, în fața biroului, aștepta. Inima lui Iris se strânse, când Calvin o fixă cu privirea lui sticloasă.

Ea încremeni. Se priviră, apoi Calvin trecu la atitudinea lui curtenitoare; dar, pentru prima dată, lui Iris îi fu frică de el.

– Dacă vrei să luați mașina mea pentru a merge acasă, nu ezitați, spuse Calvin.

– Nu, mulțumesc, nu-mi place să împrumut mașini.

Se duse la ușă apoi, fără să-l aștepte, răsuca cheia, deschise ușa și se angajă pe alee. Calvin se uită după ea. Un rictus de ură i se întinse pe fața masivă.

Iris simți o mare ușurare văzându-l pe Ken Travers ieșind din biroul șerifului, venindu-i în întâmpinare. Făcu un efort ca să nu alerge să i se arunce în brațe. Dar reuși să-și revină înainte de-a ajunge la el.

– Ei, Ken... ne întâlnim peste tot! zise ea zâmbindu-i. Ești liber?

O prinse de mijloc și o sărută fără să-i pese de trecători.

– Te așteptam, iubito, spuse el. Bătrânul mi-a permis să te invit la masă.

– E superb! Tocmai mă duceam acasă.

– Haidem în față. Nu-i chiar atât de rău.

– Nu... spuse ea repede. Să mergem în altă parte! Oriunde, dar nu aici.

Travers o privi întrebător. Își dădu seama de nervozitatea ei și, trecându-și brațul pe sub al ei, o conduse spre mașină.

– Bun; știu un restaurant mic destul de bun. Nu chiar ca ăsta, dar merge.

Nu și-au spus nimic înainte de-a urca în mașină. Apoi, în momentul în care Travers demara, Iris spuse dintr-o suflare:

– Îmi pare rău pentru aseară, Ken. Acum cred că nu te înșeli în privința lui Calvin.

Travers se întoarse repede.

– Ce s-a întâmplat de ți-ai schimbat părerea?

Iris îi relată întâmplarea cu mașina portativă.

– E cea a lui Kit, conchise ea. Mai zilele trecute m-am folosit de ea. Covorașul de sub ea e mult prea mare. Se văd pe el urmele unei mașini de dimensiuni normale.

Travers asculta cu atenție. Își aminti de geanta lui Calvin.

– În sfârșit, dăm de ceva! Azi dimineată, când l-am întrebat ce gen de mașină folosea la bancă, mi-a răspuns că la sosirea lui a găsit acolo o portativă Smith-Corona. Deci, tocmai i-am descoperit prima minciună. El cunoștea treaba cu mașina, pentru că a asistat la întrunirea de aseară, unde s-a discutat despre asta. Remington-ul trebuie să fie la bancă. N-a putut încă să scape de ea. N-ai idee în ce loc ar fi putut s-o ascundă?

– Nu-s prea multe posibilități: e dulapul din biroul lui, toaleta și subsolul.

– Ai putea da de ea?

– Nu știu. Nu cred că mă va lăsa singură la bancă. Cheia de la subsol e la el, iar eu nu am dreptul să intru la el în birou în lipsa lui. Nu poți obține un mandat de percheziție?

– Aș putea, dar dacă aș face-o, aș fi obligat să-l pun pe Easton la curent. E la fel de dornic ca și mine să obțină cei șaiszeci de mii de dolari. Trebuie să obțin o dovadă mai bună împotriva lui Calvin, înainte de a-l informa pe Easton. (Reflectă o clipă.) Ascultă, trebuie să existe în dosare sute de scrisori bătute pe acea mașină. Nu ai putea să-mi procuri o singură copie, oricare? O să văd dacă-i vorba de mașina Remington pe care o căutăm. Cu o asemenea probă, voi obține un mandat de percheziție.

– Mă gândesc la Kit... zise Iris cu un oftat.

– Știu. Dar e preferabil să știe adevărul înainte de-a se căsători cu el. Oricum, mai devreme sau mai târziu, tot va fi prins. Ești de acord?

– Da, ai dreptate, făcu Iris, după un moment de ezitare. O să-ți găsesc o copie. Asta nu va fi greu. Va trebui să fac ordine în clasoare, azi după amiază; ți-o voi da astă seară.

Nu i-o dădu în seara aceea. Calvin îl văzuse pe Travers venind în întâmpinarea lui Iris și i-a văzut apoi plecând. După ce-a închis banca, s-a dus la restaurant și s-a așezat la masa obișnuită, își comandă meniul și, așteptând, reflecta.

Era aproape sigur că Iris îi povestea lui Travers întâmplarea cu mașina portativă. Ce-o să facă Travers? O să-și procure un mandat de percheziție? N-ar putea deschide toate lădițele. Dar nu era nevoie să descopere Remingtonul. Era suficient să verifice copiile scrisorilor din dosare. Cu asta, era terminat.

Ospătarul îi puse farfuria cu supă în față și el începu să mănânce mașinal.

„Un mandat de percheziție. La ce bun?” se gândi el. „Iris poate foarte bine să-și procure o copie și să i-o dea lui Travers. Asta va face, fără-ndoială. Ei bine, o voi supraveghea. Dar dacă nu reușește să ia o copie, ce se va întâmpla?”

Înghiți mâncarea în viteză și se întoarse la bancă. Închise clasoarele cu cheia și luă cheia. Apoi se întoarse în biroul său și se așeză.

Iris reveni la bancă odată cu expertii. Calvin le deschise. Aruncându-i o privire lui Iris, constată că-i nervoasă. Trecu pe lângă el și se duse la toaletă.

Câteva minute, Calvin se ocupă de un client. O văzu pe Iris ieșind de la toaletă, ducându-se la biroul ei, de unde luă copiile scrisorilor pe care le bătuse în cursul dimineții și apropiindu-se de clasor.

Calvin încasă cecul pe care i-l înmânase clientul. Se opri din număratul banilor văzând-o pe Iris încercând să deschidă unul dintre clasoare. Îi întinse banii clientului, îi spuse la revedere, apoi se apropie de Iris.

– Eu clasez, spuse el cu zâmbetu-i plin de farmec, întinzând mâna spre ea. Am propriul meu sistem. Alice era atât de-mprăștiată că a trebuit să reorganizez totul. Așa că o voi face în continuare.

Iris îi întinse copiile fără să-l privească.

– Sunt câteva afaceri de rezolvat pe biroul dumneavoastră, continuă Calvin scoțând cheia din buzunar pentru a deschide clasorul. Vreți să vă ocupați de ele, vă rog?

Își adună curajul pentru a-l privi în față. Tonul lui ironic o stânjenea. De-acum era sigură că interlocutorul ei nu era numai hoț, ci și asasin. În secunda în care se priviră, intui că el știa că ea știe.

Revenind la biroul ei, trebui să depășească momentul cumplit de groază care o făcu să tremure toată.

Putin după orele patru, James Easton părăsi biroul șerifului și intră la bancă. Din zori, primea întruna rapoarte sterile. Ulcerul îl chinuia, era obosit și descurajat. Nu s-a găsit Remingtonul și nimeni n-a mai furnizat informații despre Johnny Acres.

Verificaseră toate mașinile Remington din Pittsville de pe lista comunicată de reprezentantul local al acestei firme. Nu mai era decât una, cea vândută băncii, cu cinci ani în urmă.

Easton nu avea nici o speranță că ar fi cea căutată. Hotărâse s-o examineze chiar el, ceea ce-i dădea ocazia să mai stea de vorbă cu Calvin.

Easton era impresionabil, iar Calvin tocmai acest efect îl avea asupra lui. Calvin era exact tipul de bărbat care și-ar fi dorit să fie. Toată viața dorise să joace golf, dar n-a fost niciodată decât un jucător de categoria a treia. Îi invidia pe bărbații înalți și puternici. Îi invidia pe bărbații care aveau farmecul și dezinvoltura lui Calvin. Îi făcea plăcere să constate

că acesta era mai inteligent decât șeriful, Travers și el însuși la un loc. Dacă era cineva care ar putea găsi o soluție enigmei lui Johnny Acres, Easton era convins că acesta era Calvin.

Afacerea nu avansa și, sub pretextul verificării mașinii de la bancă, el spera să obțină de la Calvin un pont care să-i permită să încaseze prima. Ce bine i-ar prinde acești bani!

O luă pe aleea care ducea la bancă și bătu în cutia de scrisori. Banca era închisă. Așteptă puțin, apoi ușa se deschise; din prag Calvin îi aruncă o privire întrebătoare.

– Aveți o clipă disponibilă, domnule Calvin? întrebă Easton tamponându-și fața cu o batistă murdară. Poate sunteți ocupat?

– Sunt ocupat, dar binevoiți și intrați, răspuse Calvin. Lucrez cu experții contabili. E urgent?

– Ei, asta-i... nimic nu-i foarte urgent. Aveți, se pare, o mașină de scris Remington.

– Intrați... spuse Calvin etalându-și zâmbetul. Vreți să cumpărați una?

Easton intră și Calvin încuie ușa.

– Tot mai suntem în căutarea afurisitei aceleia de mașini... începu Easton.

Calvin îi puse mâna pe braț și-l orientă spre biroul lui:

– Păreți obosit, făcu el. Munciți prea mult. O să vă mai trageți sufletul în biroul meu.

Easton se lăsă condus; o observă pe Iris, care-l privea. Easton era sensibil la șarmul tinerelor fete, iar Iris i se păru foarte frumoasă. Fără îndoială, Calvin era copleșit de noroc. Se va căsători cu Kit Loring, o femeie nemaipomenită, și iată că o găsise pe fata asta pentru a o înlocui pe Alice. Easton se gândi la Mavis Hart. Ea nu avea nimic din toate astea. Ochii ăștia mari, părul mătăsos și buclat... nu, departe de așa ceva.

Calvin închise ușa de la birou, îl pofti pe Easton să ia loc în fotoliu, înconjură biroul și se așeză și el.

– Vreți o țigară? întrebă el.

– Nu fumez niciodată, răspuse Easton strâmbându-se. Pentru mine, tabacul e otravă.

– Aveți probabil dreptate... Dar eu am nevoie de otravă pentru a trăi, răspuse Calvin aprinzându-și o țigară. (Deplasă ușor scrumiera; făcea pe amabilul, dar de fapt era cuprins de panică. I-o fi vorbit Travers despre mașina portativă? Trebuia să fie atent. Travers știa acum precis că mașina portativă aparține lui Kit.) Ce e toată povestea asta cu mașina de scris? întrebă el.

– Am terminat de verificat toate mașinile Remington care au fost vândute oamenilor din Pittsville, zise Easton. Mi s-a spus că acum cinci ani a cumpărat și banca una. Noi o căutăm pe cea la care a scris Acres. Aș putea vedea mașina dumneavoastră?

– Ați putea, dacă am mai avea-o, spuse Calvin zâmbind. După câte știu eu, a dispărut acum trei ani. Mi-amintesc că Alice mi-a povestit că mașina căzuse și nu mai era bună deloc. Alice a împrumutat una pentru o vreme. A înapoiat-o imediat după venirea mea. Am folosit-o pe a mea care nu mergea nici ea prea bine și care s-a stricat; atunci am împrumutat-o pe cea a logodnicei mele. E aici; e o Smith-Corona portativă.

Easton ridică din umeri. Nici o clipă nu și-a imaginat că Remington de la bancă putea fi cea pe care o căuta.

– Nu era decât o formalitate, zise el. Trebuie să verific toate mașinile de pe listă. Vom face același lucru la Downside. Vorbiți de lucru. Sunt mai mult de cinci sute acolo.

Calvin exală un nor de fum și se lăsă pe spate în fotoliu. Ultimele trei minute îi dăduseră fiori reci.

– Cum mai merge? Avansați? Întrebă el.

– Nu am impresia, spuse Easton scărpinându-se la ceafă. Știm că-i băiatul ăla, dar nu știm nimic despre el. Și-a aranjat frumos afacerea. Nu tu amprente digitale pe mașină. Nimic în fișierul central. S-ar putea să-l reperăm cu ajutorul mașinii, dar m-aș mira. Am impresia c-a avut grijă să șteargă toate urmele. Chiar și cea a mașinii. S-o fi dus într-un birou de locație pentru a bate acea scrisoare. Eu în locul lui așa făceam.

„Asta ar fi trebuit să fac și eu!” își spuse Calvin. „Măcar de m-aș fi gândit la așa ceva! Mașina asta m-ar putea da de gol, chiar dacă imbecilul ăsta nu bănuiește nimic.”

– Ei bine, vă doresc mult noroc, zise el. Prima asta merită osteneala. Șaizeci de mii de dolari! Oho! Pariez că Travers nu-și cruță puterile ca să pună mâna pe ei.

Easton își încruntă sprâncenele. Calvin îi ghicise gândurile. Toată ziua își spusese că Travers era capabil să-i sufle prima și asta-l îmbolnăvea. Travers era deștept. Trebuia să-l găsească pe Acres înaintea lui. Cu prima, ar putea începe o altă viață.

– Nu aveți nici o idee, domnule Calvin? Întrebă el lăsându-se pe spate în fotoliu, încrucișându-și mâinile pe burtă. Ce-ați face în locul meu?

– Habar n-am, zise Calvin zâmbind. Nu am nici o experiență în astfel de lucruri. E meseria dumneavoastră. (Se opri, apoi surprinse momentul în care Easton voia să deschidă gura.) Dar,

-dacă aş fi în locul dumneavoastră, aş întreba prin toate restaurantele şi cafenelele mai izolate din regiune, pentru a încerca să aflu dacă nu cumva a văzut-o cineva pe Alice. După părerea mea, în perioada în care ieşea de trei sau patru ori pe săptămână, în loc să-şi pregătească examenul, cu siguranţă se ducea undeva, doar dacă, bineînţeles, nu se mulţumea să fie înghesuită într-o maşină. Dar nu era genul. După părerea mea, Acres o ducea într-o cafenea sau într-un restaurant. Alice nu ieşea niciodată şi de bună seamă c-a apreciat locurile unde era muzică şi lumini discrete... vedeţi genul. Am impresia că, dacă i-aţi întreba pe toţi proprietarii tuturor acestor localuri, pe o rază de cincizeci de kilometri în jurul Pttsville-ului, aţi descoperi locul unde o ducea. Asta o să ia timp, dar merită încercat. Aţi putea găsi indicii dacă aţi afla unde locuia Acres. Nu puteţi face o fotografie robot a lui Acres, după semnalmentele care vi s-au dat despre el, şi s-o daţi în presă şi la televiziune?

– Asta facem acum, răspunse Easton, cu privirea deodată mai vioaie, dar ideea dumneavoastră nu-i rea deloc. O să mă gândesc la ea.(Se ridică.) Vă reţin de la lucru... Aţi găsit o fată frumoasă. Cine-i? întrebă el făcând cu ochiul şi indicând spre uşă cu arătătorul.

– E viitoarea mea fiică vitregă. Se va căsători cu Travers.

Lui Easton i se strepeziră dinţii. „Toată lumea îşi face parte, numai eu nu” îşi zise el.

– Are noroc, spuse el. Asta-i, pe curând.

Ajunseră la uşă. Iris îi urmări. Îl auzise pe Easton vorbind despre maşină când intrase. Îl privi cu oarecare nelinişte când îi strânse mâna lui Calvin, zâmbindu-i cordial. Îşi dăduse seama că se lăsase îmbrobodit de Calvin.

Puţin după ora şase, Calvin îi spuse că putea pleca. Se propti cu spatele de casă şi se uită la ea; privirea lui avea o expresie senzuală şi ironică, totodată.

– Ei bine, sper ca această primă zi să nu vă fi dispăcut prea tare, zise el. Sunt sigur că ne vom înţelege bine. Nu voi ajunge la pensiune înainte de ora opt. Experţii contabili stau până în ultima clipă, dar astă seară termină.

Iris se simţi uşurată părăsind banca. Ajunse repede în staţia de autobuz, aşteptă câteva minute, apoi urcă în vehicolul care o lăsa aproape de casă.

Coborî la intersecţie şi o luă pe drumul spre pensiune. Grăbi pasul când zări maşina lui Ken, parcată mai jos şi pe Ken cu o ţigară aprinsă în mână.

– Bună seara, spuse el venindu-i în întâmpinare. Acum am picat de la Downside. Trebuie să fiu la birou la ora șapte. Te-am așteptat. Ai găsit ceva?

I-a explicat repede ceea ce se întâmplase. Își dădu seama de neliniștea și de dezastrul ei și că îi era frică.

– E istet, zise el, prinzând-o de talie. Ei bine, va trebui să mă gândesc la altceva. În orice caz, tu nu mai ai ce căuta acolo. În prezent, eu conduc afacerea asta.

– Nu! protestă Iris, desprinzându-se. Am aceeași senzație ca și tine, Ken. Suntem doi împotriva lui. Nu se va întoarce înainte de opt. Mă voi duce să văd prin camera lui. Poate că banii sunt acolo. Iar dacă nu, voi încerca la bancă.

Veni rândul lui Travers de a se arăta îngrijorat.

– Tipul ăsta e un asasin. Dacă te-ar surprinde... Mai bine nu. Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta.

– O să caut prin camera lui, spuse Iris liniștită. Spune-mi cum să procedez.

Travers ezită, pe urmă se gândi că poate ăsta-i mijlocul de-a se apropia de primă.

– Ei bine, trebuie să acționezi repede, zise el. Trei sute de mii de dolari în bancnote mărunte ocupă ceva loc. Uită-te sub pat, în sertare, în valize; dacă dai de-o valiză încuiată, vezi cât e de grea. Dă-mi telefon dacă găsești indiferent ce, dar fii atentă să nu te audă nimeni. Altceva, încearcă să ai o cârpă în mână, în cazul că te-ar lua prin surprindere. O să-i spui că ștergeai praful, că Flo n-a avut timp. De acord?

Iris, puțin palidă, dădu din cap.

– Da, spuse ea, sărutându-l. Dacă găsesc ceva, te sun.

– Trebuie s-o șterg, zise el uitându-se la ceas. Bătrânul mă așteaptă ca să mergă să mănânce. (O îmbrățișă și o sărută.) Iubita mea, dacă ți-e frică, las-o baltă.

– Văd eu, zise ea.

Îl privi urcând în mașină, și dispărând. Ajunse repede la pensiune. Etajele superioare erau cufundate în întuneric. Deschizând ușa de la intrare, auzi bolboroseala televizorului. Își agăță pardesiul, apoi luă o cârpă din debaraua de sub scară. În momentul când să urce, ușa de la bucătărie se deschise brusc și Kit apăru în prag.

Iris se opri.

– Ai și sosit? E ciudat să te văd la ora asta, zise Kit sprijinindu-se de tocul ușii, uitându-se la Iris. E mult mai cuminte

decât la ora două dimineața. Ți place să lucrezi cu frumosul meu puștan de logodnic?

– Merge, răspunse Iris, dându-și seama că se înroșește.

Kit o privea fix. Era vânată la față și broboane mici de sudoare îi luceau pe buza superioară. Iris își dădu seama că era foarte beată.

– Cu atât mai bine. S-a atins de tine? Bărbatul ăsta... are niște mâini înnebunitoare.

– Kit! Te implor...

– Nu fi atât de pudică. E timpul să afli ce sunt bărbatii. Dacă vreodată se dă la tine, să-mi spui. O să-l omor. L-am prevenit. Dar să-mi spui.

Iris se întoarse și urcă scara. Se opri pe palier ca să asculte. O auzi pe Kit intrând cu un pas nesigur în bucătărie. Se scutură, își adună voința și urcă în camera lui Calvin.

Se opri o clipă în fața ușii, apoi puse mîna pe clanță, deschise și intră. Traversă încăperea cufundată în penumbră, trase jaluzelele, reveni tatonând pentru a aprinde lumina. Își puse cârpa la brâu și examinează încăperea.

Erau foarte puține ascunzători posibile. Își începu căutările de sub pat, dar fără succes. Într-un colț se găsea o valiză prăpădită. O ridică: era goală. Se duse la dulap, îl deschise și, dintr-o privire, își dădu seama că nu conținea decât îmbrăcăminte. Examină apoi comoda. Deschise sertarul de sus. Acolo erau cămăși și lenjerie de corp. Le ridică una câte una pentru a se asigura că nu ascundeau nimic. Deschise cel de-al doilea sertar continuându-și febril căutarea, cu inima zvâcnindu-i, speriată. Aici erau batiste și cravate. Deplasându-le, zări un plic enorm. Îl deschise; fotografiile obscene îi alunecară în mână; erau atât de scârboase că i se făcu greață. Auzise vorbindu-se despre astfel de fotografii, dar nu-și închipuisese niciodată că puteau fi atât de obscene. Le băgă în plic și-l puse la loc în sertar. Dezgustată și rușinată, se constrânse să se uite și-n celelalte două sertare, dar erau goale.

Sigură că banii nu erau ascunși în acea cameră, stinse și ieși, cu mare precauție, pe culoar. Auzi pași grei pe scară și inima începu să-i bată mai tare. Aruncă o privire peste balustradă. Calvin urca fredonând, cu pas rapid și hotărât.

Se năpusti în cameră la Kit și închise ușa. Îl auzi pe Calvin intrând la el și aprinzând lumina.

Se lipi de perete; inima-i bubuia în piept; găfâia. Așteptă în întuneric.

Calvin, parcându-și mașina, zărise lumina din camera lui. Se întorsese mai repede decât se aștepta. După ce-și băgase mașina în garaj, ajungând în fața casei, se uită la fereastra luminată. Se întrebă cine putea fi în camera lui. Se gândi mai întâi că era Kit, apoi o idee îi trecu prin minte; probabil că era Iris.

Urcă repede scara și intră la el în cameră, surprins să găsească lumina stinsă. Aprinse. E Iris, cu siguranță. Îl spiona în contul lui Travers. Cu atât mai bine! O să fie obligat să-și regleze conturile cu ea. Devenea stânjenitoare și periculoasă.

Cu pas hotărât, traversă încăperea, ajunse la ușa comună, apăsă pe clanță și intră în cameră la Kit.

Auzindu-l venind, Iris aprinse. Se uită la el, conștientă că era cadaverică. Calvin o privi zâmbindu-i, sigur de el.

– Eh! Bună seara! Dumneata erai în cameră, adineauri?

Ezită, apoi răspunse cu o voce nesigură:

– Da... Flo uitase să șteargă praful... i-am propus să mă ocup eu.

– Ce drăguț din partea dumitale! zise Calvin zâbind. Credeam că e Kit, adăugă el, dându-se înapoi. (Privirea îi era ironică.) Ei bine, merg să mă spăl puțin; cred că cina-i aproape gata. M-am întors mai devreme decât credeam.

Iris nu răspunse nimic. Se întreba dacă el aude zgomotul turbat al inimii ei.

Calvin clătină din cap și închise ușa. Îl auzi fredonând în timp ce umbla prin cameră; își duse mâinile la gât.

CAPITOLUL V

A doua zi era o sâmbătă. Zi scurtă. Iris era mulțumită la gândul că nu trebuia să-și petreacă toată ziua în compania lui Calvin. Plecară împreună la bancă. Experții contabili își terminaseră verificările și se întorseseră la San Francisco. În timp ce Calvin citea corespondența, Iris se ocupa de treburile pe care i le dăduse. Apoi îi dictă o jumătate de duzină de scrisori și ea începu să le bată la mașină, Calvin primindu-i pe rarii clienți care mai veneau.

Cu câteva minute înainte de ora unsprezece, Iris îi prezentă scrisorile la semnat. El se lăsă pe spate, în fotoliu și o privi absent.

– Trebuie să merg la San Francisco azi după amiază, spuse el. Patronul vrea să studiem raportul experților. E un tren la ora douăsprezece și jumătate. Următorul pleacă abia pe la ora trei. Dacă nu-l prind pe primul, toată după amiaza îmi va fi dată peste cap. Plecând pe la douăsprezece și un sfert, ajung la timp. Ai putea închide dumneata banca?

Lui Iris îi fu greu să-și ascundă interesul. Ocazia pe care o aștepta nu întârziase. După plecarea lui Calvin, ar putea scotoci prin bancă. Dacă banii sunt acolo, îi va găsi!

– Da, bineînțeles, zise ea încercând să nu lase să i se vadă surescitarea.

Calvin, care o urmărea, îi înțelese sentimentele și aproape că-i ghici gândurile. Cu greu se abținu să nu izbucnească în râs.

– N-ar trebui s-o fac. În ultima clipă, ar putea veni un client. Dar până acum nu s-a întâmplat. O să-ți las o împuternicire și cheile de la subsol. Nu se știe niciodată, adăugă el zâmbind. S-ar putea ivi o situație de rezolvat. (Îi întinse cele două chei peste birou.) Ai cheia de la intrare, nu-i așa?

– Da.

Luă cele două chei; mâna îi tremura ușor.

Îi mai întinse și un teanc de hârtii.

– Vrei să înregistrezi și astea? Mă duc să mă spăl pe mâini, adăugă el uitându-se la ceas.

De-ndată ce ea s-a întors la biroul ei, Calvin se ridică și o luă pe culoarul care ducea la toaletă. Se opri ca să asculte. Apoi, ajunse repede la ușa din spate, o descuie fără zgomot și trase cele două zăvoare groase.

Apoi intră, încet, la toaletă și se spală pe mâini. Fredona.

Iris era atât de surescitată că se uita la hârtiile de pe birou fără să le vadă. Gândul îi era numai la modul cum va proceda pentru a căuta banii, după plecarea lui Calvin.

„Am tot timpul“, își spuse ea. „E mai bine să nu mă ocup de asta imediat. După plecarea lui Calvin, îl voi suna pe Ken și-i voi spune să vină. Vom explora împreună toate ascunzătorile posibile din bancă.“

Avu brusc senzația prezenței lui Calvin lângă ea. Tresări și era cât pe ce să cadă de pe taburet. Un braț musculos o prinse de după umeri și o trăgea. Acest contact o făcu să tremure, dar reuși să se desprindă nu foarte brutal.

– Visezi? îi spuse el încet dându-i drumul. (Se îndepărtă.) Așa n-o să termini ce ai de făcut. Bun, trebuie să plec. Ești sigură că te vei descurca?

– Da, făcu ea cu o voce răgușită.

– Duminică plăcută! Mă voi întoarce mâine seară. O să te plimbi cu Ken?

– Sper... dacă va fi liber.

– Ah!... așa e! Trebuie să-l caute pe misteriosul hoț de la bancă, zise Calvin urmărind-o. O să aveți o viață frumoasă dacă va încasa prima. (Iris nu răspunse nimic.) Ce-o să faceți cu atâția bani? Șaizeci de mii de dolari... e o sumă!

– În primul rând, nu-i avem, făcu Iris cu o voce ezitantă.

Calvin zâmbi înțelegător și răutăcios în același timp.

– O fetiță cu mult bun simț, nu-i așa?... Nu trebuie niciodată să vinzi pielea ursului din pădure... Oricum, vă doresc mult noroc.

Se întoarse brusc și intră la el în birou. Ieși câteva minute mai târziu, cu o servietă în mână.

– Gata. Plec. Pe mâine.

Schiță un gest de la revedere, îi zâmbi și ieși.

Iris așteptă câteva clipe, apoi se dădu jos de pe taburet și se duse la fereastră. Calvin traversa strada în direcția mașinii.

Demară și porni pe strada principală cu toată viteza. Se uită după el până nu se mai văzu mașina, apoi, abia respirând, formă numărul șerifului. Așteptă câteva clipe. Îi răspunse șeriful Thomson.

– Iris Loring la aparat, zise ea. Aș putea vorbi cu Ken, vă rog?

– Bună ziua, Iris. Îmi pare rău, Ken e la Downside cu Easton. Pot să te ajut cu ceva?

– Nu, mulțumesc, răspunse Iris decepționată. Era ceva personal. Știți când se va întoarce?

– Nu cu exactitate, dar în orice caz, nu înainte de ora cinci. Vrei să-i spun că l-ai căutat?

– Nu, nu-i ceva important. Voiam doar să știu dacă lucrează după amiază.

– Ei da, lucrează, zise șeriful cu o voce deodată morocănoasă, lucrăm toți. Încercăm să dăm de hoț. Fiindcă veni vorba, îți place să fii funcționară de bancă?

– Da, bineînțeles, spuse Iris, încercând să adopte un ton convingător. Bine! mulțumesc.

– N-ai de ce, zise șeriful închizând.

Iris rămase o clipă cu mâna pe aparat. Nu putea rata ocazia. Va trebui să se descurce fără Ken. Asta-i, o să caute singură. „Ce triumf”, își zise ea, „pentru mine și pentru Ken, dacă descopăr banii!”

Se uită la ceas. Era douăsprezece fără cinci. Se duse la ușa de la intrare. Strada, ca întotdeauna sâmbăta dimineața, era pustie. Rămase lângă ușa de la intrare și așteptă ca orologiul de la biserică să bată ora douăsprezece.

Așteptarea i s-a părut lungă. Când, în sfârșit, auzi dangătul clopotului, închise repede ușa cu cheia.

În ciuda spaimei ce o cuprinse brusc, intră în biroul lui Calvin și căută prin sertarele care nu erau închise. Nu găsi nimic interesant. Lângă perete, era un clasor de oțel. Nu era închis cu cheia, dar nu conținea decât hârtii referitoare la tranzacții bancare. Examină încăperea din ochi. Nu erau alte ascunzători posibile. Se duse apoi pe culoar, la toaletă. O privire rapidă o lămură că nici acolo nu era vreo ascunzătoare.

Dacă banii erau pe undeva în bancă, atunci cu siguranță erau jos.

Scoase din buzunarul fustei cele două chei, pe care i le dăduse Calvin și coborî la subsol. Descuie, trase ușa de la camera blindată și aprinse lumina.

Se opri în prag și contemplă lădițele îngrămădite, pe trei laturi, până în tavan. Cel de-al patrulea perete era ocupat de seif. Nu avea nici un motiv să-l examineze, deoarece îl deschisese împreună cu Calvin. Nu conținea decât registre bancare și banii din ziua aceea.

Dacă banii erau acolo, atunci de bună seamă că se aflau în lădițe. Înțelese în clipa aceea că era într-adevăr o idee deșteaptă să ascunzi banii într-una din acele lădițe. Apropie un taburet lângă unul din pereți și luă o lădiță de deasupra. Era încuiată cu cheia.

Încercă să o deschidă pe a doua, fără să o deplaseze, dar și aceea era încuiată. Își aminti că văzuse o legătură de chei în biroul lui Calvin. „Poate“, își zise ea, „o fi acolo un șperaclu care se potrivește la toate lădițele.“

Urcă în biroul lui Calvin exact în momentul când acesta intra tiptil în bancă, prin ușa din spate. O auzi scotocind prin biroul lui și așteptă calm, cu o figură dură și fulgere în ochi. Ea ieși din birou; o văzu coborând la subsol. Încuie ușa și puse zăvoarele. Apoi, deplasându-se ca o umbră, se duse în biroul lui, lăsă servieta, își scoase pardesiul și pălăria. Fredona fără să-și dea seama. Rămase nemișcat, cu urechea la pândă. Auzea perfect cum Iris deplasează lădițele și le pune pe jos.

Își frecă bărbia solidă; un surâs dur și satisfăcut îi juca pe buze. „Iată momentul reglării conturilor“, își spuse el. „A sosit timpul. Fata asta începe să mă sâcăie. Nu numai că mă sâcăie, dar devine periculoasă.“

Ieși fără zgomot din birou și se îndreptă spre subsol. Iris găsisese șperaclu care deschidea lădițele. Deschisese trei și se pregătea s-o deschidă pe-a patra. Aceasta era plină de documente, dar ea continuă să le deschidă până ajunse la ultima din stivă. Când îi manevră acesteia capacul, fu gata să scoată un țipăt. Din lădiță, ambalate bine, i se arătară teancuri de bancnote de cincizeci de dolari. Nu văzuse niciodată atâta bănet. Căscă ochii și realizează că descoperise banii pentru plata salariilor. Se așeză în genunchi fără să mai fie atentă la ciorapii de nailon, hipnotizată de conținutul lădiței. Inima-i bătea violent.

Calvin era în capătul de sus al scării care ducea la subsol și o urmărea. Îi vedea doar șoldurile, umerii înguști și părul blond, pentru că stătea ghemuită. Coborî încet două trepte și închise ușa de la subsol. Această făcu un zgomot metalic care, în liniștea din subsol, răsună ca declicul unei capcane pentru șobolani.

Iris se întoarse brusc. Zărindu-l pe Calvin, încremeni, paralizată de spaimă. Se priviră. Calvin îi adresă surâsu-i de gheață. Spaima tinerei fete îl excita. Își spuse că-i mult mai apetisantă decât Kit.

– Felicitări! .zise el. Acum, cred c-o să poți medita la cheltuirea primei.

Iris se mulțumi să-l privească, cu ochii cât cepele. De-abia mai putea respira. Știa că-i inutil să urle și își înăbuși țipătul care-i urca în gât. Zidurile pivniței împiedicau orice zgomot să răzbată în exterior.

– Dacă ții să știi, reluă Calvin, faimoasa mașină de scris se află în lădița din dreapta duminale și faimosul pardesiu bej, pe care-l purtam când jucam rolul lui Johnny Acres, în lădița de alături.

Mai coborî două trepte și se opri.

Incapabilă să se domine, Iris strigă:

– Nu mă atingeți!

Zâmbetul lui Calvin se accentuă. Foarte frumos și foarte sigur pe el, o urmărea.

– Draga mea copilă, mă întreb de ce te-aș atinge, zise el. Nu trebuie să-ți fie frică de mine.

Iris nu se înșela în privința acelui farmec glacial. Se dădu înapoi până lângă ușa de la seif.

– E timpul să vorbim despre afacerea asta, nu-i așa? spuse Calvin. (Se aplecă, trase o lădiță și se așeză.) Crezi poate că întâmplarea asta-i simplă, dar nu-i deloc așa. Nimic nu-i simplu niciodată. (Scoase un pachet de țigări și luă una cu mâna lui masivă; o aprinse și, prin perdeaua de fum, se uită oblic la chipul palid și speriat al fetei.) Toată lumea crede că Alice l-a ajutat pe misteriosul domn Acres să fure banii. Ei bine, nu-i așa. (Se opri o clipă, apoi reluă.) Nu-i așa că Travers crede că eu sunt Johnny Acres?

Hipnotizată de calmul funebru al acelei voci, Iris nu putu decât să aprobe din cap.

– E un băiat inteligent... O să ajungă departe... dacă va avea noroc. Cât despre dumneata, bineînțeles, îl vei ajuta. Vă închipuiți amândoi că o să încasați prima, că o să mă trimiteți pe scaunul electric și veți trăi după aceea fericiți. Asta-i, nu-i așa?

Iris nu răspunse nimic. Avea presentimentul groaznic al morții ei iminente. Vederea acelui bărbat puternic, stând liniștit și privind-o, când ea știa că o asasinase pe Alice și acum o prinsese pe ea în capcana subsolului, îi făcea greață.

– Nu cred că se va întâmpla așa, zise Calvin. De fapt, eram la curent cu ceea ce pregăteai. Știam că vrei copia unei scrisori, ca să i-o transmiți lui Travers. Știam că ai dubii în legătură cu mașina de scris. Te-am dus cu plecarea mea la San Francisco; era o glumă. Am vrut să te prind asupra faptului... și... am reușit.

Iris nu era în stare să articuleze nici un cuvânt.

– Ei bine, acum, cel puțin, situația e clară: dumneata lucrezi pentru Travers, iar eu sunt hoțul. Deci, trebuie să negociem, spuse Calvin scuturând scrumul de la țigară. (Aruncă o privire la ceas. Era douăsprezece și douăzeci. Se întrebă dacă Travers o aștepta pe Iris. Ce încurcătură, dacă acesta ar veni să se intereseze de ce întârzie. Mai avea timp, dar nici un minut de pierdut.) Cred că mă poți ajuta. Doresc să scot banii ăștia din Pittsville. Știi, de bună seamă, că poliția controlează toate mașinile și deschide toate coletele și bagajele care ies din oraș. M-am gândit că, în calitate de logodnică a ajutorului de șerif, ai putea scoate acești bani pentru mine.

Iris scoase un oftat, fremătând de indignare.

– Trebuie... trebuie să fiți nebun! găfâi ea.

Calvin izbucni în râs.

– Haide, haide! Nițică inteligență! Nu sunt nebun, sunt un optimist și profit de ocazie. Ești singura persoană, în văgăuna asta, cu excepția poliției, care ar putea scoate banii fără risc. Luni te voi trimite în delegație la San Francisco. O să-ți petreci noaptea acolo. Vei lua cu dumneata o valiză; în acea valiză se vor afla banii. O să-l rogi pe Travers să te conducă la gara din Downside. O va face. Cu o asemenea escortă, banii vor pleca fără risc. Vei lăsa valiza la biroul de bagaje de la gara din San Francisco. Îmi vei da tichetul. Când voi putea, mă voi duce să iau banii. Nu-i o idee rea. Ce zici?

Iris era de-a dreptul uluită, încât uitase de frică.

– Nu v-aș ajuta pentru nimic în lume. Trebuie să fiți nebun să-mi propuneți așa ceva!

– Draga mea copilă, spuse Calvin pe un ton plin de răbdare, o să faci ce-ți voi spune. Va trebui s-o faci. O să-ți explic de ce. Femeia pe care toată lumea o credea Alice, femeia care era cu mine în mașină era mama dumitale.

– Iris înțepeni și îl privi, încremenită.

– E greu de înghițit? întrebă Calvin. Mama dumitale se află la originea întregii afaceri. Ea a avut idee furtului salariilor. Iată cum s-au petrecut lucrurile.

Pronunțând clar și apăsător cuvintele, fără însă a-și lua ochii de la Iris, Calvin îi relatează întreaga întâmplare: Kit a avut ideea furtului cu ocazia plății salariilor și amândoi hotărâseră să arunce vina asupra lui Alice.

– După ce am căzut de acord asupra acestui punct, continuă Calvin, a trebuit să decidem ce facem cu Alice. Kit a propus eliminarea ei. La început m-am opus, dar a reușit să mă convingă. E foarte convingătoare, când își dorește ceva. Așa se face că noi doi am omorât-o.

Iris îl asculta paralizată. La început nu înțelesese nimic, din cauza vocii care parcă torcea, și refuză să-l creadă. Apoi îi relatează detalii și înțelese că spunea adevărul.

– Vezi, deci, conchise Calvin aruncând mukul pe jos și strivindu-l, trebuie să ne ajuți. Îmi închipui că nu vrei să-ți trimiți mama pe scaunul electric, nu-i așa?

Iris își acoperi fața cu mâinile. Simțea că nu mai rezistă. Lipsa de aer din acea încăperei o sufoca, oroarea celor auzite o paraliza.

– Nu se mai poate conta pe mama dumitale, continuă Calvin. Dacă aș fi știut că e alcoolică, n-aș fi ascultat-o. Când bea prea mult, nu mă mai ascultă deloc. Tot ce o preocupă este să pună mâna pe bani. Înnebunește la gândul că banii sunt aici și nu poate să-i cheltuiască. De aceea, te rog să mă ajuți. Dacă nu scoți banii afară din Pittsville, e în stare să comită vreo prostie care ne-ar pune pe amândoi în încurcătură... și când spun încurcătură...

– Nu vă cred! spuse Iris violent. Nu cred nici un cuvânt! Kit n-ar fi făcut niciodată așa ceva! Lăsați-mă să plec!

Se năpusti spre ușa de la subsol. El pivotă fără a se ridica, o apucă de încheietura mâinii și o opri. Scoase un țipăt și, desprinzându-se, îi dădu un pumn în cap. O apucă de mâna cealaltă și o trase lângă el. Se ridicase în picioare. Respirația lui suierătoare o îngrozea. Calvin zâmbi: ochii-i scăpărau fulgere care o înghețară. Încetă să se mai zbată și se lăsă în voia lui. O mângâie. Contactul cu mâna lui o făcu să se cutremure; rămaseră amândoi nemișcați. Urmă un moment lung de tăcere, apoi încet, parcă regretând, îi dădu drumul și se îndepărtă.

– Ești foarte seducătoare, spuse el, dar prefer să mă abțin. Am nevoie de ajutorul dumitale. Trebuie să mă ajuți, dacă nu, mama dumitale ajunge pe scaunul electric. Ți-o promit.

Iris se dădu înapoi.

– Nu voi face nimic, spuse ea cu voce tremurândă.

– Ba da, zise Calvin. Ori o să faci ce-ți cer, ori mama dumitale va muri. Mă vei asculta, bineînțeles.

Se îndreptă spre ușa de la subsol și o deschise.

– Haide, spuse el. Nu te mai rețin. Mai vorbim mâine.

Iris urcă scara, își luă pardesiul din vestibul și de-abia se târî până la ușa de la intrare. O deschise, coborî pe alee și ajunse în strada pustie.

Foarte sigur de el, Calvin o privi îndepărtându-se.

Travers se întoarse din Downside puțin după ora șase. Îl găsi pe șerif la birou; acesta examina niște documente îngrămădite în fața lui.

– Nimic nou? Întrebă șeriful lăsându-se pe spate în fotoliu și aprinzându-și pipa.

– Am verificat mașinile de scris, zise Travers prăbușindu-se într-un fotoliu. Nimic, până aici. Easton a plecat să vâneze fluturi: vizitează cafenelele și restaurantele din regiune. El susține că Acres cu siguranță a dus-o pe Alice în locuri de acest gen. De ce nu?

– Și dacă găsește cafeneaua, zise șeriful morfolindu-și pipa, ce-am câștigat?

– Se agată de nimicuri, spuse Travers ridicând din umeri. Își închipuie că trebuie încercat orice. Eu sunt aproape sigur că Acres se află încă aici. Sunt aproape sigur că și banii sunt aici. Mai devreme sau mai târziu, va face o mișcare greșită și atunci îl înhaț. Asta-i munca poliției.

– Te-a sunat Iris pe la prânz, zise șeriful. Voia să știe dacă ești liber în după amiaza asta. I-am răspuns că încerci să-ți câștigi cinstită existență, adăugă el zâmbind.

– Că bine ziceți, confirmă Travers.

Dar începu să-și facă griji. O prevenise pe Iris că nu-și putea petrece după amiaza de sâmbătă cu ea. Deci nu pentru ceea ce i-a spus șerifului a dat ea telefon. Însemna că descoperise ceva. Ar trebui să fie acasă la ora aceea. Era cât pe ce să se repeadă la telefon, dar hotărî să nu o sune în prezența șerifului. Își împinse scaunul.

– Aveți să-mi dați ceva de lucru?

– Cum să nă? spuse șeriful arătând spre teancul de hârtii. Trebuie verificate toate astea. Sunt rapoartele de la poliția rutieră. (Își scoase ceasul mare de aur.) Cred c-o să merg acasă. Voi tinerii rezistați mai bine ca noi bătrânii. Dacă apare ceva nou, îmi dai telefon. Iar mi-au atacat insectele trandafirii.

După ce plecă, Travers trase spre el telefonul. Sună la pensiune și dădu de Miss Pearson. O întrebă dacă Iris e acolo; îi răspunse că era numai ea acasă.

– Trebuie să sosească, adăugă ea. O să-i spun că ați căutat-o.

Travers îi mulțumi și închise. Se întreba unde putea merge Iris. Apoi își alungă acel gând din cap și se apucă de lucru. De-abia când aprinse lumina, pe la ora șapte și jumătate, își dădu seama că Iris nu-l sunase. Formă din nou numărul pensiunii. De data asta îi răspunse Kit.

– Iris e în pat, răspunse ea sec. Are migrenă.

– E bolnavă? întrebă Travers.

– Are migrenă, repetă Kit și închise.

Kit se dusesese la cinema la Downside. Nu se simțise bine toată ziua și parcă presimțise că lucrurile o să ia o întorsătură proastă. După ce pregătise masa de prânz pentru bătrâni, se schimbă și se duse la Downside. Văzu un film de Hitchcock. Simțea imperios nevoia să plece de acasă. Era un film bun, dar care nu reuși să-i capteze atenția și trebui să facă un efort să rămână în sală; știa prea bine că, întorcându-se acasă, tristetea și neliniștea o s-o copleșească. După terminarea filmului, hoinări la întâmplare și intră într-un bar, în apropiere de locul unde-și parcase mașina. Bău două whiskyuri mari. Prinzând puțin curaj, urcă în mașină și se întoarse la pensiune.

Ajunse acolo pe la ora șase și jumătate. Băgă mașina în garaj, se duse la bucătărie să vadă dacă Flo pregătise cina, apoi, mulțumită, se duse la ea în cameră.

Îl găsi pe Calvin răsturnat într-un fotoliu; scrumiera deborda de mucuri de țigară. O fulgeră cu privirea aceea scăpărătoare.

– Pe unde naiba ai umblat? mârâi el. Îmi petrec viața așteptându-te. Unde ai fost?

Ea închise ușa și se duse să se așeze în fața mesei de toaletă. Începu să-și pieptene părul.

– Când o să am chef să te văd în camera mea, te voi chema, spuse ea fără să-l privească. Ieși de-aici!

– Unde-i Iris?

Ea se opri, cu peria în mână și se întoarse:

– N-am văzut-o. De ce?

Calvin își trecu mâna peste față.

– Știe tot, spuse el.

Kit scăpă peria din mână.

– Știe tot? Ce știe?

– Știe că tu și eu am ucis-o pe Alice.

– Tu ai ucis-o, nu eu! țipă Kit. Cum a aflat? întrebă ea.

Calvin aprinse o țigară. Mâinile îi tremurau.

– Am surprins-o în subsol. Găsise banii pentru salarii. A trebuit s-o împiedic să vorbească... asta a fost, sau trebuia omorâtă. I-am spus că tu și cu mine am organizat furtul și că tu ești la fel de vinovată ca și mine. Era singurul mijloc pentru a o împiedica să alerge să povestească tot amicului ei.

Kit se ridică încet. Se duse la fereastră, își încrucișă brațele la piept și privi dealurile din depărtare.

Calvin o privea stânjenit. Cu o alcoolică, nu știi la ce să te aștepti. Ar putea avea un acces de nebunie și să recurgă la gesturi extreme.

– Totul e în ordine, continuă el cu o voce liniștitoare. Nu ne va denunța. Am vorbit cu ea și am făcut-o să înțeleagă.

– leși de-aici! spuse Kit cu o voce joasă dar plină de furie. leși de-aici sau te omor!

– Haide, nu începe iar cu prostiile tale, spuse Calvin cu mânie. Suntem amândoi în aceeași încurcătură. Noi...

Se întrerupse brusc, pentru că ea se întorsese și se repezise la comodă. Surprins mai întâi de gestul ei, își reveni, se ridică și, ca slobozit dintr-un arc, traversă camera; ea deschise comoda și, când să-și bage mâna în sertar, o apucă de încheietura mâinii. Împingând-o, zări revolverul. Kit se năpusti asupra lui cu pumnii. O apucă de mâna cealaltă și o îndepărtă de el. Înșfăcă revolverul. Ea tăbări din nou pe el, de-abia respirând, ochii numai scânteii, albă ca varul. O împinse iar. Ea nu avea putere să lupte și se prăbuși pe podea. El luă revolverul și ajunse la ușă, mergând de-a-ndăratelea.

– Ajunge! mârâi el.

Ea se ridică într-un cot, cu fața descompusă. Furia o urâtea.

– Dă-mi revolverul! zise ea. (Dar nu făcu nici un efort pentru a se ridica.)

– Tacă-ți fleanca! strigă Calvin furios. Mă apucă nebunia în prezența ta, zise el băgând revolverul în buzunar. Ridică-te și nu te mai holba așa la mine. Haide... ridică-te!

Se ridică încet, se duse spre un fotoliu și se așeză. Își trecu mâna prin păr cu un gest de disperare.

– Iris s-a întors? întrebă Calvin. A plecat de la bancă la douăsprezece și jumătate. S-a întors acasă?

Kit făcu semn că nu.

– Așteaptă aici, spuse Calvin.

Coborî scara și se îndreptă spre camera lui Iris. Bătu la ușă. Nu răspunse nimeni. Deschise ușa și aruncă o privire înăuntru: odaia era goală. Deschise șifonierul. După ce aruncă o privire rapidă prin dulap, apoi prin sertarele comodei, își dădu seama că nu luase îmbrăcăminte. Unde s-o fi dus?

Să se fi hotărât să-i spună totul lui Travers? Trebuia să fie acasă de mai bine de șase ore. Ce-o fi făcând?

Se întoarse în cameră la Kit. Aceasta era în aceeași poziție, cu capul în mâini.

– Nu știu unde e, zise Calvin, dar dacă dă telefon Travers, spune-i că s-a dus să se culce, având migrenă. Trebuie să vorbesc cu ea înainte de-a o întâlni, dacă nu cumva e cu el acum.

Kit nu spuse nimic. O privi o clipă, ridică din umeri și se duse la el în cameră. Închise ușa și scoase revolverul. Tocmai voia să-l pună într-un sertar la el în comodă, când îi veni o idee.

Era foarte neliniștit. Să fi decis Iris să-l denunțe? Era posibil. Dar e foarte tânără și poate i-a cerut prea mult. Era greu să hotărăști. În orice caz, dacă i-a mărturisit tot lui Travers și dacă vor încerca să-l aresteze, o să le dea mult de furcă polițailor. Nu se va lăsa prins de viu. Nici nu se gândește să-și petreacă săptămâni la închisoare ca apoi să-l ducă la abator, ca pe un animal. Băgă din nou revolverul în buzunar. Dacă Travers vine să-l aresteze, o să-i umple burta de gloanțe.

Se spală pe mâini și pe față. Se făcuse deja ora șapte și un sfert. Vru să se așeze. Aprinse o țigară și încercă să se relaxeze, dar era prea nervos. Se ridică imediat și începu să se învârtă prin cameră.

Kit coborîse la parter. Așteptă o clipă, apoi ieși și se aplecă peste balustradă. Kit vorbea cu Flo. Se sprijini cu mâinile de balustradă și ascultă.

Deodată, auzi soneria telefonului. Această sonerie îi dădu frisoane. Așteptă un moment.

– Iris e în pat, zise Kit. Are migrenă.

O pauză, apoi repetă:

– Are migrenă, și închise.

Oftă adânc. De bună seamă c-a fost Travers. Deci, Iris nu l-a văzut; dar unde-o fi?

Aplecându-se pentru a vedea scara care cobora în vestibul, o zări deodată pe Iris. Ea intră fără zgomot, își scoase pardesiul, îl agăță în cuier, apoi urcă fără grabă scara.

Calvin se feri să nu-l vadă și ascultă. Când o auzi intrând la ea în cameră, coborî repede și fără zgomot și se opri în fața ușii ei. Jos, Flo își lua la revedere. Mai așteaptă puțin. Kit termina de pregătit masa pentru cină. Deschise încet ușa și intră în cameră la Iris.

Aceasta, în picioare, cu spatele la ușă, privea pe fereastră. La intrarea lui, aruncă o privire peste umăr și se crispă. Se întoarse brusc pentru a-l înfrunța.

– Ce vrei? întrebă ea cu voce tremurândă. (El își dădu seama că plânse. Era palidă și avea fața trasă.) Nu vreau să vă văd aici!

El închise ușa și se sprijini cu spatele de ea.

– Te-ai hotărât ce vei face? întrebă el. Kit e la curent. I-am spus. Viața noastră e în mâinile dumitale. O să ne ajuti?

– Nu știu, răspunse Iris. Trebuie să vorbesc cu Kit. Vă rog, lăsați-mă.

Calvin o examinează.

– Da, zise el. Vorbește-i, dar să nu uiți: e la fel de vinovată ca și mine. Dacă mă denunți, o denunți. Amintește-ți asta!

Ieși și se duse în camera lui.

La ora opt, soneria anunță masa de seară. Calvin coborî. Mâncarea era servită în farfurii calde puse pe o măsuță pe roțile. Iris și Kit lipseau. Calvin avu grijă de bătrâni și vorbi cu ei. Le spuse că Iris avea poate migrenă din cauza schimbării profesiei; în timp ce vorbea, stătea cu urechea ciulită la zgomotele posibile provenind de la etaje, dar nu auzi nimic. După ce pregătise cina, Kit urcase în camera ei. Luă din dulap o sticlă de whisky și își turnă o doză bună. O dădu pe gât, apoi își umplu din nou paharul. Își aprinse o țigară și se așeză într-un fotoliu, cu sticla de whisky în mână. Începea să se relaxeze și tocmai își turna cel de-al treilea pahar, când ușa se deschise: era Iris.

CAPITOLUL VI

Duminică după amiază. Kit, Iris și Calvin erau în salon. Miss Pearson și comandantul Hardy urcaseră în camerele lor ca să-și facă siesta. Kit și Iris erau palide și tăcute, Calvin părea destins și sigur de el.

– Asta-i, îi explica el lui Iris. Nu poți trece prin viață fără să te arzi puțin. Recunosc, n-ar fi trebuit să facem asta, dar acum că am făcut-o trebuie să vedem cum scăpăm. Trei sute de mii de dolari sunt bani mulți. Ți dai seama de ce am fost tentați. Îmi pare rău pentru Alice, era un obstacol și...

– Tacă-ți gura, nemernicule! urlă Kit.

Iris închise ochii și mâinile i se crispară. De douăsprezece ore trăia în plin coșmar. Sunetul vocii violente a femeii, care era mama ei, o îmbolnăvea.

Privirea lui Calvin străluci de turbare. Sări ca ars, apoi se domină.

– Dacă țiți așa, spuse el pe un ton încordat, o să audă bătrânii.

Kit se uită la el; fața îi era convulsionată de ură.

– Atunci, taci... Fă ceva!

– Nu pot face nimic. Dacă cineva poate face ceva, aceea e Iris. (Calvin se întoarse în fotoliu și se uită la ea.) Dacă vrei să scapi pe mama dumitale de scaunul electric, va trebui să ne ajuți. O să te duci să te întâlnești cu Travers și o să-i spui că ai scotocit prin bancă ieri, dar că n-ai găsit nimic. O să-i spui că te-ai uitat în toate lădițele și n-ai dat de nimic în legătură cu furtul. O să-i dai copia unei scrisori de la bancă. Am pregătit-o deja. Am fost ieri la Downside și am bătut o scrisoare pe o mașină Remington, într-un birou de dactilografie. Trebuie să-l convingi că s-a înșelat bănuindu-ne. Înțelegeți?

Kit se uita la Iris cu teamă. Iris își privea mâinile. Nu scoase o vorbă.

– După ce vei vorbi cu Travers, luni vei duce banii la San Francisco. Odată scoși din Pittsville, mama dumitale va fi liniștită. Ceea ce nu va fi cazul, dacă-i vor găsi aici. Să nu crezi cumva că mă voi lăsa arestat fără s-o bag și pe ea. Dar dacă banii vor ajunge într-un loc sigur la San Francisco, mama dumitale și cu mine vom putea pleca de aici. Te vei căsători cu Travers. După aceea, veți putea uita de noi. Îmi închipui că asta vă doriți.

Iris tăcea în continuare.

– Ei, haide, spuse Calvin pierzându-și brusc răbdarea. Ce ai de gând să faci? Nu sta ca o statuie. Ai de gând să-ți ajuți mama, da sau ba?

Iris întoarse capul spre Kit, apoi spuse cu o voce liniștită:

– Da. (Se ridică.) Voi face ceea ce vreți. Voi merge la San Francisco, dar n-o să mă mai întorc. Sper din toată inima să nu vă mai văd pe nici unul din voi câte zile-oi mai avea.

Părăsi încăperea. Calvin se ridică și o urmă. Ea își puse pardesiul. El îi dădu copia scrisorii. O luă fără să se uite la ea, se răsuci pe călcâie, deschise ușa și ajunse repede în garaj.

Calvin o văzu cotind spre strada principală; ridică din umeri și se întoarse în salon. Kit aprinsese o țigară. Se uită la el când intră.

– Ei bine, s-a aranjat, spuse el. E de acord. În mai puțin de o lună, o să ai partea ta. Ți-am spus doar că o să meargă, nu?

– Ieși de-aici! spuse încet Kit. Nu te apropia de mine! Nu vreau banii ăia. Păstrează-i. Nu mă voi atinge de ei. Vreau să pleci, înțelegi? Fă-ți bagajul și pleacă? Nu te mai vreau în casa asta. Ești o creatură infernală. Pleacă!

– Lucrurile nu-s atât de simple. Trebuie să rămânem împreună. Ți-am explicat de ce și n-o s-o iau de la capăt. În următorii doi ani, vom fi ca doi frați siamezi, noi doi. Nu că așa mi-ar plăcea, dar altă cale nu e. Și nu-mi spune mie că vrei să renunți la partea ta; când o s-o vezi, ai s-o vrei. Nu mai vorbi prostii.

Ieși din salon. Kit își acoperi brusc fața cu mâinile și începu să plângă.

Travers era de serviciu în duminică aceea. Tocmai terminase de mâncat un sandviș când o văzu pe Iris sosind. Parcă mașina în fața biroului.

Aruncă punga de hârtie la coș și șterse firimiturile. Apoi se ridică. Ajunse la ușă în clipa când Iris intra.

– Bună ziua, iubito. Începusem să-mi fac griji din cauza ta, zise el sărutând-o. (Își dădu seama de-ndată că ceva nu e în ordine. Se dădu un pas înapoi pentru a o examina. Era palidă și avea ochii umflați. Se uită la el.) Ce se întâmplă? întrebă el. Vino și stai jos.

Iris se așează cu spatele la fereastră.

– Nimic, zise ea. Aveam migrenă, ca de obicei. (Îi zâmbi forțat.) Mă simt mai bine, Ken. Ne-am înșelat. Nu-i Calvin. Acum sunt sigură.

Travers înconjură biroul și se așează.

– Ce a intervenit, așadar? întrebă el, cu interes.

– S-a dus ieri la Downside și mi-a lăsat cheile, zise Iris precipitat, plecându-și privirea pe mâini. Am căutat prin toată banca. Am deschis până și lădițele. Banii nu-s acolo și nici mașina de scris. Uite o copie a unei scrisori, pe care mi-ai cerut-o.

Cu o mână care-i tremura ușor, deschise poșeta și-i întinse copia. Îl urmărea în timp ce examina documentul.

– Mașina Remington căutată de noi nu-i cea pe care a fost bătută această scrisoare, făcu el punând copia pe birou.

„E ceva în neregulă”, își spuse el. „De ce pare atât de bolnavă? De ce, când mi-a spus că nu găsise nimic la bancă, a lăsat privirea în jos?”

– Asta-i, spuse el. Eram aproape convins că el e omul nostru. Poate că e, de altfel. O fi ascuns banii în altă parte. Nu renunț la bănuielile mele... Nu văd pe nimeni altcineva.

– Trebuie să renunți! spuse Iris. (Vocea ei avea ceva straniu.) Mama se va căsători cu el. Lasă-l în pace!

– Dar, iubita mea, făcu Travers puțin încurcat, faptul că n-ai găsit banii și că această copie nu corespunde Remingtonului în chestiune nu dovedește nevinovăția lui Calvin. Eu insist să cred că el este făptașul. Cred însă că a fost destul de șmecher ca să ne aibă. Dar asta nu va dura.

– Eu nu te pot împiedica, spuse Iris ridicându-se. Dar nu sunt obligată să continui a te ajuta. (Își scoase inelul de logodnă și-l puse pe birou.) Plec, Ken, spuse ea. Fă cum vrei. Nu mă voi căsători cu tine. M-am gândit mult. Nu vreau să mă căsătoresc cu un polițist.

Travers se uita la inel de parcă nu-i venea să-și creadă ochilor, apoi, cum Iris ajunsese la ușă, se ridică și din trei pași fu lângă ea.

– Iris! Stai puțin! Nu-mi poți face una ca asta! Trebuie să stăm de vorbă. Nu poți rupe logodna așa.

Iris se opri.

– Îmi pare rău, Ken, dar trebuie să plec. Nu știu încă unde-o să mă duc. Măine trebuie să mă duc la San Francisco, în interes de serviciu. După ce voi fi acolo, mă voi decide. Trebuie să plec. M-am gândit: sunt prea tânără ca să mă mărit. Vreau să călătoresc. Îmi pare rău.

Travers se înroși, apoi deveni palid.

– Deci, așa? Ți-ai dat seama, brusc, că nu-s destul de bun pentru tine, iar tu vrei să călătorești. Dar, Doamne iartă-mă, doar n-ai înnebunit?!

– Vreau doar să călătoresc, zise Iris. Îmi pare rău, Ken. Cred că e mai bine să mă uiți. Sper că vei reuși.

Ieși și se urcă în mașină.

Travers porni în urma ei, dar se opri. Se întoarse în birou și se așează. Contemplă câteva clipe inelul cu diamante, apoi îl băgă în buzunar. Se pierdu câțva timp într-o visare amară, apoi se ridică, închise biroul, urcă în mașina șerifului și accelerează spre pensiune.

Sună și așteaptă. După câteva minute, apărură Calvin, care-l privi întrebător.

– Bună ziua! spuse el. O căutați pe Iris? A ieșit.

– Aș vrea s-o văd pe doamna Loring, spuse Travers măsurându-și interlocutorul.

– Îmi pare rău, Kit se odihnește.

– Vreau totuși s-o văd, spuse Travers pe un ton profesional. Sunteți amabil să-i spuneți că sunt aici?

Calvin se forță să continue să zâmbescă.

– Pentru probleme de serviciu? întrebă el. N-aș vrea s-o deranjez.

– Spuneți-i cum vreți, îi întoarse Travers, dar vreau s-o văd.

Calvin se dădu la o parte.

– Intrați, merg s-o previn.

Travers îl precedă pe Calvin în salon. Îl privi urcând scara. Începu să se plimbe prin încăpere. După o bună bucată de vreme, Calvin coborî.

– Vine îndată. Își dă cu puțină pudră pe nas, spuse el intrând în salon și așezându-se.

– E o afacere personală, spuse Travers sec. Vreau s-o văd pe doamnă Loring singură.

Calvin ridică sprâncenele:

– Bineînțeles. Unde-mi era capul? spuse el îndreptându-se spre ușă. Kit nu-i într-o formă grozavă. Menajați-o.

Părăsi încăperea clătinând din cap.

Travers continuă să aștepte. După câteva minute, auzi pași lenți și nesiguri care coborau scara și Kit apărură în prag. Își dădu seama imediat că băuse. Dar și plânsese. Fața-i era vânătă și buhăită, privirea-i sticlea. Se întoarse către el.

– Ei bine? Ce e? întrebă ea pe un ton dur, șuierător.

– E vorba de Iris, răspunse Travers. Pare foarte preocupată. Mi-ați putea spune ce are?

– Chiar dacă aș ști, n-aș face-o, zise Kit privindu-l de parcă nu-l vedea bine. Nu vreau să te văd în casa mea. Dacă vrei să știi ce o neliniștește, întreab-o.

– Știați că o să plece? întrebă Travers pierzându-și răbdarea. A rupt logodna. Vreau să știu de ce. Îmi închipui că am dreptul să știu.

– Și de ce n-ar pleca? răspunse Kit cu o mutră disprețuitoare. Ce viitor are în văgăuna asta? Sunt mulțumită că pleacă. Sunt mulțumită că a avut destulă minte să rupă logodna. E tânără și frumoasă, o să-și găsească un soț bogat, nu un sărăntoc de teapa dumitale.

– Foarte bine, spuse Travers pe un ton calm. (Făcu eforturi pentru a se domina.) De bună seama că dumneavoastră i-ați sugerat această decizie. Acum știu cum stau lucrurile. Îi doresc să găsească un soț bogat, dacă asta îi este dorința.

Kit îl privi cu ură, apoi îi întoarse spatele și ieși din salon. Mersul îi era nesigur. Când ajunse la ușă, se clătină și, ca să nu cadă, se apucă de clanta ușii.

Travers o urmărea. Ea trecu în vestibul; în momentul când s-o apuce pe scari, se clătină iar. Pe Travers îl trecură sudorile. Imaginea lui Alice Craig, a femeii pe care o luase drept Alice, îi reveni brusc în minte: Kit își pusese îmbrăcămintea lui Alice. În seara aceea, de la bancă ieșise Kit. Ea l-a ajutat pe Calvin să fure banii! Kit îl ajutase pe Calvin s-o asasineze pe Alice!

Lui Travers i se făcu brusc greață. Kit! Mama lui Iris!

Urmărindu-l prin ușa întredeschisă, Calvin văzu după expresia lui Travers că acesta ghicise adevărul. Se trase să nu fie văzut.

Travers pleacă. Calvin îl urmărește. Mâna umedă îi era pe trăgaciul revolverului din buzunar. Ce o să facă Travers?

Era trecut de ora opt și jumătate când Travers, care stătuse jumătate de oră în mașină, în căpătul străzii, o văzu pe Iris venind în direcția lui, la volanul mașinii lui Kit.

Țâșni din mașină și se plantă în mijlocul drumului, agităndu-și brațele. Iris se opri. Travers se apropie.

– Trebuie să-ți vorbesc, zise el. O să-mi las mașina aici. Să mergem în Perch Lane. O să putem sta de vorbă.

– Nu am nimic de spus, zise Iris, fără să-l privească. Îmi pare rău. Nu vom ajunge la nici o soluție stând de vorbă.

– Ba da, spuse Travers și, ocolind mașina, se așeză lângă ea. Să mergem!

Iris ezită, apoi întoarse și se angajă pe strada principală. Nu deschiseră gura înainte să ajungă în Perch Lane, o cărare unde obișnuiau să se întâlnească. Era întuneric. Luminile Pittsvillului străluceau în depărtare. Se așezară alături.

– Acum știu de ce pleci, spuse deodată Travers. Știu de ce ai rupt logodna. Țin să-ți spun că aș fi făcut exact același lucru dacă eram în locul tău.

Iris înlemni și-i aruncă o privire scurtă, încărcată de spaimă, apoi întoarse capul.

– Știu că mama ta e complice la furt, zise el liniștit.

Iris se cutremură. Deodată începu să plângă. Travers o luă în brațe și o strânse la piept. Plângea în hohote și tremura. Măinile ei le strângeau pe ale lui. Îi trebui timp ca să-și revină; se desprinse și își tamponă ochii cu batista.

– Ce-o să faci, Ken? întrebă ea ezitând. Îmi pierd mințile. E îngrozitor. Când mizerabilul acela mi-a spus... oh! Ken! Kit!... ultima la care m-aș fi gândit!

– Nu-i decât un singur lucru de făcut, zise Travers. M-am gândit deja. Trebuie mai întâi să ne gândim la noi. Tu și cu mine să părăsim orașul. O să ne căsătorim. Mama ta nu se va opune. Acum, nu se mai poate opune. O să-mi dau demisia din poliție. Altă cale nu e. Mama ta și Calvin se vor descurca. Nu vreau să am de-a face cu ei.

Iris îl privi întrebător.

– Dar cum ne vom descurca? Nu poți demisiona din poliție. E meseria ta.

– Voi găsi altceva. De asta nu-mi fac griji. Nu pot rămâne în postul meu, dat fiind ceea ce știu. Trebuie să plecăm, altfel vom avea mari necazuri.

– El vrea să duc mâine banii la San Francisco, spuse Iris. Zice că dacă n-o fac... Kit... (Se sufocă într-un hohot.) I-am promis.

– Nu o vei face. Știu ce spun când pretind să plecăm astă seară. Altfel, te implici în afacerea asta și devii complice la omor. Prin urmare, inutil să mai vorbim. O să plecăm astă seară.

– Dar unde vom merge? întrebă Iris. Nu am bani. Nu putem pleca.

– Am eu bani, spuse Travers. Nu am prea mulți, dar o să ne permită să rezistăm trei sau patru luni. O să luăm trenul de ora unsprezece și un sfert pentru San Francisco. Mâine ne vom căsători și voi căuta de lucru.

Iris ezită o clipă, apoi încuviință și luă mâna lui Travers.

– Foarte bine, spuse ea, te urmez. Voi face ce vrei tu. Sunt sigură că ai dreptate.

– Perfect, zise Travers, scoțând din buzunar inelul de logodnă. (I-l arată.) Vreți să vă luați inelul, doamnă Travers?

La nouă și jumătate, șeriful Thomson se instala în fața televizorului pentru a urmări un western, când auzi soneria de la intrare. Se uită la nevastă-sa, făcu un gest de nemulțumire, apoi se ridică din fotoliu și se duse să deschidă.

– Ei bine, Ken! făcu el văzându-l. Nu vii să-mi spui c-a apărut ceva nou?

– Totul e-n regulă, zise Travers urmându-l în salonaș. Nimic deosebit, adăugă el, punând insigna de adjunct și revolverul de calibru 45 pe masă. Îmi dau demisia. Chiar în clipa asta. Îmi pare rău că vă produc încurcături, dar e vorba de un caz special. Iris și cu mine plecăm astă seară la San Francisco. Mâine ne căsătorim. Îmi dau demisia pentru că nu vreau să fiu polițist, odată căsătorit.

Șeriful nu-și revenea din uimire, apoi, pășind greoi, ajunse la un fotoliu și se așeză.

– Ei bine, asta-i o veste pe care s-o dai unui om bătrân? La ora asta? Ce ai de reproșat profesiei tale? De ce nu te poți căsători cu ea rămânând în poliție?

– Împrejurările sunt speciale, răspunse Travers cu încăpățănare.

– De bună seamă. Nu crezi că am dreptul să știu puțin mai mult?

– Bineînțeles. Dar îmi pare rău, șerifule. Nu vă pot spune nimic.

– Ascultă, dragul meu, spuse șeriful trăgându-se de mustață, sunt mai bine de cinci ani de când lucrăm împreună. Te-am cunoscut copil. Haide, spune-mi adevărul. Ce nu-i în regulă?

– Nu vă pot spune, zise Travers. Trebuie să demisionez, asta-i tot.

– Vei fi șerif anul viitor. Nu poți renunța așa, deodată, la cariera ta, Ken! Te-ai gândit la asta?

– Bineînțeles, spuse Travers cu un gest de nerăbdare. Știu ce fac. Trebuie să demisionez, deci demisionez.

Șeriful ridică din umeri.

– Bun. Am impresia că nu te pot împiedica. (Apoi, arătând insigna și revolverul.) Le poți păstra. Nu se demisionează în cinci minute. Îți vor trebui vreo cincisprezece zile pentru a-ți recăpăta libertatea, dar asta nu înseamnă că te voi împiedica să pleci astă seară, dacă-i atât de urgent. Păstrează revolverul și insigna până când vei primi răspunsul oficial.

– Nu le vreau, zise Travers. Din clipa asta mă consider demisionat.

– Ești sigur că nu vrei să-mi spui nimic? zise șeriful ridicându-se. Poți să ai încredere în mine, Ken. Mi se pare că ai avea nevoie de câteva sfaturi.

Travers zâmbi crispat și îi întinse mâna.

– Mulțumesc, șerife. Nu am nimic să vă spun.

Cei doi bărbați își strânseră mâna.

– Am impresia că blestematul acela de hoț o să scape, zise șeriful trist. Contam pe tine ca să-l descoperi. Afacerea asta ne depășește și pe mine și pe Easton.

– Dacă e să fie prins, va fi prins, spuse Travers cu aceeași încăpățănare. Pe curând. Salut și mulțumesc pentru tot.

Se întoarse la mașină. Iris îl întrebă din priviri.

– Iată una din probleme reglată, zise el. A reacționat bine. Acum ne ducem la tine; o să-ți faci valiza. Voi aștepta afară. Dacă întâmpini greutăți, mă chemi. O să am eu grijă.

– Nu voi întâmpina nici o greutate.

Zece minute mai târziu, erau în fața pensiunii.

– Du-te, fă-ți bagajele, zise Travers. Peste o oră trebuie să plecăm. Dacă ai nevoie de ajutorul meu, sună aici.

Iris intră în vestibul; la televizor era o muzică asurzitoare. Urcă repede în camera ei. Închise ușa, luă două valize și începu să-și facă bagajele. Îi luă ceva timp. Aproape terminase și încerca să închidă ultima valiză, când auzi vocea lui Calvin:

– Te pot ajuta?

Se întoarse brusc, inima-i tresări. Calvin era în prag, în picioare, și o urmărea cu un zâmbet parșiv.

Ea se dădu înapoi, când acesta pătrunse în cameră și închise ușa.

– Ieșiți! strigă ea, îngrozită. Nu vă apropiați de mine!

– De ce surescitarea asta? Întrebă el blând. Ce-i cu bagajele astea? Doar nu ne părăsești, nu?

– Plec chiar acum, cu Ken, spuse Iris, încercând să-și stăpânească vocea. E afară... mă așteaptă. Acum, ieșiți!

– Trebuia să faci mâine o trebușoară pentru mama dumitale. Nu poți pleca înainte de asta.

– Nu o voi face! Ken e la curent. Ieșiți!

Calvin se dușe la fereastră și văzu mașina care aștepta pe alee. Turba de furie.

– Ce-o să facă?... O s-o închidă pe mama dumitale? Întrebă el, întorcându-se spre ea, cu ochii scăpărând de furie.

– Își dă demisia din poliție. O să ne căsătorim. Vă rog, plecați.

– Vrei să spui că nu va întreprinde nimic împotriva lui Kit, nici împotriva mea?

– Exact.

Calvin medită o clipă și începu să zâmbească.

– Uluitor! Poate că-i mai bine să fiți amândoi în afara circuitului, zise el traversând încăperea. (Veni și închise valiza cu o simplă apăsare a mâinii lui puternice pe capac.) O să-ți cobor bagajele.

Iris nu răspunse nimic. El luă cele două valize și părăsi odaia. Ea rămase o clipă nemișcată; încerca să-și stăpânească tremuratul; ieși apoi cu pas grăbit și urcă la Kit. Vru să deschidă ușa, dar era încuiată.

– Kit... sunt eu. Vreau să-ți vorbesc.

Nu răspunse nimeni. Bătu la ușă.

– Kit... te implor. Plec. Te rog, deschide.

– Oh! du-te să nu te mai văd! răspunse o voce ascuțită de om beat. Pleacă și să nu te mai întorci niciodată!

Iris ezită, apoi se răsuci pe călcâie și coborî în grabă scara.

Calvin aștepta în vestibul.

– Ei bine, adio! spuse el. Cele mai bune urări pentru luna de miere! Poate că nu ești convinsă, dar o să reușim. Nu mai sunt obstacole. Tipul care mă neliniștea era viitorul tău soț. E foarte istet.

Iris, fără să-l privească, luă cele două valize și se duse la mașină, unde Travers o aștepta cu nerăbdare.

Calvin privi cum se îndepărtau, apoi urcă la el în cameră. Se așează și-și aprinse o țigară. Își recăpătase încrederea. Faptul că Iris nu scosese banii îl încurca, bineînțeles, dar acum nu mai avea de-a face decât cu bătrânul șerif și cu imbecilul de Easton. O să găsească el o cale ca să scoată banii. Important era că scăpase de Travers.

Fumă neîntrerupt până spre ora unsprezece. Ușa comună se deschise brusc și Kit apărui.

Calvin se uită la ea.

„Iar o să faci o scenă!” își zise el iritat. „A băut cât a putut și acum e criță.”

– Unde s-a dus Iris? întrebă Kit, din pragul ușii.

– În timp ce tu înotai în alcool, zise Calvin întinzându-și picioarele puternice, problemele noastre s-au rezolvat de la sine. Iris, foarte înțeleaptă, a hotărât să se căsătorească cu polițaiul ei care, foarte înțelept, s-a decis să demisioneze din poliție. Au plecat împreună și cred că nu vom mai auzi vorbindu-se de ei. O soluție excelentă pentru noi, pentru că, acum, rezolvarea misterului faimosului furt a rămas în seama a doi neputincioși: un șerif bătrân și un agent F.B.I., chinuit de ulcer. Nu au nici o șansă de reușită, așa că, pentru moment, suntem liniștiți.

– O să se căsătorească cu băiatul ăla? spuse Kit intrând în cameră.

– De ce nu? E inteligent. Dacă aș avea o fată, aș fi fericit s-o văd căsătorindu-se cu un asemenea erou.

– Doamne, Dumnezeu! Ce multe îți datorez, nu? zise Kit așezându-se și uitându-se la el plină de ură. De nu mi-ai fi ieșit în cale! Mi-ai distrus viața. Nu doresc decât să suferi și tu așa cum m-ai făcut tu pe mine să sufăr.

– Asta se poate, spuse Calvin înăbușindu-și un căscat, dar sper să nu se întâmple. Totuși, viața e foarte ciudată. Îți joacă niște feste! N-ai vrea să nu mai dramatizezi? Avem o afacere de discutat. Mi-a venit o idee.

– Nu mai vreau să-ți ascult ideile.

– N-ai încotro, spuse Calvin. Ți repet, începând din acest moment, vrând-nevrând, tu și cu mine vom fi ca doi frați siamezi. Măine o să-mi dau demisia de la bancă. La sfârșitul săptămânii, ne vom căsători. Și cine crezi că o să ne fie martor? (Zâmbi.) Am o idee trăznitoare. Martor ne va fi amicul nostru Easton. Nu numai că ne va fi martor, dar ne va îmbarca și în trenul pentru Florida. Nu-i o idee genială? El ne va însoți la gară și ne va scuti de controlul bagajelor. Tipul ăsta mă iubește. Îmi asum răspunderea că va face ceea ce vreau eu. (Zâmbetul i se lăți și mai tare.) Ți place? E o idee formidabilă! Peste zece zile, bibilico, vom fi departe de văgăuna asta și vom putea începe să trăim pe picior mare.

– Și dacă n-aș fi de acord? întrebă ea cu o voce joasă, târăgănată.

– N-ai de ales. Ori faci asta, ori la tribunal. Haide, ce naiba, trezește-te!... Nu-ți dai seama că suntem aproape salvați?

– Dar va trebui să continuăm să ne suportăm pe noi înșine.

Calvin se răsturnă în fotoliu. Oftă exasperat:

– Ce vrei să spui?

– Tu nu poți să înțelegi, zise Kit. Eu, însă, încep să înțeleg. N-ar fi trebuit să facem niciodată așa ceva.

– Iată o idee remarcabilă! Dar am făcut-o, iar acum trebuie să suportăm consecințele. Ascultă, ai băut. Lasă totul în seama mea. Ți cer doar să nu bei prea mult în momentele cruciale. Mă ocup eu de toate. Vei face ceea ce-ți voi spune eu. De acord?

Ea nu răspunse nimic și Calvin continuă:

– O să vindem casa în viteză. Măine, îl însărcinez pe un agent imobiliar să se ocupe de asta. E bine să le spunem și bătrânilor noștri dragi. O să-i scriu fostului meu coleg din Florida. O să-l rog să-mi trimită o scrisoare prin care îmi oferă de lucru. Va fi de-ajuns ca scuză pentru patronii de la bancă. Trebuie să pregătim totul și în viteză. Există oricând riscul ca Biroul federal să-l înlocuiască pe Easton cu cineva la fel de isteț ca Travers.

Kit se ridică încet și se îndreptă clătinându-se spre ușă. Se opri și-l privi îndelung pe Calvin. Expresia ochilor ei îi inspiră un sentiment brusc de jenă și de frică.

Se întoarse și, fără să spună absolut nimic, intră la ea în cameră și închise ușa în urma ei.

CAPITOLUL VII

A doua zi, Calvin sosi la bancă dis-de-dimineată. Își luase cu el geanta și își parcase mașina aproape de ușa din spate. Coborî de-ndată la subsol și puse banii în geantă.

La vederea banilor, încrederea îi reveni. Ieși pe ușa din dos, puse sacoșa în portbagaj și îl închise cu cheia.

Un lucru bun făcut. Nu-i va fi greu să ducă banii de la bancă la pensiune. Doar când îi va scoate din Pittsville va trebui să fie atent.

Așteptă până la ora nouă, apoi îi telefonă lui Marthy la San Francisco. Îi explică plecarea subită, pentru a se căsători, a secretarei care o înlocuise pe Alice și că avea nevoie de cineva pentru a o înlocui. Marthy îi promise că o să-i trimită o înlocuitoare temporară, cu primul tren. Atunci Calvin îl anunță că i se oferise un post foarte bun în Florida. Că urmează să se căsătorească și el și că hotărâse să-și dea demisia. Îi explică lui Marthy că i-ar fi deosebit de recunoscător dacă ar binevoi să-i redea libertatea la sfârșitul săptămânii.

Marthy făcu imediat obiecții. Îi reaminti că avea contract până la finele lunii. Misterul furtului nu era încă rezolvat. Joe Lamb mai era încă bolnav. Nu va fi ușor să-l înlocuiască.

Ascultându-l, Calvin, își pierdu răbdarea.

– Puțin îmi pasă, spuse, când Marthy tăcu. Îmi dau demisia. Voi părăsi banca la sfârșitul săptămânii. Mulțumit foc să scap de văgăuna asta și de banca asta de sărăntoci. Dacă credeți că mă puteți împiedica, încercați numai, și-o să vedeți!

– În cazul ăsta, spuse Marthy sec, sunteți liber începând de mâine. Trimit imediat pe cineva să vă ia locul.

Calvin închise, aprinse o țigară și privi ușor neliniștit capătul incandescent al țigării. Rupsesse orice legătură. Își pierduse postul. N-ar fi trebuit, poate, să-i vorbească astfel lui Marthy.

Dar se gândi la cei trei sute de mii de dolari din portbagajul mașinii și zâmbi. De ce dracu-i mai pasă? Cine s-ar mai gândi să păstreze o slujbă atât de prăpădită, când ai atâta bănet de cheltuit? Îl sună pe Easton.

Îi răspunse o voce de femeie. După un minut, îl auzi pe Easton la capătul firului. Calvin văzu intrând un client. Acesta aștepta cu nerăbdare să se ocupe de el. „Să-l ia naiba” își zise Calvin. Îl întrebă pe Easton ce mai face. Easton se plânse de durerile lui de stomac. Îl întrerupse pentru a-l anunța că-și dă demisia, se căsătorește și pleacă în Florida. Îi întrebă dacă nu ar vrea să-i fie martor. Easton ezită, iar Calvin se întrebă dacă nu-l luase prea repede.

– E cam pe neașteptate, nu? zise Easton. Ce idee să plecați în Florida!

– Un coleg de-al meu are acolo un restaurant și caută un asociat, spuse Calvin. E o ocazie prea frumoasă ca s-o ratez. Experiența lui Kit ne va fi deosebit de utilă. Ziceți. Am un client care așteaptă. Ne căsătorim sâmbătă. Pot conta pe dumneavoastră?

– Bineînțeles. De ce nu? Voi fi fericit să vă fac această plăcere.

Însă Easton se simți de-a dreptul nefericit. Își spuse cu invidie că unora le merge bine în toate. Iată un flăcău care nu numai că se căsătorește cu o fată splendidă cum e Kit Loring, dar găsea și o combinație grozavă de asociere. Țasta, da, noroc!

– Perfect! Mulțumesc, spuse Calvin, pe curând.

Și închise.

Plăti cecul clientului. Apoi nu mai avu un minut liber. Era aproape ora unsprezece când sună telefonul. Avea doi clienți în acest moment și nu răspunse imediat. După un timp, soneria îl enervă. După plecarea clienților, intră în birou și ridică receptorul.

– Șeriful Thomson la aparat. Începeam să mă întreb dacă o să-mi mai răspundeți.

– Sunt singur, ripostă Calvin. Despre ce-i vorba?

– Ați putea veni imediat la Bentley, domnule Calvin? Întrebă șeriful. Știți pe unde vine? Marele magazin în construcție, pe șoseaua Eisenhower. Și când spun imediat, e imediat.

Calvin crezuse că șeriful își pierduse mințile.

– Ce vreți să spuneți? Întrebă el. Nu pot închide banca înainte de ora douăsprezece. Nu am nimic a face cu acel magazin.

Urmă o tăcere, apoi șeriful reluă:

– Îmi pare rău, domnule Calvin; încercăm să vă anunț mai pe ocolite. E zarvă mare aici... Doamna Loring...

Calvin avu impresia că un pumn de fier îl izbește în inimă. Strânse atât de tare mâna pe receptor încât unghiile i se albiră.

– Doamna Loring? repetă el cu o voce răgușită. Ce...? Ce?

Făcu un efort pentru a se domina și continuă pe un ton mai ferm:

– Spuneți-mi, șerife, ce se întâmplă?

– E sus, pe o schelă. Amenință că se aruncă.

O picătură de transpirație căzu pe mâna lui Calvin.

„Amenință că se aruncă, Dumnezeuule!” își spuse el.

„Dacă bețivana asta se omoară, avocatul ei va deschide faimoasa scrisoare: *A se deschide în caz de deces.*”

– Ce-o să faceți? se auzi el urlând.

– Calmați-vă! Facem ce putem, dar nu mare lucru. Au venit și pompierii. Am trimis oameni care să-i vorbească, dar nu vrea să audă nimic. M-am gândit că poate pe dumneavoastră v-ar asculta.

– Da... de cât timp durează asta? De când se află acolo sus?

– De aproape o jumătate de oră. Ați putea veni imediat, domnule Calvin?

– Sosesc cât pot de repede, spuse Calvin închizând brutal.

Ieși precipitat din birou. Un bărbat aștepta la casă. Un bărbat durduliu cu unghiile frumos îngrijite, plimbându-și degetele pe contoar.

– Mai aștept mult? întrebă el. Aș vrea să încasez un cec.

– Banca e închisă! răspunse Calvin, ieșindu-și din fire. Cărați-vă!

Cliantul rămase cu gura căscată. Fața-i căzu văzând expresia lui Calvin.

– Cărați-vă! urlă Calvin.

Omul se dădu îndărăt, se răsuci pe călcâie și ieși precipitat. Calvin închise banca, apoi ieși prin ușa din spate și se urcă în mașină.

„Asta-i”, își spuse el. „Ai fost nebun să te combini cu o bețivană. Dacă nu fac nimic, o să se omoare și s-a zis cu mine. N-ar fi trebuit s-o las niciodată singură. Am exact ceea ce merit.”

Devoră cei șapte sute de metri ai traseului. Intrând pe șoseaua Eisenhower, zări mulțimea și inima începu să-i bată mai tare.

Un polițist îi bară drumul.

– Trebuie să trec, spuse aplecându-se peste portiera mașinii. Șeriful Thomson vrea să-i vorbesc acestei femei. E logodnica mea. Sunteți amabil să mă ajutați să trec?

Polițistul se uită la el, îl recunoscuse și încuviință cu un gest.

– Desigur, domnule. Înaintați încet. O să vă lăsăm să treceți.

Se dădu îndărăt, fluieră și-i făcu semn unui polițist din apropiere.

În timp ce înainta, Calvin zări pompierii; stăteau lângă o ieșire de serviciu și priveau în sus. Bărbați, femei și copii, cu fețe îngrozite, stăteau și ei cu capul ridicat. Rezistă cu greu unei dorințe subite de-a opri mașina și de a-i imita. Se apropia de al doilea polițist care, despicând mulțimea, înainta spre el, într-un mod agresiv.

– Ce căutați aici? Unde credeți că puteți merge? întrebă el.

– E logodnica mea, zise Calvin cu o voce dură. Se crede că voi reuși s-o conving să coboare.

Polițistul deveni mai uman.

– Coborâți din mașină, făcu el. Nu veți putea trece. Șeriful Thomson vă așteaptă.

Calvin se supuse. Se gândi o clipă la cei trei sute de mii de dolari închiși în portbagaj. De-ndată ce coborî, își ridică ochii și urmă privirile mulțimii. Inima i se opri. Se construia o nouă aripă a magazinului Bentley. Montaseră doar schelăria de lemn și stâlpii de oțel. În vârful acestui schelet al edificiului, la șaiszeci și cinci de metri deasupra străzii, se găsea Kit. Stătea în vârful unui triunghi de oțel. Picioarele i se sprijineau pe o bară foarte subțire. O mișcare greșită și cădea în gol.

Calvin înlemni zărindu-i silueta. Kit era îmbrăcată cu un pantalon și cu o jachetă de piele. Fuma și părea că nu vede oamenii care se uitau la ea.

– Ați ajuns! zise cineva. (O mână îl apucă de braț. Făcu un efort ca să-și desprindă ochii de la femeia cocoțată atât de periculos de sus și se uită stupid la șeriful Thomson.) E într-o situație critică, continuă acesta. Ne-am urcat acolo sus, dar când ajungem la cincisprezece metri de ea, amenință că sare. Credeți că veți putea face ceva?

Calvin zări numeroase priviri ațintite spre el.

– Nu știu, spuse el. O să încerc. E beată, de bună seamă.

Șeriful se trăgea de vârful mustății.

– Cum naiba a reușit să se cațere acolo sus fără să cadă? Asta mă depășește. Ca să lucreze, în înălțimea unde e ea,

muncitorii folosesc bena de la macara. S-a cățărat acolo sus atât de ușor de parcă mergea pe trotuar.

– M-ați putea urca în benă?

– Bineînțeles. Poate că văzându-vă, o să vă lase să vă apropiați. Dar să fiți atent. Îi sare țandăra ușor.

Își croiră drum prin mulțime până la benă. Se opriă și se uitară în sus. Kit își aruncă mukul de țigară în gol, iar acesta coborî în spirale până la pământ. Mulțimea avu timp destul să se dea la o parte din calea lui. Un amator de amintiri se năpusti asupra chiștocului.

– Nu aveți rău de înălțime? îl întrebă șeriful pe Calvin, care era cadaveric. Dacă da, ar fi mai bine să nu urcați. E al dracului de înalt.

Calvin sări în benă.

– E-n regulă. Urcăți-mă.

– Nu vă uitați în jos și nu vă sprijiniți de margini. Ar putea bascula. Succes!

Șeriful îi făcu semn macaragiului, aplecat, mai sus decât Kit, în cabina lui de sticlă.

Bena urcă încet și mulțimea fremăta surescitată. Oamenii se uitau la Calvin, care stătea în picioare în benă, apoi la Kit, care-i urmărea ascensiunea.

Macaragiul îl urca încet. Calvin ajunsese la înălțimea lui Kit. Erau la șapte metri unul de celălalt.

Ținând seama de schelăria de oțel, macaragiul nu putu să-l aducă pe Calvin mai aproape. Acesta se apucase cu amândouă mâinile da marginile benei, venindu-i să vomite la gândul cumplitei căderi care o amenința.

– Bună! zise Kit. Te așteptam. Eram convinsă că vei veni.

– Ei bine, iată-mă! răspunse Calvin, străduindu-se să-i vorbească pe un ton calm. Ce te-a apucat? Vino cu mine. Te voi coborî pe pământ.

– Vino să mă iei, zise Kit râzând. N-ai decât să ieși din nacela ta stupidă, să pui piciorul pe tubul ăla, să treci pe sub cel de colo și ajungi la mine. Vino deci. O să coborâm mult mai repede.

– Ce-ți veni? zise Calvin ștergându-și fața. Ce idee să faci un asemenea tărahoi! (De-abia își dădea seama de ceea ce spunea.) La ce-ți servește? Haide, ce naiba! Ajunge cât ai făcut! O să te ajut să cobori.

– Când o să am chef să cobor, o să sar. Dar n-am terminat încă. M-ai făcut să sufăr, iar acum e rândul meu. O să stau aici până când voi fi gata cu toate. Atunci, voi sări. După ce voi atinge pământul, vei mai avea vreo douăsprezece ore, nu mai mult, de libertate. Apoi, avocatul meu o să-și aducă aminte de scrisoarea pe care i-am încredințat-o. După ce o va deschide, tu vei fi hăituit. În momentul acela vei începe să înțelegi sentimentele pe care le-am trăit în ultimele săptămâni.

Calvin se uită la fața ei trasă, cadaverică.

– Am banii, spuse el. Trei sute de mii de dolari. Sunt la mine în mașină. Mai putem pleca cu ei, Kit. Easton mi-a promis să ne fie martor. Ne va ajuta să ieșim din Pittsville. Ți spun ce-o să fac. Ți voi da trei sferturi din sumă dacă cobori cu mine. Ți convine?

Kit își deschise poșeta și scoase din ea un pachet de țigări. Fără să-i pese câtuși de puțin de echilibrul ei precar își aprinse o țigară și aruncă chibritul deasupra mulțimii care o privea.

– Nu auzi ce-ți spun? întrebă Calvin vorbind mai tare. Ascultă! La sfârșitul lunii, vom fi fără griji amândoi și vom avea ce cheltui. Vino deci! nu are nici un sens să mergi atât de departe, apoi să faci așa ceva.

Ea slobozi un nourăș de fum în direcția lui:

– Degeaba îți repet... tu nu poți înțelege. Trebuie să continui să trăiesc, iar eu constat că nu pot. Nu credeam că va fi de nesuportat. (Își întredeschise buzele palide într-un zâmbet sarcastic și dureros.) Mă gândesc la Alice zi și noapte. O revăd pe biata fată în visele mele. Mă obsedează. Deci, adopt soluția pentru care vei opta și tu curând.

– Perfect. Dacă n-ai curaj... mormăi Calvin. Așa să faci. Dar de ce și eu? Scrisoarea aceea... Fă ceva. Ascultă... O să...

Kit izbucni într-un răs disprețuitor care-i întrerupse frenetica pledoarie.

– Asta-i nostim în afacerea asta, zise ea. Ai crezut că ai aranjat totul foarte bine, dar nu vei scăpa. Ca și mine. Când eu voi dispărea, tu mă vei urma. N-ar fi trebuit s-o amesteci pe Iris. Asta nu ți-o voi ierta niciodată. O să resolvăm problema între noi. Eu voi fi prima, dar nu te amăgi: tu vei fi al doilea.

Atunci, fără vreo cauză anume, piciorul îi alunecă și scăpă poșeta din mână încercând să se agațe de tubul de oțel cel mai apropiat. Nu-l nimeri și căzu în gol. Calvin, fără să vrea, închise ochii; se simți scăldat într-o sudoare rece. Auzi „Ah!”-ul mulțimii; o femeie țipă. Se forță să deschidă ochii.

Kit căzuse trei metri. Apucase un tub al schelăriei și acum era suspendată în gol.

Calvin era deasupra ei și o privea. Ea se balansă, apoi, din poziția imposibilă în care se afla, ajunse la un loc mai sigur, precum o maimuță indiferentă care sare dintr-o ramură într-alta. El tremura încă de groază, în timp ce ea se instalase deja pe o nouă platformă precară, în vârful unui alt triunghi de oțel.

Macaragiul, care urmărise scena cu un aer de fascinație morbidă, coborâ cu îndemânare benă și Calvin se trezi față în față cu Kit.

– Ai crezut că am să mor? întrebă ea. (Își dădu seama că nu-i fusese frică deloc.) N-am avut niciodată ameteți. Când voi fi gata, mă voi lăsa să cad. Dar nu sunt încă.

Calvin înțelese, după expresia ei, că era inutil să mai încerce ceva. Nu avu curajul să iasă din benă și să se agate de tuburi pentru a ajunge la ea. Nu avea nici un dubiu că, dacă s-ar apropia, l-ar antrena cu ea în cădere.

– Pentru ultima oară, Kit, încetează. Nu avem decât de câștigat. Nu înțelegi că putem scăpa? Afacerea-i rezolvată.

– Dă-mi o țigară, zise ea. Le-am pierdut pe ale mele. Îmi trebuie o țigară.

Cu o mână tremurândă, își scoase pachetul de țigări din buzunar și i-l aruncă cât putu mai îndemânatic. Simți că îngheață de spaimă când ea își luă mâinile de pe tubul de oțel, ca să prindă pachetul din zbor. Se clătină de câteva ori, apoi își regăsi echilibrul.

– Kit, coboară! Putem scăpa împreună.

Deodată, cu o voce ascutită, încât se auzi până jos, ea începu să urle:

– Cară-te de aici! Nici vorbă să mă convingi! Pleacă sau sar!

Schimbarea bruscă a expresiei ei cât și fulgerele din ochi îl avertizară că nu mai putea face nimic. Îi făcu semn macaragiului arătându-i pământul cu degetul.

Mulțimea suspină cu satisfacție sadică în momentul când Calvin atinse solul. Spectacolul va continua.

Patru ore mai târziu, Kit era tot acolo, iar mulțimea, la fel de fascinată, umplea strada.

În cursul celor patru ore îngrozitor de lungi, urcaseră în benă un polițist, un medic, chiar și un preot, încercând fiecare s-o convingă să coboare. Eșuaseră cu toții. Rămăsese indiferentă la îndemnurile lor; fuma țigară după țigară și se uita la marea de chipuri ridicate înspre ea, fără a manifesta cea mai mică emoție.

Calvin se așezase pe marginea de piatră a fântânii municipale. De acolo o vedea foarte bine pe Kit. Lângă el se aflau șeriful și un medic de la spital.

– Dacă stă acolo până se întunecă, spuse șeriful, o să întindem o plasă. O să îndrept spre ea un reflector, care s-o orbească. Nu trebuie să vadă plasa.

– Nu cred c-o să sară acum, spuse medicul pe un ton pompos și doctoral. Cu cât stă mai mult acolo sus, cu atât riscul să sară se reduce. Sunt de acord cu plasa, numai că va trebui să așteptăm până se întunecă. Încă cinci ore, spuse el după ce se uitase la ceas.

Auzindu-i vorbind, Calvin își spunea:

„Bandă de neputincioși, nu o cunoașteți pe Kit. O să sară. Când va fi gata, va sări fără să mă aștepte ca voi să vă întindeți plasa. Asta și-a propus: să mă facă să sufăr. Doamne Dumnezeule! Tare aș mai vrea să știu dacă a scris cu adevărat acea scrisoare! Dacă n-a expediat-o, nu trebuie să-mi fac griji, dar dacă a scris-o, îmi pierd vremea, așteptând aici. Cu balamucul ăsta, poate c-aș putea ieși din oraș. Voi avea douăzecișipatru de ore avans. Dar voi putea oare să ies? Barajele funcționează încă. Fără Easton, polițaii o să-mi cotrobăie prin mașină și s-a zis cu mine.”

Simți brusc o dorință irezistibilă să acționeze. Ultimele patru ore îi pusese nervii la grea încercare. Nici vorbă să mai stea cinci ore în plus, așteptând întunericul și momentul când s-ar putea încerca întinderea plasei.

Se ridică, fața-i era congestionată, privirea rătăcită.

– Urc iar, spuse el. Nu pot sta aici. Înnebunesc.

– Nu cred să servească la ceva, spuse medicul. În locul dumneavoastră aș lăsa-o singură, domnule Calvin. Când o să se întunece...

– Nu sunteți în locul meu! i-o tăie Calvin. Acolo sus e viitoarea mea soție! Vreau să merg să-i vorbesc.

Medicul ridică din umeri.

– Fiți atent. Ați stat în picioare, în soare, atâta timp...

– Oh, mai slăbiți-mă! făcu Calvin.

Își croi drum prin mulțime și se apropie de benă. Macaragiul era la locul lui. De-ndată ce văzu semnul făcut de Calvin, porni macaraua.

– Ei! Calvin!

Calvin se întoarse. Lac de sudoare, cu fața palidă, gulerul de la cămașă ud, Easton își făcea drum prin mulțime. Ajunse lângă el.

– Am auzit la radio... bolborosi Easton. Nu-mi venea să-mi cred urechilor. Am sărit în mașină și iată-mă. (Se uită în sus.) Uf, fir-ar să fie! Ce-i cu ea?

Calvin reflecta. Era omul de care avea nevoie pentru a ieși din Pittsville. Îl luă pe Easton de braț:

– Mă bucur că ai venit, zise el. A înnebunit. E acolo sus de trei sau patru ore. Urc, vreau să încerc încă o dată s-o conving să coboare. Am mai făcut-o, dar de data asta poate voi avea mai multe șanse.

– Eu cu ce vă pot ajuta? întrebă Easton, speriat la vederea siluetei cocoțate atât de sus.

– Ai mai putea sta aici? întrebă Calvin. Încep să-mi pierd mințile. Mă bizui pe dumneavoastră. Să nu plecați.

– Bineînțeles că nu, răspunse Easton, încântat că un tip precum Calvin are nevoie de el. Fiți atent! Rămân aici.

Calvin se urcă în benă și făcu semn macaragiului. Acesta îl ridică. După un timp, care i se păru interminabil, ajunse în dreptul lui Kit. Se sperie văzând-o. Era profund marcată de oboseala datorată situației primejdioase în care se afla. Fața îi era ca de ceară, lipsită de orice expresie. Doar privirea-i strălucitoare dovedea că mai are încă rezerve.

– Bună ziua, spuse ea. Te distrezi?

– Cobori? întrebă el plin de ură. Nu ți-e de ajuns?

– Dar ție?

– Mie, da. Până peste cap. Gata! Of, Doamne! Coboră!

Ezită, apoi spuse:

– Nu cred că pot. Am crampe. Aș trage o dușcă. (Se uită la el.) Dacă accept să cobor, mă ajuti?

– Nici vorbă să mă cațăr pe tuburile alea, spuse Calvin. Nu am încredere în tine. Vei încerca să mă antrenezi în căderea ta. Nu conta pe mine. Singură ți-ai făcut-o, singură să te descurci.

– Nu pot. Cobor dacă mă ajuti. Sunt atât de întepenită încât nu pot să mă mișc. Dacă mă ajuti, mă voi căsători cu tine și voi pleca. Nu pot coborî fără tine.

Calvin o privi bănuitor.

– Ți-ai schimbat cam repede părerea. Eu credeam că vrei să sari.

– Am stat destul aici ca să am timp să-mi schimb părerea. Dacă-mi întinzi mâna, te ajung.

– Oh, nu! N-o să mă atingi. Mai degrabă mă încred într-un șarpe. Le spun polițiștilor să te ajute. Eu, în nici un caz.

Fulgerul de ură din ochii ei îl surprinse. Înțelese că instinctul lui de conservare îl salvase. Plănuise să-l tragă după ea în cădere.

– Vino aici, banditul! O să-ți arăt eu ție!

– Să te ia dracu'! mormăi Calvin făcând semn macaragiului că vrea să coboare.

În momentul în care bena se mișcă, Kit dădu drumul barei de oțel și se aruncă înainte, cu fața deformată de o furie neputincioasă. Calvin o văzu îngrozit că vrea să se prindă de marginea benei, dar rată cu câțiva centimetri. Dacă ar fi reușit, ar fi basculat-o. Scoase un urlet prelung și dispăru.

Calvin se înfioră și închise ochii. Vuietul mulțimii urcă spre el, apoi auzi oribila bufnitură a corpului care se izbea de trotuar. Bena coborî repede.

Easton, alb ca varul, se îndreptă spre Calvin care ieșea din benă. Agentul federal îl luă de braț și-l sprijini.

Mulțimea se înghesuia ceva mai departe, întorcându-i spatele lui Calvin. Doi bărbați în halate albe încercau să-și facă drum.

– Scoateți-mă de aici! găfâi Calvin. Simt că leșin! Scoateți-mă de aici!

– Desigur, dragul meu, răspunse Easton, care era și el de o culoare cadaverică. Sprijiniți-vă de mine.

Despică mulțimea. Nimeni nu-i băgă în seamă. Lumea dorea s-o vadă pe Kit.

– Mașina mea e aici, spuse Calvin. Vreți să urcați la volan? Duceți-mă la pensiune.

– Bineînțeles! zise Easton. Doamne Dumnezeule! Îmi pare rău. Ce a împins-o să facă asta? Nici nu vă puteți închipui ce rău îmi pare...

Calvin se prăbuși pe scaunul din față și își ascunse fața cu mâinile. Își dominase repede emoția provocată de căderea lui Kit. Voia acum să-și folosească timpul pentru a se gândi la ce avea de făcut.

„S-a sfârșit“, își zise el, „dacă nemernica a lăsat vreo scrisoare, numai dispun decât de câteva ore și urmărirea va începe. Trebuie să mă mișc repede. Bani sunt în portbagaj. Easton conduce. Situația este perfectă. Dar va face oare ce-i voi spune?“

Se afundă în scaun mormăind.

– Era alcoolică, zise el. (Băgându-și mâna în buzunar, dădu peste țeava rece a revolverului.) Cred că n-a rezistat... Promisese să nu mai bea, dar de ce a făcut asta?

– Nu știam, spuse Easton clătinând din cap. Când începi să bei... ești în stare de orice.

Calvin își scoase revolverul din buzunar, îl puse pe scaun între el și Easton și-l acoperi cu mâna. Urmărea gânditor profilul polițistului, bărbia-i grasă, gura lipsită de fermitate. Putea să-i dea drumul, conchise el.

– Ce ziceți, spuse Calvin. Vreau să ies din Pittsville. Mă puteți duce la Merlin Bay? Am impresia că marea mi-ar face bine.

Easton încetini pentru a se uita la Calvin.

– Dar e la mai bine de două sute de kilometri, dragul meu, spuse el. Nu vă pot duce acolo. Am de lucru. Ascultați... o să vă duc...

– O să mă duci la Merlin Bay, spuse Calvin amenințător. Dacă nu, îți slobod niște gloanțe-n burtă.

Luă revolverul și-l înfipse în coastele lui Easton. Mașina făcu o zvâcnitură, dar continuă să ruleze. Easton vru să se oprească pe marginea drumului, dar simți apăsarea puternică a revolverului în coaste.

– Continuă, mă auzi? spuse Calvin.

Tonul vocii îl făcu pe Easton să se-nfioare. Se grăbi să apese pe accelerator. Erau pe strada principală. Era ora cinci fix și circulația nu era încă intensă. Dar una sau două mașini îi depășiră.

– Ați înnebunit? găfâi Easton. Dumnezeuule, ce v-a apucat?

Dintr-o privire furișă, putuse să constate că amicul lui era efectiv înarmat.

– Nu-ți bate capul cu asta și fă ce-ți spun, răspunse Calvin. Nici măcar nu ți-a trecut prin căpățâna ta greoaie că eu am înșfăcat salariile și am ucis-o pe Alice.

– Dar... dar... (Easton era atât de surprins încât își pierduse vocea.)

– Kit Loring contribuisse și ea, continuă Calvin. De-ăia a sărit, nemernica. I-a lăsat avocatului o scrisoare în care povestește tot, așa că trebuie s-o-ntind. Nu-ți face iluzii, Easton. O mișcare greșită și te dobor. Ce-am de pierdut?

– N-o să ajungeți prea departe, spuse Easton cu voce tremurândă. Mai bine v-ați preda. E un baraj la o mie cinci sute de metri. Dați-mi revolverul și voi încerca să...

– Gura! i-o reteză Calvin. O să trec de baraj. Baniis în portbagaj și o să treacă prin baraj, chiar dacă trebuie să te omor pentru asta. O să profiti de faptul că ești agent federal ca să-mi obții trecerea. Altfel, tu vei plăti oalele sparte, adăugă el înfingându-i și mai tare revolverul în coaste. Apasă pe accelerator, e ultimul meu avertisment. Dacă nu-i împiedici să scotocească prin mașină, îți slobod o rafală. O să-ți trebuiască zile ca să mori, mă auzi? Zile!

Easton, cu fața ca de ceară, accelerează. Câteva minute mai târziu, zăriră barajul și trei polițiști care așteptau.

CAPITOLUL VIII

Ken Travers apăru în momentul în care cei doi interni băgau targa, acoperită cu o pătură, în salvare. Se opri brusc văzând targa, apoi, zărimdu-l pe șerif puțin mai departe, se îndreptă spre el:

– E moartă?

– Bună ziua, Ken! De unde ai apărut? întrebă șeriful, surprins. Te credeam la San Francisco.

– Am auzit știrea la radio. M-am întors imediat. E moartă?

– Da. A sărit în timp ce Calvin încerca s-o convingă să coboare. Iris unde e?

– Am lăsat-o la hotel. Eram convins că va sări. N-am vrut ca Iris să vină aici.

– Bine ai făcut. E ceva cumplit, zise șeriful clătinând din cap. (Se dădu îndărăt ca să facă loc ambulanței care înainta prin mijlocul mulțimii.) Mă întreb ce a apucat-o.

– Unde-i Calvin? întrebă Travers.

– Trebuie să fie pe-aici, zise șeriful uitându-se în jurul lui. Săracul, hotărâseră să se căsătorească sâmbăta ce vine. Și uite ce dramă!

Travers trase adânc aer în piept. Acum, că Kit murise, era liber să-l aresteze pe Calvin. Mai putea încă să câștige prima.

– Șerife, vă înșelați în privința lui Calvin, zise. El e omul pe care-l căutăm. E Johnny Acres. Am destule dovezi pentru a-l aresta.

– Ee! Asta, dragul meu..., făcu șeriful cu gura căscată. Ce spui?

– Împrumutați-mi revolverul dumneavoastră, șerife. Mai sunt încă în poliție. Îl vreau pe Calvin.

Șeriful ezită o clipă apoi, văzând hotărârea lui Travers, îi întinse revolverul său de calibrul 45.

– Ești sigur de ceea ce faci?
 – Da. Unde e?
 Șeriful făcu semn unui brigadier care se apropie.
 – L-ați văzut pe domnul Calvin prin împrejurimi?
 – A plecat cu domnul Easton, zise brigadierul. Au plecat de-aici de vreo zece minute.
 – Cu mașina lui Easton? întrebă Travers.
 – Nu; cu cea a domnului Calvin, dar la volan a urcat domnul Easton. Domnul Calvin părea să nu se simtă bine. Cred că domnul Easton l-a dus acasă.
 – Vreți să veniți, șerife? întrebă Travers. O să vă explic pe drum.
 Șeriful, zăpăcit de-a binelea, urcă în mașină, Travers alături de el.
 – Să mergem la pensiunea doamnei Loring, spuse Travers. Cât se poate de repede. Calvin de bună seamă s-a repezit într-acolo.
 – Easton e cu el, remarcă șeriful lansând mașina pe strada principală.
 – E periculos. Dacă Easton nu bănuiește nimic...
 – Ce-i toată povestea asta? întrebă șeriful, îngrozit. Ce te face să crezi că el este omul pe care-l căutăm?
 Travers îi explică.

Între timp, Easton, care se apropia de baraj, încetini.
 – Fii atent, zise Calvin pe un ton amenințător. Mă treci și totul va fi bine. Dar dacă-ncerci vreo șmecherie, te rad.
 Easton se opri. Unul dintre polițiști se apropie de el, îl recunoscă și îl salută. Se întoarse și le făcu semn celorlalți doi polițiști. Aceștia ridicară bariera de lemn care bloca drumul.
 – Dă-i drumul! zise Calvin. Accelerează! Nu le da timp să-ți vorbească.

Revolverul se înfipse în coastele lui Easton; chipu-i deveni și mai livid, iar sudoarea i se prelingea în ochi; apăsă pe accelerator și mașina țâșni înainte. Polițistul trebui să facă un salt pentru a nu fi călcat. Calvin îl salută pe polițist cu mâna, în momentul în care mașina trecea de baraj și se lanșa pe șosea.

„Am reușit!” se gândi Calvin cu un sentiment de bucurie triumfătoare. Se întoarse. Polițiștii se uitau după ei cu mirare dar nu schițau nici un gest pentru a opri mașina care accelera. Easton se întreba ce-o să se întâmple: „E țițnit dacă-și închipuie c-o să scape. Dar ce-o să mi se întâmple mie? A ucis-o deja pe fata aia. Mă va omorî și pe mine.”

Calvin îndepărtă revolverul de coastele lui Easton.

– Continuă, spuse el. Nu credeam c-o să fie așa de ușor.

Își întoarse capul și privi din nou peste umăr. Nici urmă de vreun polițai sau motocicletă. Respiră; își împinse revolverul sub fund și scoase un pachet de țigări.

– După trei sau patru kilometri, o să vezi un drum de-a curmezișul care duce la Bellmore. O vei lua pe-acolo.

Easton simți că-i îngheață sângele în vine. Cunoștea drumul. Urca pe dealuri aproape doi kilometri, apoi se adâncea într-o pădure deasă. La sfârșit de săptămână zona era invadată de mulțimea turiștilor ieșiți la iarbă verde, dar în timpul săptămânii era pustie.

„Acolo o să mă omoare“, se gândi el. „Asta vrea să facă.“

– Acolo ne vom opri, zise Calvin, de parcă-i ghicise gândurile. Vei coborî și te vei întoarce pe jos. Asta îmi va asigura un avans de o oră. Ceea ce-mi ajunge cu prisosință.

Easton știa că minte. Își avea și el revolverul sub braț, dar nu era destul de iute ca să-l scoată și să-l doboare primul pe Calvin. Nu fusese niciodată foarte expert în acest gen de sport. Până în prezent, se aranjase mereu ca să nu trebuiască să-l practice.

Calvin, care-l urmărea, văzu groaza și neliniștea întipărite pe fața aceea grasă.

„Știe că-l omor“, își zise el. „Are cu siguranță un revolver. Trebuie să trag de-ndată ce oprește mașina. Nu-mi pot permite riscul să-l las să pună piciorul pe pământ.“

– Uite că ne apropiem, zise el când zări drumeagul. Își luă revolverul și-l înfipse din nou în coastele lui Easton.

Easton viră și lansă mașina pe drumeagul îngust și plin de praf. Calvin se întoarse: nu-i văzuse nimeni părăsind șoseaua.

„Să nu-mi fie de deochi“, își zise el. „Dacă ne urmăresc, vor crede că am întins-o spre Merlyn Bay. După ce scap de imbecilul ăsta, mă voi duce să iau un avion la Bellmore. Ajuns la San Francisco, o să dispar“.

Easton zări pădurea în fața lui.

„Trebuie să-mi asum riscul“, își spuse el. „Nu va trage înainte de a opri mașina. Singura mea șansă e să-l izbesc de un copac. Eu o să mă țin bine de volan. Dacă am puțin noroc, iese prin parbriz.“

– Încet, zise Calvin. O să ne oprim în vârful dealului. Cu inima sporindu-și ritmul, Easton aruncă o privire în oglinda retrovizoare.

– Nu suntem singuri, spuse el cu o voce răgușită.

Calvin se întoarse. Easton, cu inima bătându-i nebunește, bracă volanul și lansă mașina cu toată viteza spre un brad care creștea pe margine. Mașina avea aproape o sută la oră. Instinctiv, Easton frână o secundă înaintea coliziunii.

Simțind virajul mașinii, Calvin întoarse capul. Degetul i se crispă automat pe trăgaciul revolverului; automobilul se îndrepta spre copac. Împușcătura se declanșă exact în clipa când intrau în brad.

Calvin simți șocul teribil, auzi vag scrâșnetul de oțel mototolit, apoi leșină.

– Așa stau lucrurile, zise Travers. De asta am demisionat, șerife. Nu o puteam trimite pe mama lui Iris pe scaunul electric și nici nu puteam să împiedic acest lucru. Dar acum că a murit, e altceva. Pot încerca să-l prind pe Calvin.

Șeriful tăcu, încă zguduit de cele auzite. Se gândi în privința atitudinii pe care trebuia s-o aibă. Apoi spuse:

– Da, ei bine, asta între noi, Ken, dar dacă s-ar afla, ai putea avea neplăceri. Voi face tot ce pot ca să te apăr, dar riști o acuzare de complicitate la furt.

– Știu foarte bine asta, zise Travers. E un risc ce trebuie asumat. Opriți-vă puțin. Poate că tipul ăsta i-o fi zărit.

Un motociclist venea înspre ei. Șeriful frână, făcu semn motociclistului care veni lângă mașină.

– Căutăm o mașină Mercury albă. La volan e domnul Easton. Ați văzut-o cumva?

– Da, răspunse celălalt. M-a depășit, cam de vreo zece minute, pe drumul înspre Merlin Bay.

– Merlin Bay?

– Da.

– Mulțumesc.

Șeriful demară.

– E un baraj la cinci kilometri, spuse Travers. De bună seamă că se folosește de Easton pentru a trece. Ceea ce înseamnă că încearcă să fugă cu banii.

Șeriful mormăi ceva și apăsă pe accelerator.

Patru minute mai târziu, se opriră la baraj. Cei doi polițiști le confirmară că Mercury trecuse cu zece minute mai devreme.

– A trecut ca un trăsnet, zise unul din ei furios. Domnul Easton părea bolnav. Cum am ridicat bariera, a țâșnit, fără să zică un cuvânt. Ce se întâmplă?

– Nimic bun, zise șeriful. Lasă-ne să trecem, Jack. Suntem grăbiți.

Politistul ridică din umeri și făcu un semn colegului să ridice bariera.

– Vreți să mă lăsați pe mine să conduc, șerife? zise Travers. Cunosc mașina asta mai bine ca dumneavoastră.

– Nu cumva pretinzi că tu poți să conduci mașina asta mai bine ca mine? Ei bine, băiete, nu sunt de acord.

După care, apăsă pe accelerație și mașina se avântă urlând; aveau mai mult de o sută cincizeci la oră.

– Mai încet, urlă Travers concurând cu zgomotul motorului. O să-i distrugeți roțile!

Șeriful îi aruncă un zâmbet de sus și se forță să nu încetinească. Rulau de câțiva kilometri, când Travers exclamă brusc:

– Încetiniți! Uitați-vă acolo!

Șeriful frână.

– La ce să mă uit? Întrebă el întorcându-se.

– La dreapta, vedeți praful acela care se așează? Tocmai a trecut pe acolo o mașină. E scurtătura pentru aeroportul de la Bellmore. Pariez că aici au întors.

Șeriful se opri, se aplecă, privi norul de praf care se lăsa încet peste drumeagul pietruit și încuviință.

– Poate că ai dreptate. Încercăm?

– Da. Dar mergeți încet.

Cinci minute mai târziu, intrau în pădure. Un minut după aceea, zăriră Mercuryul făcut bucăți. Șeriful opri.

– S-o luăm mai încet, zise Travers. Ascultați. Rămâneți aici. Merg să văd. Tipul ăsta-i periculos.

– Ce vrei să spui, să rămân aici? Sunt șeriful, nu? Dă-mi revolverul.

– Eu conduc afacerea asta. Vreau prima, spuse Travers schițând un zâmbet. (Scoase revolverul din buzunar și coborî). Dacă mi se întâmplă ceva, chemați-i pe ceilalți.

Înaintă încet spre mașina strivită. Apropiindu-se, zări capacul de la portbagaj deschis, apoi o siluetă turtită pe volan. Înaintă cu revolverul în mână. Se uită în dreapta și în stânga, apoi îi făcu semn șerifului.

Acesta coborî din mașină mormăind și veni lângă el.

– E Easton. E mort, spuse Travers.

La mai puțin de cincizeci de metri de ei, Calvin era ascuns într-un tufiș. Lângă el se afla geanta cu banii pentru salarii.

Avea o despicătură pe obraz, care sângera. Avea piciorul drept rupt, brațul stâng sărit din umăr. Era pe jumătate inconștient. Se întreba cum a putut să iasă din mașină, să ajungă la portbagaj, să-l deschidă, să ia geanta și să se refugieze în tufiș.

Îi văzu pe cei doi bărbați scotând cu precauție cadavrul lui Easton din mașină și întinzându-l pe jos. Travers se așează în genunchi lângă corp, în timp ce șeriful se trăgea de mustață.

După ce-i urmărise pe cei doi, Calvin își îndreptă atenția asupra mașinii șerifului: era la vreo douăzeci de metri de tufișul în care se ascundea. Va avea forța să o conducă, dacă ar reuși să pună mâna pe ea? Era singura lui speranță de-a fugi. Ar trebui să poată, chiar dacă are piciorul rupt. Doar să apese pe accelerator. Ar putea conduce cu o mână. Dar unde să se ducă? Aeroportul era departe. Nu se putea prezenta în starea în care era. Și-ar putea găsi un loc unde să se ascundă până i se vindecă piciorul. Banii ăia i-ar permite să-și cumpere libertatea.

Deci, ar trebui să-i omoare pe șerif și pe Travers. Asta nu mai era nici o problemă pentru el. Alt mijloc de scăpare nu avea.

Travers, îngenunchiat lângă corpul lui Easton, dispăru deodată. Văzuse, în dreapta lui, iarba culcată. Din locul unde se afla, își dădă seama că pe acolo a fost târât un obiect greu. Urma ducea spre un tufiș.

Fără să se uite la șerif, îi spuse:

– Calvin se află în apropiere. Cred că se ascunde în tufișul din stânga dumneavoastră. Nu vă uitați. E probabil înarmat.

– Easton are revolver? Întrebă șeriful.

– Trebuie să aibă unul.

Travers se mișcă încet, astfel încât să se plaseze între tufiș și Easton. Descheie haina acestuia, găsi un calibru 45 în toc și îl scoase. Șeriful se aplecă lângă el. Travers îi întinse arma. Ghemuiți, cu spatele spre tufiș, cei doi bărbați erau periculos de expuși.

– Stai liniștit, zise șeriful. O să mergem să vedem mașina. Tu prin dreapta, eu prin stângă.

Se ridicară.

Calvin ținti. Mâna îi tremura. Îi văzu pe cei doi bărbați ridicându-se și separându-se. Făceau înconjurul mașinii. Avu brusc certitudinea că știau unde se află el. Șeriful era cel mai aproape și îl viză pe el, în loc să tragă în Travers. Apăsă pe trăgaci.

Împușcătura fu brutală. Șeriful făcu un salt de partea cealaltă a mașinii și se trezi în genunchi.

Calvin înjură. Nu-l mai vedea pe Travers. Ei bine, perfect, era o luptă unul la unul; numai că Travers se putea mișca în voie; pe când el era imobilizat.

Travers așteaptă. Rezistă tentației de-a se apropia de șerif. Celălalt ar trage de cum l-ar vedea. Auzi vocea aproape imperceptibilă a șerifului.

– E-n regulă. Era să mă nimerească, dar m-a ratat!

Travers răsuflă ușurat.

– Rămâneți unde sunteți și nu vă mișcați, murmură el. O să încerc să-l iau din spate.

Începu să se târască de-a-ndăratelea, având grijă să păstreze mașina între el și tufiș.

Calvin avu brusc sentimentul că nu va scăpa. Se gândi la Kit.

„Ești un cretin; n-ar fi trebuit să-ți faci de lucru cu ea niciodată”, își spuse el. „Dar poate că avea dreptate. Mai bine rămâneam sărac”.

Contemplă geanta. „Trei sute de mii de dolari! Nu-i va cheltui, s-a sfârșit, nu va cheltui nici unul!”

Se gândi la Alice. „Poate-i mai bine c-a murit.” Nu simțea nici o remușcare pentru că o ucisese. „Ce viață mizerabilă ar fi dus, oricum?”

Auzi un troznet de lemn uscat, undeva în spatele lui. Întoarse capul și îl zări pe Travers la vreo douăzeci de metri, ieșind din pădure, pășind încet, prudent, cu revolverul în mână.

Calvin ricană. Încercă să se întoarcă, dar durerea ce o simți în picior îl goli de putere.

Travers va da îndată de el și o să-l omoare ca pe un câine turbat. Imposibil să se întoarcă pentru a-l ochi.

De ce să mai aștepte?

Kit alesese calea cea mai rapidă. I-a prezis că o va urma.

Travers înainta încet; auzi o împușcătură. Văzu corpul masiv al lui Calvin ridicându-se, apoi căzând. O spirală de fum ieși din tufiș.

Se opri. Apoi, văzând că șeriful se ridică, se repezi spre tufiș.

SFÂRȘIT

JAMES HADLEY CHASE

Note biografice

Născut în 1906 la Londra, James Hadley Chase începe să muncească de la vârsta de 18 ani, ca vânzător de cărți. Cunoaște toate dedesubturile meseriei, lucrând pe rând, într-o editură, vânzător într-o librărie și chiar comis-voiajor. E la curent cu toate frământările recesiunii și prohibiției din America, urmărind îndeaproape evoluția vieții sociale din Chicago până la începutul celui de-al doilea război mondial.

Experiența câștigată în comerțul cu cărți îi relevă o cerere foarte mare pentru povestirile cu gangsteri. Așa că se hotărăște să onoreze această cerere.

Cu ajutorul unui dicționar de argou american și a numeroase cărți de referință despre lumea interlopă americană, scrie primul său roman „NO ORCHIDS FOR MISS BLANDISH” (Nici o orhidee pentru d-ra Blandish), în 6 week-end-uri, neavând timp în cursul săptămânii, deoarece trebuia să vândă cărțile scrise de alții.

În timpul războiului, Chase se înrolează imediat în Forțele Aeriene Britanice, fiind avansat rapid ca șef de escadron și devenind editor al Royal Air Force Journal, revistă lunară oficială, distribuită în toată armata britanică.

Chase se apuca de lucru în fiecare dimineață la ora 5, pentru a putea continua să scrie la romanele sale, înainte de a-și începe slujba la Ministerul Aerului. Spre sfârșitul războiului, ajunsese deja unul din cei mai citați scriitori englezi de romane polițiste. Astfel, el se dedică în totalitate scrisului, abandonând munca de librar.

Chase locuiește împreună cu soția și fiul său într-o fermă din Home Counties până în 1956, când din cauza climei nefavorabile sănătății sale, este obligat să caute o regiune însorită, și se stabilește la Cap d'Ail, pe Coasta de Azur. Această schimbare a fost în parte influențată și de succesul înregistrat în rândul publicului francez, care-l considera unul dintre cei mai populari autori, după apariția romanelor sale în celebra „Serie Noir” a Editurii Gallimard.

Ulterior, se mută la Paris, iar după aceea în Elveția, la Vevey, pe malul lacului Lemman, unde se și stinge din viață în februarie 1985.

Opera lui James Hadley Chase cuprinde peste 90 de titluri, aproape toate traduse în numeroase limbi și tipărite în zeci de milioane de exemplare, marea majoritate a cărților fiind și ecranizate cu deosebit succes.

Editura noastră dorește și încearcă să facă cunoscute publicului românesc – pe lângă alte romane polițiste clasice și moderne – cele mai bune cărți scrise de Chase, toate traduse pentru prima dată în limba română.

EDITURA

ÎN CURÂND

ALTE ROMANE DE EXCEPȚIE TRADUSE PENTRU
PRIMA DATĂ:

LINIA ALBĂ	– José Louis Bocquet
UN HIPPIE PE AUTOSTRADĂ	– James Hadley Chase
CAVALE	– Eva David
CARNEA ORHIDEEI	– James Hadley Chase
NEBUNII ȘI CASTELELE LOR	– Jean-Pierre Manchette
CINE RÂDE LA URMĂ	– James Hadley Chase
LA VÂNĂTOARE DE ÎNGERI	– J. B. Pouy
ZLĂTARII	– Thierry Jonquet
PUNCTUL SLAB	– James Hadley Chase
DUBLA LOVITURĂ	– Laurent Fetis

ACȚIUNE – DRAGOSTE – SUSPANS – TANDREȚE – AVENTURĂ
TOATE ÎN ROMANELE COLECȚIEI NOASTRE

AU APĂRUT:

COȘMARUL	– James Hadley Chase
----------	----------------------

Comenzi'la tel. 6882116 fax 3128909

Sau în scris: S & C Trading SRL

str. Berecet nr. 9/bloc T31 A et1 apt 28.

Sector 2 București

COD 72239

VĂ PREZENTĂM URMĂTOARELE APARIȚII

- LINIA ALBA (José Louis Bocquet) – Un roman modern, cu acțiune palpitantă, care vă introduce în lumea dură și nemiloasă a traficantilor de droguri. Amestec de violență și duioșie, cartea a fost un best-seller al anului trecut, în Franța.
- UN HIPPIE PE AUTOSTRADA (J.H. Chase) – Una dintre cele mai captivante cărți ale lui Chase, despre veteranii războiului din Coreea și Vietnam. O poveste reală, care dezvăluie cruzimea frământărilor sociale din America anilor '70.
- CAVALE (Eva David) – Aventurile polițiste ale eroinei – o tânără artistă, seducătoare și boemă – scrise cu deosebit umor și fantezie, cu nerv și rafinament.
- CARNEA ORHIDEII (J.H. Chase) – Evadarea unei paciente dintr-un azil de nebuni este subiectul acestei cărți halucinante, care ține pe cititor într-o tensiune formidabilă.
- CINE RÂDE LA URMĂ (J.H. Chase) – O altă capodoperă semnată Chase, cu o intrigă antrenantă și plină de suspans. Povestea unui pușcăriaș, evadat și urmărit de poliție, care nu reușește cu nici un chip să scape din cercul nemilos al soartei.
- LA VÂNĂTOARE DE ÎNGERI (J. B. Pouy) – Uimitoare și de un profund realism, această carte despre un crâmpoi din viața celei mai vitregite nații din Europa – țigarii. Avatarurile, pline de zbucium dar și de candoare, ale unei șatre moderne.

EDITURA

Culegere și paginare computerizată
Secția Fotoculegere - R.A.I. - Imprimeria Coresi



Tipărit sub comanda nr. 30752
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria CORESI București
Piața Presei Libere Nr.1
ROMÂNIA



James Hadley Chase

Maestrul literaturii polițiste

"Calvin avu brusc sentimentul că nu va scăpa. Se gândi la Kit. «Ești un cretin; n-ar fi trebuit să-ți faci de lucru cu ea niciodată!», își spuse el. «Dar poate că avea dreptate. Mai bine rămâneam sărac.» Contemplă geanta. Trei sute de mii de dolari! Nu-i va cheltui, s-a sfârșit, nu va cheltui niciunul! Se gândi la Alice. Poate-i mai bine c-a murit. Nu simțea nici o remușcare pentru că o ucisese."

Mai bine sărac este al 52-lea roman al acestui autor, caracterizat de revista londoneză de critică STAR drept **«cel mai remarcabil dintre autorii englezi și americani de romane polițiste»**.

Este povestea unui furt executat cu abilitate și ingeniozitate de către un director de bancă sătul de o carieră lipsită de strălucire.

Ca în toate romanele lui **Chase**, suspansul este continuu, femeile sunt mai reale decât în viață, iar cititorul este captivat de la prima până la ultima pagină.

Un roman antrenant, scris cu o mână de expert.

EVENING STANDARD

O poveste excitantă, cu încă una din acele femei mai vii decât în realitate, marca Chase.

JOHN O'LONDON'S

ROMAN TRADUS PENTRU PRIMA DATĂ ÎN LIMBA ROMÂNĂ